

2243

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Α

Το δε εστιν κεντρα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

130

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Εστίνιε, ^{Sh:} Monachus
Duberiu

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Επιμεσοσ Μοναχός

Doceapilio

Ο ΑΓΙΟΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΟΙ ΤΗΣ
ΔΟΧΕΙ:

ΙΕΡΑΣ ΜΟ
ΑΓΙΟΥ.

ΤΗΣ ΤΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΥ ΠΟΛΕΩΣ

KUR

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙΟΝ

**ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ, ΣΤΑΥΡΟ-
ΠΗΓΙΑΚΟΥ ΤΕ, ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΟΥ ΙΕΡΟΥ
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΟΧΕΙΑΡΕΙΟΥ, ΤΟΥ
ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩΝΥΜΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ.**

Συντεθέν μὲν καὶ φιλοπονηθὲν παρὰ τῷ Πανοσιολογιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ Ἁγίῳ Πρῶτῳ μεγάλῳ
Πρωτοσυγκέλλῳ, τῆς τῷ Χθ' μεγάλης ἐκκλησίας Κυρίου Κυρίου Κυρίλλῳ τῷ ἐκ Σμύρνης· ἐν ᾧ προσετέθησαν
ἐν τῷ τέλει εἰς κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν θαυματουργὸν Γοργῶπύζουσαν, καὶ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι τῶν θείων Ἀρχαγγέλων, αὐτοῖς δὲ γὰρ πρῶτον ἐκδοθὲν ἐπιμελείᾳ καὶ φιλοτίμῳ δα-
πάνῃ τῷ Πανοσιολογιωτάτῳ Ἁγίῳ Ἀρχιμανδρίτῳ, καὶ καθηρμένα τῆς Σλομποζίας Κυρίου Κυρίου Γαβριὴλ
τῷ Σμυρναίῳ καὶ κτίτορματὸν τῷ αὐτῷ Ἱεροῦ Μοναστηρίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΗΜΩΝ ΔΕΣΠΟΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΝΕΟΦΥΤΟΥ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΑΜΠΡΑΣ ΗΓΕΜΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΤΨΗΛΟΤΑΤΟΥ ΗΜΩΝ ΑΤΘΕΝΤΟΥ ΠΑΣΗΣ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΕΜΠΕΣΚΟΥ
ΒΟΕΒΟΔΑ.

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ.

ἐκ τῆς τυπογραφίας τῆς ἀνλῆς τοῦ Φρίδ. Βαλμπάουμ.

1843.

Γεωργίου Μ. Δοχειαρίου

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΕ ΔΕΣΠΟΤΑ *).

Οὐδὲν ἀνώτερον τῶν περιστάσεων, καίτοι πρόσκαιροι, ἀλλ' ὅλον λαμβάνουσι προς καιρὸν τὰ νικητήρια, ἂν καὶ δὲν διαιωνίζουσιν. Ἄυτὸ τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸ πόνημα τῆς Ἑμετέρας Πανιερότητος, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἀνεβλήθη ἄχρι τῆς σήμερον, μ᾽ ὅλον ὅτι διῆλθε διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, διέφυγεν ἀποστασίας, φυγὴν ἐν ἀλλοδαπῇ, πολέμους, πυρκαϊὰς, ἀλλὰ ταῦτα πάντα νικῆσαν, ἐπᾶν σπενδαμίνου σκληρότερον, ὥστε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπολέσῃ αὐτοῦ τὴν ὑπαρξιν, ὅθεν σήμερον διὰ τοῦ πιεστηρίου παντὸς κινδύνου ἀπαλλαγὴν, εἰς τὴν Ἑμέτεραν Πανιερότητα πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν ἐμφανίζεται.

Τῆς Ἑμετέρας Πανιερότητος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1842 Δεκεμβρίου 20.

ΑΘΗΝΩΝ

Κατὰ πνεῦμα νιὸς καὶ δῆλος

Ἀρχιμανδριτῆς Σλουπόζιας Γαβριὴλ ὁ ἐκ Σιώνης.

*) Οὗτος ὁ σεβάσμιος Ἀρχιερεὺς ἐστὶν ὁ συγγραφεὺς τῆ παρόντος βιβλίου, ὅστις πρῶτον μέγας Πρωτοσύγκελλος ὦν τῆς τῷ Χριστῷ μεγάλης Ἐκκλησίας, διῆγε τὸν βίον τε εἰς τὸ ἀγώνυμον Ὄρος τῷ Ἄθωνος ἐν τῇ ἡμετέρῃ Ἱερᾷ Μονῇ τῷ Δοχειαρείῳ, ὅπου καὶ τὸ παρὸν βιβλίον συνέγραψε, χάριν ἐνγνωμοσύνης, ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς. Διαφόροις δὲ περιστάσεσι κατὰ καιρὸς ἐντυχῶν, διὰ τῆς μεγάλης τε φροήσεως, ὡς ἐστὶν ἀράχνης τάντας διαρρήξας, παρὰ τῆς Θεῆας Προνοίας ποιμαίνειν σήμερον ἡξιώθη τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Θεοσώσου ἐπαρχίας Ἀργολίδος τὸ λογικὸν τῷ Χριστῷ ποιμνιον.

ΤΟΙΣ ΘΕΣΠΕΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙΜΟΙ ΑΓΙΩ, ΕΥΘΥΜΙΩ, ΚΑΙ ΑΓΙΩ, ΝΕΟΦΥΤΩ,

τὴν μετ' ἐνλαβείας ἄκρας ἐδραστίαί μου γύμνην προσκύνησιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ **Α**ΘΗΝΩΝ
Ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου (ψαλιτικῶς ἂν εἶποιμι) χρεῖαν οὐκ ἔχετε, εὖ μάλα οἶδα, ὅτι καὶ τὰ τῶν παιδῶν ψελλίσματα φίλα πατρῶσι, καὶ τοῦτο οὐ λανθάνει με. Ἀποσκοπήσας ἄρα εἰς τὸ περὶ τὰ παιδικὰ ἐμψύχον πατρικὸν φίλτρον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὑμᾶς χρεῖαν τῶν ἐπικήρων ἀγαθῶν, ὡς τῶν αἰωνίων μετασχόντας, ἀποτολμῶ καὶ τὴν παρ' ὑμῶν (εἰ συγγνωστὸν) ὑπέρτι μοι ἄλλο ἐπίαναγκες χρεῖαν τε καὶ ἀντίληψιν παρελθούσως ἀπατηῆσαι, καὶ ὅπως οὖν (εἰ δυνατόν) ἐκπληρῶσαι τόγε εἰς ἐμὲ ἀνήκον μέγιστον χρέος μου, τῆς ἡμετέρας ἕνεκα πρὸς ἐμὲ πατρικῆς καὶ κηδεμονικῆς προμηθείας τε καὶ χάριτος· δι' ἧς νῦν μὲν παντοίας ἀπαλλάττετε περιστάσεως, νῦν δὲ τοῦ περιεχομένου, ὡς ὠρουμένου λέοντος, καὶ ζητιοῦντός τι τὰ καταπίη, πολλάκις με ἐρύσατε καὶ ῥύοντες, οὐ διαλείπετε, ὡς Ἄσειοι σκέποντες τὸ νεογνὸν καὶ ἄπυλον ἐμὲ νοσσίον, ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑμῶν πτέρυξιν· ὅθεν ἴνα μὴ πρὸς τοὺς ἐμοὺς ἐνεργέτας καὶ ἀγρόπνους φύλακας δόξω ἀγνώμων οἶον παῖς καὶ ἀχάριστος, προεδυμήδην ἐμμελῶς τῇ ἡμῶν προμηθείᾳ, διὰ γραπίδος καδιστορῆσαι τὸ περιπαρὲς τουτὶ ἱερὸν καταγώγιον, καὶ τύποις ἐκδοῦναι, ὥστε γενέσθαι τοῖς πᾶσιν ἀρίδηλοι οἱ ἔναγεις ὑμῶν καὶ ἐνδοξοὶ πόνοι· καὶ δὴ μὲ ἄκραν ταπείνωσιν καὶ συστολὴν, διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναι καὶ παντελῶς ἄμουσον, πρὸς τὴν ὑμετέραν σοφωτάτην πατρότητα προσφέρω, εἰς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς ἐμὲ μεγάλων δωρεῶν ὑμῶν καὶ χαρῶν,

τὸ ἐμὸν εὐτελὲς τοῦτ' ἐπαιδικὸν πόνημα· καὶ δέομαι γονυπετιῶς, ἵνα φιλοστόργως,
καὶ εὐμενῶς ἐπιβλέψητε εἰς τὴν ἀχαρῆ αὐτοῦ καὶ ἀκοιμὸν συμπλοκῆν. ὡς ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν εἰς τοὺς αἶνους τῶν ὑπομαζίων παιδῶν, καὶ εἰς τῆς χήρας τὰ δύο λεπ-
τὰ, ἀνταμείβοντές μοι ἐνιαῦδα μὲν ζωὴν ἀνεπίφογον καὶ Θεῶ ἀρέσκουσαν, ἐν οὐ-
ρανοῖς δὲ προπαρασκευάζοντές μοι, διὰ τῶν ὑμετέρων εὐπροσδέκτων δεήσεων, τὴν
μεδ' ἐμῶν ἀληκτον καὶ χαρμόσυνον ἐνοίκησιν, ἧς τί ἂν μοι γένοιτο κρεῖττον;

Τῆς ὑμετέρας Θεοεικέλου ἀγιότητος,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἔκνον ἐνπειθὲς καὶ ἀνάξιον

ὁ Πρωτὴν μέγας Πρωτοσύγγελος Κύριλλος.

ΤΟΙΣ ΣΕΒΑΣΜΙΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΔΟΧΕΙΑΡΙΤΑΙΣ,
ΚΑΙ ΕΝ ΧΩ-ΜΟΙ ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΟΒΙΑ-
ΤΑΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οίδα χρεώστην ἑμαυτὸν, καὶ πάσης ἄλλης ἐκχειρίας ὑπόχρεων, ἀγωνίζεσθαι παν-
τοιοτρόπως, καὶ μεριμᾶν, ὑπὲρ τῆς τοῦ ἑυαγοῦς ἡμῶν Μοναστηρίου βελτιάσεώς
τε καὶ ἀγαθῆς ἀποκαταστάσεως, οἷα Κουρὰ καὶ τέκνον αὐτοῦ ἐλάχιστον μὲν, γνή-
σιον δὲ λαχὼν. Ἀκολουθῶς δὲ, καὶ τῆς ὑμετέρας ἐξ ἡμετέρου ἀδελφότητος ἀποδέχεσθαι προ-
δίμως πᾶσαν ἀδελφικὴν ἀξίωσιν, καὶ ὅλαις δυνατέσι πράττειν καὶ διευθετεῖν, κα-
θεὶ τοῦ τῆς ἐν Χρῶ πνευματικῆς σχέσεως ἀπαιτεῖ ὄπλημα. Διὸ καίτοι τὴν ἑμὴν ἀ-
μάθειαν εὖ μάλα εἰδὼς, καὶ τοὺς πόρους μὴ ἀγροῶν τὸ σύνολον, ὥρμησα ἐπὶ τὸ
συγγράψαι τὸ πρὸ πολλοῦ χρόνου ποδούμφορον παρ' ὑμῶν Προσκυνητάριον τοῦ Ἱε-
ροῦ Μοναστηρίου, ὡς δι' ἀδελφικῆς ὑμῶν δεξιότητος ἀξιώσεως καδυπεχρεώσατε τὴν
ἑμὴν ἀσθένειαν, καὶ δὴ τὴν ταχεῖαν ἀρρώγην, καὶ ὀξείαν ἀντίληψιν τῶν θείων Ἀρ-
χαγγέλων ἐπικαλεσάμενος, καὶ μὴν καὶ τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἐυχῶν ἐπαψάμενος, τῇ τοῦ
Θεοῦ ἐνδοκίᾳ καὶ χάριτι, εἰς αἴσιον πέρας αὐτὸ ἤξα, ὡς ἔστιν ὑμῖν φίλον καὶ μοι
δυνατὸν. ἀξιῶ δὲ καὶ ἐγὼ δεξιῶς τὴν ὑμετέραν ἱεράν καὶ σεπτὴν πατρότητα μὴ δια-
λείπειν καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχομένην διηγεκῶς πρὸς Κύριον· ἐν πάσαις ταῖς θεοπειδέ-
σιν αὐτῆς δεήσεσι, τὰ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια. Ἐρῶσωδε.

Τῆς ὑμετέρας Πανοσιότητος.

Ἐν Χρῶ ἀγαπητὸς ἀδελφός

ὁ Πρώην μέγας Πρωτοσύγκελλος Κύριλλος.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΧΑΝΟΥΣΙ ΘΕΟΣΕΒΕΣΙ
ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ, ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΙΚΗΝ ΑΠΟΝΕΜΩ ΠΡΟΣΡΗΣΙΝ.

Ἐπρεπεν εἰς τὴν ὑμετέραν φιλομάθειαν νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν εἰς τύπους ἔκδοσιν τὸ παρὸν συγγραμμάτιον· ὅχι πῶς θέλετε ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αὐτοῦ ἀνάγνωσιν Ἀλγεβραϊκὰς μεθόδους, ἢ ἄλλα ἐπιχειρήματα φιλοσοφικὰ ἢ ῥητορικὰ, ἢ τέλος πάντων κομψότητα καὶ εὐφράδειαν τῆς τοῦ λόγου συντάξεως· οὐ οὔτε ὁ ποιητὴς του ἐτυχε τοσοῦτον ἐυμαθῆς, ὥστε τὴν πύσιν τῶν οὐτῶν διερευνᾶν· οὔτε εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ σκοποῦ μας τὰ τοιαῦτα ἴσον ἀναγκαῖα ἢ ἐπωφελῆ· ἀλλ' ἐπειδὴ διαγίνεται περὶ θαυμάτων, ἀγκαλὰ ὄχι περὶ πάντων, ὅτι πῶς εἶναι δυνατόν; ἀλλὰ τῶν ἐπισημοτέρων, ὅποῦ κατὰ καιροὺς ἔγνωσαν ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον, καὶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς ταξιάρχας, εἰς τὸ περιώρμιον, καὶ σεβάσιμον, βασιλικὸν, καὶ σταυροπηγιακὸν Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Δοχειαρίου, τὰ ὁποῖα ὡς ὑπερφυσικὰ ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ ἐυφραίνουσι, καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ θεοσεβοῦς ἀναγνώστου ἐνηδύνουσι καὶ καθαρσιάζουσιν· αὐτὰ γὰρ εἰσὶ τὰ καινὰ καὶ παράδοξα σύμβολα, ὅπου ἡ ἐκκλησία ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων γνωρίζεται καὶ πιστεύεται τῷ ὄντι αὐτὴ μία καὶ μόνη, Ἁγία, Καθολικὴ, Ἀποστολικὴ, καὶ ὀρθόδοξος. „Σημεῖα γὰρ τοῖς πιστέυσασιν, ὁρίζει ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ Θεὸς ἡμῶν, ταῦτα παρακολουθήσει, ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι, γλώσσαις λαλήσουσι καιραῖς κτλ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ παρὸν προσκνητήριον βάσιν καὶ θεμέλιον μεταχειρίζεται τὰ ἐξαισία θαύματα τοῦ Ἱεροῦ τούτου καὶ περικαλλεστικῶν Μοναστηρίου, ὡς ἐπὶ τούτοις μᾶλλον σεμννομένοι, καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀγιότητι διαλάμπαντας ἁγίους ἐγκανχομένον· τὰ τοιαῦτα γὰρ εἰσὶ τοῖς Ἱεροῖς μοναστηρίοις πρῶτα αἴτια, καὶ μόνα σημεῖα, ὅπου παρὰ πάντων τῶν ὀρθοδόξων σέβονται καὶ προσκυνοῦνται· ἐπειτα δὲ ἐποικοδομεῖ καὶ τὰ δεύτερα χα-

ρακτηριστικὰ αἰτία, ὅπου καὶ αὐτὰ ὀλίγον τὸ σέβας δὲν προξενούσιν εἰς τοὺς ἀ-
ναγνώσκοντας τὸ παρὸν, ἢ ἀξιοθέτας ἰδεῖν. τὰ ἀξιοθέατα τῆς Ἱερᾶς ταύτης καὶ
σεβασμίας Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου· ὅπου εἶναι τὰ Βασιλικὰ, ἀρχαῖα καὶ σεβαστὰ
κτίρια ἐκείνων τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων, καὶ ὁρθοδόξων πιστῶν ἁγίων Βασιλέων
ἡμῶν· πρὸς δὲ τούτοις μανθάνει ὁ φιλομαθὴς καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἁγίας Μο-
νῆς ταύτης, ὡσαύτως καὶ ὅσα ἐν προοιμίῳις ἀναφέρει περὶ τοῦ σεπτοῦ καὶ ἁγιω-
νύμου ὄρους τοῦ Ἁδωνος. Δεχθῆτε λοιπὸν, τῶν ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, τὸ παρὸν
Προσκυνητᾶριον, καὶ ἐντροπῶντες μὲ τὴν αὐτοῦ ἀνάγνωσιν πανευλαβῶς τοὺς γλυ-
κασμοὺς τῶν χαρίτων, ὅπου ἐν αὐτῷ περιέχει, δότε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅπου εἰς τὸ
γένος μας ἐχάρισε τοιαῦτα Ἱερὰ ἀρχαῖα σκηνώματα, καίτοι αἰχμάλωτα, θαυμαζό-
μενα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ὑπεναντίους. Ἐρῶσθε

ὁ Πρόφῃ μὲγας Πρωτοσύγκελλος Κύριλλος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

Εἰς τὸν συγγραφεὶα τῆς βίβλου ταύτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπελθε, λῶστε, τὴν δε εἶδει σὺν νόω,
Ἦν ἐμμελῶς ἔγραψεν ὁ Πρόφρη Μίγας,
Κλεινὸς Κύριλλος Πρωτοσύγκελλος ἀγνούς,
Εὐροῖς δ' ἐν αὐτῇ πολλὰ σὺ τῶν Σαυμάτιων
Τῶν ταξιαρχῶν, ἧ δὲ καὶ τῆς Πανάγρου,
Ἵσα τε ἄλλα ἢ Μονὴ καλὰ φέρει.

Ἔπερον τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀπὸ μέρους τῆς βίβλου περὶ τὸν ἐκδόσαντα αὐτήν.

Τύποις ἔρωτᾷς τίς με δῶκεν, ὦ ξεῖνε;
Ὅ πάντ' ἀγαστὸς κλυτὸς Ἀρχιμανδρίτης,
Πρόφρων Γαβριήλ, ἀναλώμασ' ἰδίους·
Ὅν ἡ Μονὴ κύδιωτον οἶδεν ἡγήτην·
Χαίρει γὰρ ἄει, ὡς μέλιττα τοῖς πόνοις.
Ἄλλ' ὦ Μιχαήλ, Γαβριήλ, σεπτοὶ νόες,
Σὺν Μαριάμ τε μητρ' ἀνδρῶν Παρθένω,
Ῥῶσιν διπλῆν τῶ καὶ πέρας χρηστὸν δόει.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

τοῦ βεβαβμιωτάτου καὶ θεοφιλεστάτου Ἁγίου Σταγῶν Κυρίου Κυρίου Παΐσιου, καθ' ὄν
καρὸν περιήρχετο τὰ Ἱερὰ Μοναστήρια τοῦ ἀγωνύμου ὄρους.

Ὅσοι ὄρος τὸ ἅγιον ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε,
Τοῦ Δοχειαρίου τὴν Μοῆν τιλεὸν ἐυλαβησῆτε.

Ἡ ἐκκλησία Δαυμαστή, καὶ παλαιοκτισμένη,

Μῆκος καὶ πλάτος ἀρκετὸν, καὶ καταστολισμένη.

Γίνονται θαύματα πολλὰ τῶν θείων Ἀρχαγγέλων.

Καὶ ἄντις τοὺς ἐπικαλεσθῆ θειοῦ καὶ γιὰ τὸ μέλλον,

Ἐυρίσκει τούτους βοηθοὺς ἡμέρα καταδίκης,

Πρὸς τὸν κριτὴν τὸν δίκαιον, καὶ ὅλως πλήρη φρόνης.

Εἶναι ἐκεῖ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς θεοτόκου,

Αὕτη Γοργοπήκοος μὲ θαύματ' ἄνευ κόπου.

Ἄν ἐγῆς εἰς τὸ σῶμά σου νόσον, κεφαλαλγίαν,

Πῖνε ὕδωρ ἀγγελικὸν, νὰ ἐύρης ἰατροίαν.

Κίτρινα ἔχει εὐμορφα, θαλάσσης θεωρίαν,

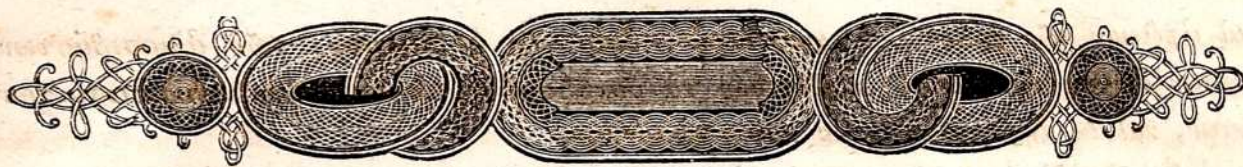
Ἀρχονταρίκι ἄριστον μὲ πᾶσαν ἀρμονίαν.

Ὅταν λοιπὸν, προσκνητὰ, ἐλθῆς εἰς Δοχειαρίον,

Πάντα μὲ σέβας κοιτάξε, καὶ μὲ σκοπὸν τὸν θεῖον.

Πατέρες δ' ἐνασκούμενοι τοῦδε Μοναστηρίου,

Καμοῦ πάντοτε μέμνησθε Σταγῶν τοῦ Παΐσιου.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ, ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ
ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΔΟΧΕΙΑΡΕΙΟΥ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δῶρον καὶ τοῦτο τοῦ ἁγίου Θεοῦ μεγίστον, καὶ πολλὰ ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἀνδρωπότητα καὶ ὠφέλιμον ἢ χρῆσις, φημι, τοῦ γράψαι, ὅτι καὶ τὰς θεοπνεύστους γραφὰς, καὶ τοὺς βίους τῶν θεοφόρων Πατέρων, καὶ μακαρίων ἀνδρῶν, διὰ τῆς γραφῆς ἀλληλοδιαδόχως ἀναγράφοντας παρελάβομεν, ἀλλὰ καὶ τὰς βουλὰς ἡμῶν καὶ ἐννοίας τοῖς τε ἐγγυὲς καὶ πόρρω δι' αὐτῆς ἀποκαλύπτομεν, καὶ ὅσα ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν μνήμη οὐ δύναται ἀναπολεῖν, γραφῇ παραδίδοντες, ἔχομεν διὰ παντὸς αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, ἐξοικονομούμενοι ἀρίστως τὴν ἑλευθερίαν τῆς ἀνδρωπίνης ἡμῶν φύσεως, μὲ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς θεοσδότου αὐτῆς χάριτος· μὲ τῆς ὁποίας τὴν δύναμιν, καὶ βοήθειαν τῶν παιμεγίστων ταξιαρχῶν, εἰ καὶ ἀμαθῆς, ἐπιχειροῦμαι γράψαι τὴν ἀρχαιότητα τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβασμίας Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, καὶ ὅσα ἐξαισία δαύματα ἐποίησαν ἐν αὐτῇ οἱ τε παιμεγίστοι Ἀρχάγγελοι, καὶ ἐσχάτως ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος, καὶ προστάτις ὑπέρομαχος παντὸς τοῦ χριστιανύμου πληρώματος, ἢ καὶ Γοργοῦπήκοος διὰ δαύματος μόνη τῆς ὀνομασθεῖσα πρὸς τούτοις καὶ ὅσοι εἰς αὐτὴν διέσπρεψαν ἐν ἀρετῇ καὶ ἡγίασαν, καὶ τινες οἱ κτίτορες αὐτῆς, καὶ καδεξῆς τὴν ὠραιότητα καὶ καλλονὴν τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων, εἰς πληροπορίαν μὲν

καὶ ὠφέλειαν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, διαμονὴν δὲ αἰώνιον τῶν ἀξιοσεβάστων τούτων διηγημάτων, ὅπου ἐκινδύνεον νὰ διαφραῶμι τέλειον, ὡς διεσκορπισμένων ὄντων, καὶ ἐκ τῆς παλαιότητος κατηφανισμένων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐμπεριέχεται καὶ αὐτὴ ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἰς ἓν τῶν ἀκροτηρίων τοῦ ἀγωνύμου ὄρους τοῦ Ἄδωνος, πρέπειν ἐστὶ νὰ ἀναφέρω ὀλίγα τινὰ παροδικῶς, καὶ περὶ τούτου αὐτοῦ τοῦ ἀξιοσεβάστου καὶ χαριτωμένου ἀγίου ὄρους· τὸ ὅποῖον ἀγκυλὰ καὶ πρότερον νὰ ἦτον ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, διὰ τὴν λατρείαν ὅπου ἐπρόσπερον οἱ αὐτοῦ κάτοικοι, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν εἰδολωλατρῶν, εἰς τὸ εἶδωλον ἐκείνου τοῦ Ἄδωνος, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε, τώρα ὁμως εἶναι τίμιον καὶ ἅγιον, καὶ δὲν σφάλλει τινὰς νὰ τὸ ἐξομοιώσῃ μὲ τὸ ὄρος τοῦ Σινᾶ, ὅπου εἰς αὐτὸ ἐδόθησαν τῷ Προφήτῃ Μωϋσῇ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ἢ μὲ τὸ Καρμῆλιον ὄρος, εἰς τὸ ὅποῖον ἀναβὰς ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἠύξατο πρὸς Κύριον, καὶ ἐγένετο ὑετὸς μέγας· καὶ τί λέγω μὲ αὐτὰ τὰ ἀξιοσεβάστια ὄρη, ὅπου ἐδαυμασιώθησαν εἰς τὴν σκιάν τοῦ παλαιοῦ νόμου; ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ Θαβώριον ὄρος, εἰς τὸ ὅποῖον μετεμορφώθη ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς τῆς διαθήκης καὶ χάριτος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἢ καὶ μὲ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου εἰς αὐτὸ ἀνελήθη ἐνδόξως καὶ θεοπρεπῶς, δὲν σφάλλει τινὰς νὰ ἐξομοιώσῃ τούτο τὸ ἀγιώνυμον ὄρος. Ἐπειδὴ ἐξ οὗτο ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐδιάλεξεν αὐτὸ διὰ κατοικίαν τῶν Μοναχῶν, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν ὅσιον Πέτρον τὸν Ἀδωνίτην, καὶ πρῶτον ἡσυχαστὴν καὶ Ἅγιον τούτου τοῦ θείου ὄρους, ὅτι θέλει χαριτώσῃ αὐτὸ καὶ ἀγιάσῃ, καὶ τοὺς κατοικήσαντας ἐν αὐτῷ πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καὶ ἀμιλλαν τοῦ ἐχθροῦ, οὐ μόνον θέλει ἐνδυναμώσῃ, καὶ συμμάχεται μὲ αὐτοὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐυρισκομένη ἀείποτε πρόθυμος κηδεμῶν, τροφὴς καὶ λατρὸς εἰς πᾶσαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν αὐτῶν ἀοδένειαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον θέλει παραστήσῃ τοὺς ἐν τῷ ἀγιώνυμῳ ὄρει τούτῳ, ὅπου ἠρετήσατο, τελευτήσαντας ἐν μετάνοιᾳ μοναχοὺς εἰς τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν, καὶ Θεὸν αὐτῆς καὶ ἡμῶν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐξαιτησαμένη παρ' αὐτοῦ τελείαν τὴν ἄρσιν τῶν ἁμαρτιῶν χαρίσαι αὐτοῖς, (καθὼς τὸ ἀναφέρει πλατύτερον, εἰς τὸν βίον τοῦ ὁσίου Πέτρον τοῦ Ἀδωνίτου, ὅπου συνέγραψεν Ἑλληνιστὶ ὁ μέγας πατὴρ, καὶ τῆς Θεσσαλονίκης πρόεδρος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς) δὲν ἔλλειψεν ἔκτοτε, λέγω, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἢ κατ' ἐξοχὴν προστάτις καὶ ἐφορος τούτου τοῦ ἀγιώνυμου ὄρους, ὅπου νὰ μὴ κενώσῃ τὴν θείαν χάριν τῶν ἀπειρῶν τῆς θαυμα-

των εἰς αὐτὸ, καὶ κατὰ Δείαν ἐπίπνοϊαν, νὰ ἐμπνέουσι εἰς τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν ἀοιδίμων ἐκείνων ὀρθοδόξων Βασιλέων, εἰς τὸ νὰ κτίσωσι διὰ Δαυμάτων, καὶ οἰκοδομήσωσι, μὲ πολυτελῆ βασιλικά ἔξοδα, τὰ ἐν αὐτῷ Ἱερᾷ Μοναστήριον καὶ καταγῶγια, τὰ ὅποια εἶναι ἄξια Δαυμασμοῦ, ἐυλαβείας καὶ προσκυνήσεως, διὰ τὰ ὑπερᾶρον πολιτεῖαν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων πατέρων, καὶ διότι πλουτοῦσι (ὅπου εἶναι ἡ μόνη παρηγορία τῶν ὀρθοδόξων) διὰ χρυσοβούλλων βασιλικῶν, ἀπὸ Δησαυροῦς ἀξιοσεβάστους καὶ χαριτοβούτους τῶν ἁγίων λευράνων. Τῷ ὄντι λοιπὸν εἶναι ὄρος πῖον, ὄρος χαριτωμένον, ὄρος σεβαστὸν καὶ ἅγιον ὅτι εἰς αὐτὸ πληροῦται κάθε ὀρθόδοξος χριστιανὸς Δείας χάριτος, καὶ ἐυωδίας πνευματικῆς, μὲ τὸ νὰ προσκυνῇ καὶ ἀσπάζεται, χωρὶς τινος ἀμφιβολίας, Προφήτας, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Βασιλείους, Γρηγορίους, Χρυσοστόμους, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ παντὸς Ἁγίου ἱερὰ λείψανα, καὶ πρὸ πάντων τὸ τίμιον καὶ ἅγιον ξύλον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν ζωηφόρον ἁγίαν ζώνην τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τὰ τίμια δῶρα, ὅπου οἱ τρεῖς Μάγοι προσέφερον τῷ Κῶ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐν τοῖς γεννηθλοῖς του. Εἰς αὐτὸ ἐπὶ ἀνω εὐρίσκει πνευματικούς ἀνδρας σοφούς καὶ ἐμφοίτους, οἵτινες ὡς ἄριστοι πνευματικοὶ ἰατροὶ θεοαπέουσιν ἐπιτηδείως πάντας τοὺς πρὸς αὐτοὺς παραγενομένους. Εἰς αὐτὸ βλέπει ἀρχαιότητας καὶ καλλωπισμοὺς, ὅπου ξυπάξουσιν τῇ ἀληθείᾳ τὴν ὄρασιν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ εἶναι βασιλικοπρεπιῶς τὰ πάντα κατωρδωμένα· μάλιστα ὅταν βλέπῃ τινὰς ἐκείνον τὸν ἀξιοθέατον καὶ ἀξιοσεβαστὸν καλλωπισμὸν τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἀκροάζεται ἐκείνην τὴν εὐτακτον καὶ ἐναρμόνιον, κατασκευτικὴν καὶ διεξοδικὴν ἀκολουθίαν (ἣ ὅποια, στοχάζομαι, νὰ μὴ ψάλληται εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς οὕτως ἐντελῶς καὶ εὐτάκτως) νομίζει, ὅτι εὐρίσκειται μέσα εἰς τὸν Παράδεισον· καὶ τί νὰ λέγω τὰ πολλὰ; ὅπου ἐξαρχῆς, καὶ μάλιστα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐσχάτους αἰῶνας, ἐστίαθη αὐτὸ τὸ θεοχαριτωμένον ἅγιον ὄρος ἕνας λιμὴν σωτήριος ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου ἡμῶν γένους· ὡσὰν ὅπου οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν, ἀπερχόμενοι, εὐρίσκουσιν αὐτὰ τὰ εἴκοσι Ἱερὰ Μοναστήρια μετὰ τῶν σκητῶν καὶ κελλιῶν, ὡς εἴκοσι κλίμακας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἀνέρχονται εἰς αὐτὴν τὴν οὐράνιον βασιλείαν· ἐξακολουθοῦντες τὴν ἐνάρετον πολιτεῖαν, καὶ ἀγγελικὴν ζωὴν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων ὁσίων πατέρων, καὶ πνευματικῶν ἁγίων ἀνδρῶν.

Ἐν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἴκοσι Ἱερὰ μοναστήρια ὑπάρχει καὶ τὸ ἱερον, βα-

οιλικόν, σταυροπηγιακόν τε καὶ σεβάσιμον εὐαγὲς Μοναστήριον τοῦ Δοχειαρείου, εὐρισκόμενον κατὰ τὸ νότιον μέρος τοῦ Ἄδωνος, καὶ σεμνυνόμενον ἐπὶ τοῖς πανσέπειτοις ὀνόμασι τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν· ὅχι ὀλιγώτερον καὶ αὐτο ἐπίσημον ἀγαμεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ ἀξιοσέβαστον διὰ τε τὴν ἀρχαιότητά του, καὶ διὰ τὰς ἀπειθούς καὶ ἐξαισίους θαυματουργίας ὅπου εἰς αὐτὸ κατὰ καιροὺς ἠκολούθησαν· τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἀρίστην τοποθεσίαν, ἀρμοδίαν κατ' ἐξαιρέτην τρόπον καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τέσσαρας ἐνιαυσίους περιηροπὰς, θέρους, φθιῖ, καὶ χειμῶνος, ἡλιοποπόρου καὶ τῆς ἀνοιξέως· ὥστε ὅπου διὰ τὴν μετριότητα αὐτῶν τῶν τεσσάρων μεταβολῶν τοῦ χρόνου δὲν ἀκολουθοῦσιν ἀσθένειαι εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ κατοικοῦντας ὄσιους πατέρας, ἀλλὰ ὑγεία καὶ ζωὴ πολυχρόνιος. Τούτου τοῦ περικαλλεστάτου ἱεροῦ Μοναστηρίου κτίτορες ἐχορημάτισαν, οἱ τρεῖς μέγιστοι αὐτοκράτορες καὶ πιστοὶ Βασιλεῖς τῶν ὀρθοδόξων ἡμῶν Ῥωμαίων Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς, Ἀνδρόνικος καὶ Ἰωάννης οἱ παλαιολόγοι, καθὼς τὰ σωζόμενα ἐπιβασιλικὰ αὐτῶν χρυσόβουλλα φανερώουσι· καθολικοὶ ὅμως κτίτορες, οἰκισταί, καὶ ἄριστοι κυβερνήται ἐστάθησαν οἱ δύο ἐπίγειοι Ἄγγελοι καὶ οὐράνιοι ἄνδραστοι, οἱ περιβόητοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἐπιστήμην, ἄνδραστοι ἅγιοι εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐν τῷ ἁγιώνυμῳ ὄρει τοῦ Ἄδωνος διαλαμπάντων ἁγίων πατέρων, θεῖος καὶ ἀειπύθς Ἐυδύμιος καὶ Νεόφυτος· οἵτινες πατρίδα ἔσχον τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, ἐξοριζόμενοι ἀπὸ γένους περιφανεστάτου καὶ ἐυκλεοῦς, καθὼς προβαίνων ὁ θεοσεβὴς ἀγαγνώστης θέλει ἐυχαριστηθῆ, πληροπορούμενος βυθιηδὴν περὶ αὐτῶν, καὶ περὶ πάντων τῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης ἀξίων σημειώσεως· καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἐυπροσύνης ἐμπροσθεῖς, θέλει δοξάσῃ τὸ πανύμνητον ὄνομα τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ὅπου κατ' ἐξοχὴν καθηγίασε καὶ ἐθαυμάτωσε τὰ θεῖα ταῦτα σκηνώματα.

Ἡ πρώτη οἰκοδομὴ τῆς εὐαγοῦς καὶ περικαλλεστάτης ἱερᾶς ταύτης Μονῆς τοῦ Δοχειαρείου ἐγένετο κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἐυδυμίου, ἐν τῷ τόπῳ ὅπου τὰ νῦν ὀνομάζεται Δάβρη, εἰς τμηρὴν καὶ μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Οὗτος ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν ἅγιος Ἐυδύμιος, ἀπ' οὗ ἀπεράσισε τὰ σκῆμα τ' ἐν σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας, ἀπῆκε πάντα, καὶ δόξας καὶ τιμὰς, (ὅπου ἦτον ὁ ἐπισημότερος μετὰξὺ τῶν ἐυγενῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως τοῦ τότε καιροῦ) καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ ἁγιώνυμον ὄρος, τότε κοντὰ ὅπου καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐπῆγεν, ἐγένετο μαθητὴς τοῦ μεγάλου πατρὸς ἁγίου Ἀθανασίου, ὡς γνώριμος εἰς αὐτὸν

ἀπὸ βασιλευούσης καὶ φίλος ἀγαπητὸς παρ' οὗ ἐνεδύθη καὶ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, διατρέψας μετ' αὐτοῦ, πρὶν γὰρ κτίσῃ τὴν μεγίστην λαύραν, ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἦν θαυμαζόμενος παρ' ἐκείνων τῶν ἐναρέτων ὁσίων ἀνδρῶν τῆς συνοδίας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, καὶ τὰ μέγιστα ἐυλαβούμενος, μάλιστα παρὰ τοῦ μεγάλου πατρὸς ἁγίου Ἀθανασίου, διάτε τὴν ἐνάρετον καὶ ἀσκητικὴν αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ διότι ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν ἐναγῆ χορείαν ἐκείνης τῆς ἐν Χῳ ἱερᾶς ἀδελφότητος, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐξοικονομῶν ὑφίσταται, καὶ φιλαδέλφως αὐτὴν, μὲ τὸ γὰρ ἔφερε τὰ δευτερεῖα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, διωρισμένος παρὰ τῆς ἐκείνου ἀγιότητος διὰ τὰ ἔχη ὅλην τὴν φροντίδα περὶ πάντων τῶν καθηκόντων χρεωδῶν τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος, καλούμενος παρὰ πάντων Δοχειαρῆς (οὕτω γὰρ ὠνομάζον τότε τὸν τὰ δευτερεῖα φέροντα τοῦ ἡγουμένου, ὡς ἐν μεμβράναις ἐυρηται, ἦτοι τὸν Δικαῖον, ὁποῦ τὰ τῶν ὀνομαζόμεν, ἢ τὸν Οἰκοδόμον). Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐβουλήθη ὁ μακάριος πατὴρ ἡμῶν ἅγιος Ἐυδύμιος γὰρ μετέλθῃ ζωὴν ἡσυχαστικωτέραν καὶ πλέον ὑψηλὴν, ἐζήτησε συμβουλήν παρὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἃν ἂ σκοπὸς του εἶναι θεάρεστος, καὶ ἃν δίδῃ εἰς αὐτὸν τὴν συγχώρησιν καὶ ἄδειαν. Ὁ δὲ μέγας πατὴρ ἅγιος Ἀθανάσιος προγνωρίσας ἀπὸ θείας φέουσας, ὅτι ἔχει γὰρ ἐυδοκίμησιν, καὶ γὰρ γὰρ καὶ καὶ ἐπόδειγμα τοῦ μονήρους βίου ἀκριβεστάτον, καὶ πολλὰς τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχὰς δέλει εἰσάξῃ εἰς τὸν παράδεισον μετ' τὴν ἀγγελικὴν αὐτοῦ πολιτείαν, ἀσπασάμενος αὐτὸν ἐν φιλήματι ἁγίῳ, ἐχαρίσατο τὴν ἄδειαν, συγχωρήσας γὰρ συναπέλθωσι τῇ αὐτοῦ ὁσιότητι καὶ ὅσοι τῶν ἀδελφῶν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ συνοδίας θελήσωσι. Καὶ οὕτως ἀπελθὼν ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ἅγιος Ἐυδύμιος μετὰ καὶ ἄλλων ἀδελφῶν, ἐκτίσεν ἐν τῷ ῥηθέντι τόπῳ τῆς Δάρνης μικρὸν Μονήδιον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπερ καὶ Δοχειαρείου ἐπωνομάσθη, λαβὼν τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ διακονήματος τοῦ Δοχειαροῦ, καὶ ἐπιστασίας ὁποῦ εἶχεν ὁ ἅγιος, ὅταν ἦτον μετὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς μεγίστης λαύρας. Μετερχόμενος λοιπὸν ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ἅγιος Ἐυδύμιος, μετὰ τῆς ὀλίγης ἐκείνης συνοδίας του μετ' ἀκριβείαν μεγαλωτάτην τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, καὶ ἐνάρετον διαγωγὴν, κατὰ τὸν διακαῆ ἐνδεὸν ἔρωτα τῆς μακαρίας του ψυχῆς, ὡσπερ γενναῖος ἀθλητὴς καθωπλίσθη, ἐπαγρυπνῶν καὶ προσέχων διὰ τῶν πέντε αὐτοῦ αἰσθήσεων εἰς τὰς παγίδας καὶ ἐνέδρας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ διδάσκων, ἀνεμίμησθε καὶ ἐκάστην εἰς τοὺς μαθητάς του τὰ ἀποστολικὰ λόγια, ἵνα προσέχωσιν, ὅτι ἡ πάλη οὐ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ κόσμου, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ

αἰῶνος τούτου· ἀλλ' ὁ ἄρχων τοῦ σκότους καὶ τῶν τοῦ Θεοῦ Σεραπόντων ἄσπονδος ἐχθρὸς Διάβολος, φθορήσας τὸ τοιοῦτον Σεάρεστον κατόρθωμα τοῦ ἁγίου, δὲν ἄρησε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς, ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἦλθον ἄνδρες Σαρακηνοὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Δάρνης· οὓς Σεασάμενος ὁ Ἅγιος, καὶ προγνωρίσας, ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο ἀνέρχονται εἰς τὸ μονήδιον, εἰμὴ διὰ λεηλατισμὸν καὶ φόνον, παραχωρήσας μικρὸν ἀπὸ τοῦ μονήδιου μετὰ τῆς συνοδίας του, ἐκρύβη εἰς τὰ δάση τοῦ ὄρους· αὐτοὶ δὲ, ἀρ' οὐ ἐλεηλάτισαν καὶ κατεκούρσευσαν τὰ ἱερά σκεύη τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν ὀλίγην ἀποσκευὴν ἐποῦ εἶχε πρὸς χρεῖαν του, δὲν ἐυχαριστήθη ἕως αὐτοῦ ὁ μισόκαλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ τεῖχος τοῦ μονηδρίου συνήργησε, καὶ ἐκ Σεμελίου κατηδάρισαν, καὶ ἀρέντες εἰς ἐλευτηρ καὶ ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐξελθὼν μετὰ τῆς συνοδίας του, καὶ ἰδὼν εἰς τοιαύτην κατὰστασιν τὸ μονήδιόν του, ἐγνώρισεν, ὅτι ἐκ συντεργείας τοῦ πονηροῦ ἐκεῖνοι τοιοῦτον ἐξηγοιώδησαν, ὥστε νὰ κατεδαφίσωσι καὶ τὰ τεῖχη ἄνευ τινὸς κέρδους τῶν διὰ τοῦτο ἐυχαριστήσας τῷ Θεῷ ὅπου διεπύλαξε τὴν ζωὴν του, διὰ πατρικῶν καὶ ἁγίων του συμβουλῶν ἐπαρηγόρει καὶ τὴν συνοδίαν του, ἐνισχύων τὴν αὐτῶν μικροευσχίαν. Διὰ τὰ μὴν ὑποπίεση ὁμοῦ πάλιν εἰς τὰ ἴδια, ἀπῆκε τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Δάρνης, μετὰ τὸ νὰ ἐσύχναζον ἄειποτε διάφοροι τῶν ἀνθρώπων ἀγαθοὶ καὶ πονηροὶ, ἐξ αἰτίας ὅπου ἦτον ὁ λιμὴν τῆς Δάρνης πλησίον του, καὶ ἐυρὼν κατὰ τὸν οἰκεῖον αὐτοῦ σκοπὸν (ὡς παρὰ Θεοῦ ὠδηγήθη) πρὸς ἡσυχίαν ἐπιτηδειότερον τὸν τόπον, ἐνθα τὰ νῦν οἰκοδομημένον φαίνεται τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ Δοχειαρίου, ἠγάπητε κατοικῆσαι εἰς αὐτὸν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς τὸν πρῶτον τοῦ τότε καιροῦ τοῦ ἁγίου ὄρους (οὐ τὸ ὄνομα ἀββᾶ Ἰσαὰκ) ἐπανέρωσε τὸν σκοπὸν του, ὅστις προσκαλεσάμενος πάντας τοὺς καθηγουμένους καὶ κοινοβιάρχας τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, ἐπρόβαλε τοῦ ἁγίου πατρὸς Ἐυθυμίου τὴν ἐνθεον βούλησιν, καὶ ἀξίωσιν· καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος ὁμοθυμαδὸν ὁ πρῶτος, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ἠσπίασθησαν τὸ τοιοῦτον Σεάρεστον πρόβλημα τοῦ ἁγίου, διότι ἔσωζον ἅπαντες ἄκρην ἐυλάβειαν καὶ ὑπόληψιν εἰς αὐτὸν· καὶ διὰ τὴν ἐνάρετόν του πολιτείαν, καὶ διὰ τὴν τοῦ γένους του λαμπρότητα· ὅθεν καὶ διὰ πωλητηρίου γράμματος ἐσπραγίστου, καὶ παρὰ πάντων ἐνυπογράφου, ἔδωκαν εἰς τὸν ἅγιον τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐξῆτι, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν, ὡς ἤθελε, μονήδιον πάλιν εἰς μὴμην τοῦ ἁγίου Νικολάου, παρ' οὐθενὸς πλέον ἐνοχλούμενος, ἀλλ' ἐν ἡσυχίᾳ μάλιστα μένων. Αὐτοῖς λοιπὸν ἐυχαριστηθεῖς κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα ὁ ἅγιος, ἐπί

τε τῇ Δέσει τοῦ τόπου, καὶ διὰ τὸ ἐνκραεῖς τοῦ ἀέρος, καὶ τῆς θαλάσσης τὸ παρακμητικόν, καὶ τὸ μέγιστον, διὰ τὸ βαθὺ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐρημικόν (διὰ τὸ ὅποιον καὶ μόνον παρέβλεψε τὴν τοῦ τόπου τραχύτητα, ὡς ἀνύδρου ὄντος φυσικὰ καὶ δυσβάτου) μετῆρχετο τὴν διαυλον τοῦ μονήρους βίου ἐν πάσῃ ἀσκήσει καὶ ἀρετῇ, εἰκὼν καὶ παράδειγμα γενόμενος εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ συνοδίαν· δὲν ἀπέρασεν ὅμως πολλὸς καιρὸς ὅπου ἦλθεν ἀπὸ τὰ βασιλεία καὶ ὁ ἀνεψιὸς του Νικόλαος· οὗτος ἦν ἄρχων μέγας, καὶ βουλευτὴς ἐμπειρότατος τοῦ αἰοιδίμου Βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, βασιλικῶς τετιμημένος εἰς τὸ μέγα ὄρφικιον τοῦ Πατρικίου, ὅπου ἐρημνέυεται πατήρ καὶ κηδεμῶν τοῦ κοινού· ἀπὸ γονεῖς ἐνδόξους καὶ θεοσεβεῖς, Δουκὸς γὰρ μεγάλου τάξιν εἶχεν ὁ πατήρ αὐτοῦ καλούμενος Ἰωάννης, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἐυδοξία· οὗς λαθὼν κατὰ τὸ εἰκοστὸν περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ πρώτου γραμματέως εἶχεν εἰς τὰ βασιλεία, ἀρῆκε τὰς βασιλικὰς δόξας καὶ τιμὰς, καὶ κατέλαβε λάθρα τὴν τῶν Στουδιτῶν ἱερὰν Μονήν, ἐπιέμενος παιδιόθεν τὸν μονήρη βίον· οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ ἔργον ποιησάμενοι διὰ βασιλικῶν ἀνδρώπων, εὔρον αὐτὸν εἰς τὴν ῥηδεῖσαν Μονήν ἔξω τῆς πόλεως· πρὸς ὃν ἀπέδωκαν ἅπαντα ἔργον πατρικὰ αὐτοῦ γράμματα, τὰ ὅποια ἀναγνώσας μετὰ τοῦ Καθηγουμένου ἐκείνης τῆς Μονῆς, ἐσυμβουλευθῆ παρὰ τῆς ἐκείνου ὀσιότητος διὰ τὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια, ὅτι εἰς κρίμα παρακοῆς ὑποπίπτει καὶ οὕτω πεισθεῖς, ἐπανήγαγεν αὐτὸς εἰς τὰ βασιλεία καὶ εἰς τὴν πατρῴαν ἀλλήν, ἐξακολουθῶν τὰς βασιλικὰς ὑπουργίας, ἐνεδρεύων ὅμως καιρὸν ἀριόδιον διὰ τὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ποδούμενον ἄνευ γογγυσμοῦ τῶν γονέων του· ἐπειδὴ καὶ πολλὰ τὰ ἐμπόδια εἶχε παρὰ αὐτῶν, ὡς μονογεννῆς, φιλοτιμουμένων ἵνα μὴ ἐκλείψῃ ἢ ἐκλαμπρὸς αὐτῶν γενεά· Ἐν ταύταις λοιπὸν ταῖς δυσκολίαις ἐνρυσκόμενος ὁ Νικόλαος χρόνους ἱκανοὺς, ἐγένετο χωρὶς τὰ δέλη καὶ Μέγας Πατρίκιος, ἀπ' οὗ ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς ὁ κραταιότατος Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς· ἠγάπα γὰρ αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς τὰ μέγιστα μ' ὄλον τοῦτο ὁ Νικόλαος τῶν χρηστῶν του ἐλπίδων ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον περὶ τῆς μοναδικῆς πολιτείας τὸ παράπαν μὴ ἐκπεσῶν, οὐκ ἠδυνήθη πρᾶξι τὸ σκοπούμενον ἄλλοτε, εἰμὴ ὅτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ πληρώσαντες τὸ κοινὸν χρέος θεοφιλῶς, ἐκοιμήθησαν ἐν Κῶ· ὧν τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου οὐσίας γενόμενος κληρονόμος, ἐσπευδε τὸν Βασιλέα του καταπεῖσαι, ὅπως τῇ ἐυχῇ αὐτοῦ καὶ ἀδείᾳ λυτρωθῇ τῶν βασιλικῶν του φροντίδων, καὶ καταλάβῃ κατὰ τὴν ἔρεσίν του τὸν ἐν τῷ ἀγιωσύμῳ ὄρει ἐνασκούμενον Δεῖόν του· γινώσκων ὅμως, ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν δέλει ἐνδῶ-

ση εἰς τὸ ζήτημά του, παρεκάλει θερμῶς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον διὰ τὰ νέυσθαι εἰς τὴν ψυχὴν του· καὶ μάλιστα καθ' ἣν ἐωρτάζετο ἡ Πανένδοξος κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀγρυπνίαν ὀλονύκτιον ἐποίησε, δεόμενος μετὰ δακρύων τὰ ἐυκολύνη τὰς δυσκολίας του· καὶ μὲ τοιαύτας ἀδιστάκτους ἐλπίδας, ἐπαβρόησιν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ πεσὼν εἰς τοὺς βασιλικούς αὐτοῦ πόδας, παρεκάλει θερμῶς τὰ τὸν ἀξιώσῃ τῶν ἁγίων του ἐυχῶν, καὶ τῆς βασιλικῆς του ἀδείας, διὰ τὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἐκεῖνο, ὅπου ἡ ψυχὴ του ἐπόθει, ἀκόμι ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη. Ὁ δὲ Βασιλεὺς λυπηθεὶς σφόδρα διὰ τὴν ὑστερήσιν τοῦ Πατρικίου Νικολάου, (ἐπειδὴ καὶ ἤξευρεν, ὅτι ἦτον ἀμετάδετος ἢ ἀπόφασίς του) ἐχαρίσατο τὴν ἀδειαν εἰς αὐτὸν τόσον ἔυκολα, ὥστε ὅπου ἐδαύμαζεν ὁ Πατρικίος διὰ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐυχαρίστει τῇ ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ ὅπου εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς του, καὶ ἐνευσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βασιλέως του, ὁ ὁποῖος ἀσπασάμενος τὸν Νικόλαον πατρικῶς, ἐντολὴν αὐτῷ δέδωκε βασιλικὴν, ἵνα ἔρχηται ὑπὲρ τῆς βασιλείας του, καὶ ἂν ποτε λάβῃ χρεῖαν, ἐλευθέρως τὰ τὸ ἀναπέθῃ εἰς τὸ κράτος του, καὶ πλουσιοπαρόχως καὶ βασιλικοπρεπῶς δέλῃ δωροῦνται εἰς αὐτὸν τὰ ἐλέη του· περὶ ὧν ἀπέδωκε τὴν προσήκουσαν προσκύνῃσιν καὶ ἐυχαριστίαν εἰς τὴν βασιλείαν του ὁ Νικόλαος, καὶ τὸ χαίρειν εἰπὼν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, κατέλαβεν ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος, τὸν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἄδωνος ἐνασκούμενον θεῖόν του ἅγιον Ἐυδύμιον, Καθηγούμενον ὄντα εἰς τὸ τοῦ Δοχειαρίου ἱερὸν Μονήδιον· καὶ ἀπερώσας τὸν πατρικὸν αὐτοῦ, καὶ ἴδιον πλοῦτον, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κτήματα καὶ τζίφλικιά του εἰς τὸ ἱερὸν μονήδιον, ἔμεινε καὶ αὐτὸς ἐυψύχως καὶ ἀνδρείως διατελῶν δόκιμος, καὶ ταῖς ὑποθήκαις καὶ παρανώσεσι τοῦ Καθηγουμένου καὶ θείου του παρασκευαζόμενος εἰς τὸ ἐκτέμνειν κατὰ μικρὸν τὴν βαθεῖαν αὐλάκα τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς, τῆς ὁποίας γενόμενος ἔμπειρος καὶ ἐγκρατής, ἐκουρέυθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς παρὰ τοῦ θείου του καὶ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Ἐυδυμίου, μετονομασθεὶς Νεόφυτος· καὶ ὡς νέον φυτὸν τῷ ὄντι ἐβλάστησεν εἰς ἐκείνην τὴν ἱερὰν ἀδελφότητα, καὶ προϊόντος τοῦ καιροῦ, δεινδρούμενος ἐπρόσφερε τῷ Θεῷ τὰς κατὰ καιρὸν ἐπι καρπίας ἐν νηστεύσει, ἐυχαῖς τε καὶ γονυκλισίαις. Ταῦτα καθορῶν ὁ ἅγιος Ἐυδύμιος, καὶ τὴν ὄσιν ὑπόληψιν καὶ ἐυλάβειαν ἔλαβεν ὁ Νεόφυτος ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα πάννυ καλῶς ἐπιστάμενος, ἀπεφάσισέ, μὲ τὴν γνώμην πάσης τῆς συνοδίας του, καὶ παρέδωκε τὸ ἱερὸν μονήδιον εἰς αὐτὸν, καταστήσας διὰ συγκελλιῶδους γράμ-

ματος Ἠγούμενον, καὶ πληρεξούσιον ὅ,τι ἂν βούλοιο πράξει. Αὐτὸς δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀσπασάμενος, παρεμύθει τὸ γῆράς του, ὅστις καὶ εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλληκῶς, ἀνέπαύθη ἐν Κῶ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήριον. Ὡς δὲ τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἡγουμενείας ἀνεδέξατο ὁ ἅγιος Νεόφυτος, ἐξώγησε μὲ τὴν σαγήνην τῶν σοφῶν του παραινήσεων καὶ ἐναρέτων πράξεων (ἦτον γὰρ σοφίας καὶ δυνάμεως πνεύματος πεπληρωμένος) πολλοὺς τῶν μοναχῶν εἰς ἐκεῖνό του τὸ μονήδιον, ὥστε ὁποῦ εἰς ὀλίγον καιρὸν Λαύρα ἀποκατέστη διὰ τοῦτο καὶ ἐβιάσθη διὰ τὴν στενοχωρίαν ὁποῦ ἐδοκίμαζον νὰ μεγαλώσῃ τὸ μονήδιον ἐκεῖνο· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐχρειάζετο θησαυρὸς χρημάτων πολὺς, διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀνώμαλον, ἀνυδρὸν τε καὶ τραχὺ, τὸ ἀνέφερεν εἰς τὸν Βασιλέα του, ἐπικαλούμενος τὴν βασιλείαν του εἰς τὸ νὰ γένη καὶ τούτου τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου κτίτωρ καὶ προβολεύς· ὁ δὲ Βασιλεὺς εὐχαρίστως καὶ μετ' εὐλαβείας δεξάμενος τὴν αἴτησιν τοῦ Ἁγίου, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ θησαυροφυλακίου, οὐκ ὀλίγον χρυσίον ἀπέστειλεν μὲ βασιλικούς του ἀνδράποους, εἰς τὸν ἅγιον Νεόφυτον διὰ μνημόσυρον τῆς βασιλείας του, καὶ τῶν βασιλέων προγόνων του· καὶ οὕτως ἀνήγειρεν ἐκ νέου ἐν τῷ ἴδιῳ τόπῳ τὸ Μοναστήριον ἐκ δεμελίων, εἰς αὐτὸ τὸ μέγεθος ὁποῦ τὴν σήμερον φαίνεται, κατὰ τὸ ἔτος ἑξήκων καὶ τετρακόσια ἑβδομήκοντα πέντε ἀπὸ Ἀδάμ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ῥηθέντος ἀοιδίμου, καὶ κραταιοτάτου, ὀρθοδόξου καὶ πιστοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, καὶ κτίτορος τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης τοῦ Δοχειαρείου Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ * ἀπὸ δὲ Χριστοῦ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος ἑννεακόσια ἑξήκοντα ἑπτὰ· ἀνωθεν δὲ τοῦ κάστρου πύργον μέγαν ὠκοδόμησεν ἐνεκα ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς, ἀνώρυξε δὲ καὶ τὸν πρῶτον ἐκτήριον οἶκον, καὶ ἕτερον παμμεγέδη καὶ περικαλλέστατον ἱερὸν ναὸν ἐποίησεν, εἰς μνήμην πάλιν τοῦ ἁγίου Νικολάου· προσαπέκτησε δὲ μετόχια, καὶ τόπους εὐπροσόδους καὶ καρποφόρους εἰς τὰ πλησιόχωρα τοῦ ἁγίου ὄρους, ἐνεκα τῶν πρὸς τροπὴν ἀναγκαίων τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀδελφότητος. Εἰς τὴν περὶ τούτων λοιπὸν οἰκοδομὴν καὶ ἀπόκτησιν πολλὰ κοπιήσας ὁ ἅγιος Νεόφυτος, καὶ κατεξοδύσας πάντα τὰ τε βασιλικά, πατρικά καὶ ἴδια αὐτοῦ χρήματα, ἐλυπεῖτο σφόδρα, ὅποῦ δὲν τοῦ ἐνα-

*) Εἰς τὸ κοινὸν Προσκυνητάριον τοῦ ἁγίου ὄρους μὴ παρατηρήσας ὁ συγγραφεὺς ἀκριβῶς τὰς χρονολογίας τῶν Βασιλέων, μηδὲ τὰ ἔγγραφα τοῦ Μοναστηρίου τούτου θεωρήσας, ὡς φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ φήμης ἔχων τὰ περὶ αὐτοῦ, κατὰ λάθος ἔγραψεν ὅτι ὁ ἅγιος Ἐυθύμιος ἦτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου, γνώριμος ὢν καὶ τῷ μεγάλῳ πατρὶ ἁγίῳ Ἀθανασίῳ ὅτι πῶς ἦτον δυνατὸν ὁ ἅγιος Εὐθύμιος ὁποῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ ἔξη, καὶ εἶχε καὶ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον γνώριμον, νὰ ἔξη καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βοτανειάτου, ὁποῦ ὁ Βοτανειάτης ἦτον μεταγενέστερος τοῦ Φωκᾶ χρόνους ἑκατὸν δεκαπέντε;

πελείφθησαν ἄλλα χρήματα, διὰ τὰ τελειώση καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ περικαλλεστάτου
 ἱεροῦ ναοῦ, καὶ τὰ κατακόσμησεν αὐτὸν μὲ ἱερὰ σκέπη καὶ ἄμφια, ὡσάν ὁποῦ ὁ-
 κληρὸν ἐνόμιζε τὰ γράφη πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα διὰ τὰ στείλῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλον
 Δησαυρὸν· ὅθεν καὶ περὶ τοῦ πρακτείου ὅλως ἀμηχανῶν, ἀπῆκε τὴν φροντίδα εἰς
 τὸν κηδεμόνα καὶ κυβερνήτην πάσης τῆν κτίσεως, παρακαλῶν θερμοῦς τὰ προνοή-
 ση, ὡς οἶδε καὶ βούλεται, ὁποῦ τὰ ἀπαρτισθῶσι καὶ τὰ ἐλλείποντα τοῦ θείου
 ναοῦ. Ἄλλ' ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, καὶ ταχὺς εἰς βοήθειαν τῶν ἐπικαλουμένων Θεός,
 διὰ τὰ θανασιώσῃ καὶ χαριτώσῃ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ Δοχειαρίου,
 ἤρχισε θάματα τὰ ἐπέλη εἰς αὐτὸ διὰ τῶν παμμεγίστων του ταξιαρχῶν, θανα-
 σιὰ καὶ τεράστια, ὀτι-λογῆς εἶναι ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐστάθη περιβόητον καὶ ἔξακουστὸν,
 ἐν τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κατέχοντος Νικηφόρου τοῦ Φωκά, καὶ κτίτορος τῆς
 ἁγίας Μονῆς ταύτης. Ἄξιον τῆ ἀληθείᾳ θανασιου καὶ ἐκπλήξεως, ὡς Ἀρχαγγε-
 λικὸν, καὶ δυνάμεως ἴδιον φύσεως αὐτοῦ! τὸ ὁποῖον ἀγκαλὰ καὶ τὰ εἶναι ἐκδεδο-
 μένον εἰς τύπους μετὰ καὶ ἄλλων εἰς τὰ θάματα τῶν Ἀρχαγγέλων, διὰ τὰ φυ-
 λαχθῆ ὁμως ἀπ' ἀρχῆς ἢ συνέπεια τοῦ λόγου ἐπιτελής, καὶ ἐνταῦθα πρέπον ἐστὶ
 τὰ ἀναπερθεῖ ὡς περὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς θανασιου, καὶ ἄλλων ἀξίων σημειώσεως τοῦ-
 του τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, τοῦ παρόντος ἢ πραγματεία γίνεται. Ἀπέναντι λοι-
 πὸν τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους κατὰ τὸ μέρος ὁποῦ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήριον ἴδου-
 ται, ὑπάρχει τις χερσόννησος ὀνομαζομένη κοινότερον Δογκὸς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν
 ἀποκτίση μετόχιον ὁ ἅγιος Νεόφυτος· πλησίον δὲ τοῦ μετοχίου εἰς τὸν τόπον του
 ἐπάνω, ἦτον μία στήλη ὄρθιος στημένη ἐκ χρόνων παλαιῶν, καὶ εἰς τὴν κεφα-
 λὴν τῆς εἶχεν ἐκτύπωμα ἀνδρώπου λαξευτὸν, καὶ γράμματα διαλαμβάνοντα τάδε·
 „Ὁ κρούσας με κατὰ κεφαλῆς ἐυρίσκει πληθὸς χρυσοῦ.“ καὶ οὐδεὶς τῶν
 ἀναγνωσκόντων διαβατῶν ἠμπόρεσε τότε τοὺς χρόνους τὰ ἐννοήσῃ τὰ γραφόμενα, ἀλλὰ κα-
 τὰ κεφαλῆς ὅλοι κρούοντες, καὶ τὴν στήλην καταθλάττοντες, ἐψέυδοντο παρὰ τῶν γρα-
 φομένων· κατὰ θείαν οικονομίαν καὶ τοῦτο, διὰ τὰ ἁγιάση καὶ θανασιου ἐν
 καιρῷ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήριον· καὶ ὅτε ἐυδόκησε, τότε καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀ-
 πόκρυφον ἔννοιαν τῶν γραφομένων, κατὰ θείαν ἐπίπνοιαν, εἰς τινα νέον ὀνόματι,
 Βασιλείον, ὁποῦ εἶχε διωρισμένον ὁ ἅγιος Νεόφυτος εἰς ἐκεῖνο τὸ μετόχιον. Αὐτὸς
 πολλάκις ἀπερχόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς στήλης, ἐθαύμαζε τὰ ὀρώμενα, καὶ μὴ
 νοούμενα· ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, ἅμα ὁποῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐπορεύθη αὐθις
 εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς στήλης, καὶ ἐκεῖ πάραυτα σοφισθεὶς ἀπὸ θείας ἐμπνεύ-

σεως, ἔκρουσε τὴν κεφαλὴν τῆς σκιάς, ἤγουν ἔσκαψε τὸ μέρος ἐκείνο τῆς γῆς ὅπου ἐπεσκίαζεν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος τοῦ ὄντος ἐντυπωμένου εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στηλῆς, καὶ εὔρε πλῆθος χρυσίου εἰς χαλκοῦν λέβητα ἤγουν καζάνιον πεπληρωμένον, καὶ ἔκτινος μαρμάρου καλυπτόμενον. Θαυμασμοῦ λοιπὸν καὶ χαρᾶς πλήρης γενόμενος ὁ νέος διὰ τὴν εὔρεσιν τοῦ χρυσίου, δὲν ἐμελέτησεν κατὰ νοῦν τι τῶν ἀνθρωπίνων ὁ τρισόλβιος, ἀλλ' ὡς φύσει ἀγαθὸς καὶ χριστομίμνητος, καλύψας πάλιν τὸ χρυσίον μετὰ τῆς προσηκούσης ἀσφαλείας, ἀμέσως ἤψατο τῆς ὁδοῦ, καὶ φθάσει ἄωρὸν εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον. Ἐπαπορήσας δὲ ὁ ἅγιος διὰ τὸ παρῶρον τοῦ ἐρχομοῦ του, ἔκραξεν αὐτὸν κατὰ μόνας διὰ τὰ πληροφορηθῆναι τὴν αἰτίαν ὡς δὲ ἔμαθεν, ὅτι ὁ παρὰ καιρὸν ἐρχομὸς του ἦτον ἀγαθῶν μηνυμάτων καὶ εὐαγγελιῶν πρόξενος, (ἐπειδὴ καὶ τοῦ ἐξεμυστηρεύθη παρ' ἐλπίδα τὴν εὔρεσιν τοῦ χρυσίου καθὼς συνέβη), ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ καὶ εὐχαριστίαν ὁ ἅγιος, ὅπου εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτοῦ, καὶ δὲν ἄρῃσι τὰ κατατήματα ἐπὶ πολὺ, λυπούμενος, ὅπου δὲν ἐδύνατο τὰ τελειώσῃ, ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του ἔνδειαν, καὶ τὸν ἔνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἱεροῦ ναοῦ. Ἄμα λοιπὸν ὅπου ἐξημέρωσε, χωρὶς τὰ το κοινολογήσῃ καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἀδελφότητα, διώρισε, καθὼς ὁ νέος ἐζήτησε, τρεῖς τῶν σεβασμιωτέρων πατέρων μὲ τρόπον μυστικὸν καὶ φρόνιμον, τὰ συναπέλθωσι μὲ τὸν νέον ἔνθα κεῖται ὁ Δησαυρὸς τοῦ χρυσίου, διὰ τὰ ἀποκομίσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ μοναστήριον ὅτινες ἐμβάντες μετὰ τοῦ νέου εἰς τὸ μοναστηριακὸν πλοῖον, ἔφθασαν ὅπου ἔκειτο ὁ Δησαυρὸς, τὸν ὅποιον λαβόντες ὡς ἦτον μετὰ τοῦ χαλκώματος καὶ τοῦ μαρμάρου, εἰσήγαγον εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐνδὺς ἐπιστρέφουσι διὰ τὸ μοναστήριον, ἔχοντες καὶ τὸν νέον μέσα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπότης νικᾶται ἀείποτε, ὡς ἔστι δῆλον τοῖς πᾶσι, ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τούτου τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέταλλον τοῦ χρυσοῦ, οἱ τρεῖς πατέρες ἐκεῖνοι ἔπαδον καὶ αὐτοὶ ὡς ἀνθρωποὶ τι ἀνθρώπων· καίτοι ἀγαθοὶ ὄντες καὶ δόκιμοι, ἐσυμπώνησαν, τοῦ πονηροῦ συνεργήσαντος, τὰ κλέψωσι τὸ χρυσίον, καὶ τὸν νέον τὰ θανατώσωσι, τὸν δὲ ἡγούμενον ἅγιον Νεόφυτον ν' ἀπατήσωσι μὲ τὰς ψευδολογίας των· τοιοῦτον γὰρ ἔστιν ἐκάστης ἀμαρτίας τὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἀρχὴν λάβῃ, τὰ ἔλκῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς παριελῆ ἀπώλειαν. Οὕτω λοιπὸν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ διαβόλου ὀδηγηθέντες, τὸν μὲν νέον ἐκείνον δέσαντες χεῖρας καὶ πόδας, καὶ κρεμάσαντες ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ τὸν ἐκ μαρμάρου λίθον ὅπου ἐκάλυπτε τὸ χρυσίον, ἐβύβησαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν· τὸ δὲ χρυσίον ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ὅπου ἔφθασαν εἰς τὸ Μοναστήριον ἐ-

ποίησαν εἰς τρία μερίδια, καὶ λαβὼν ἕκαστος τὴν μερίδα του, ἔκρουψεν κάτω εἰς τὸν ἄρσανα τῶν μοναστηρίων, ἕως οὗτου νὰ εὕρωσι καιρὸν διὰ νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἀλλ' ὁ τῶν θαναματιῶν Θεὸς, ὁ μόνος ἀλάθητος τῶν πανουργιῶν τοῦ ἔχθρου, καὶ μόνος ὁ ἀνατρέπων ἐν δυνάμει ἀητητήτω αὐτὰς, πανσόφως καὶ ἐξαισιῶς ὑπονόμησε, καὶ ταύτην τὴν ἐπὶ κακῷ ῥαδιουργίαν τοῦ πονηροῦ εἰς τὸ ἀγαθόν, προνοούμενος τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν τριῶν ἐκείνων πατέρων, καὶ τὴν ζωὴν τοῦ καλοῦ νέου διὰ νὰ μὴ θανατωθῇ ἀδικῶς, ὡσαύτως καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ ναοῦ, ὁποῦ παρὰ τοῦ θειάπιοντος τοῦ ἁγίου Νεοφύτου θειωῶς παρεκάλεισθαι. Καὶ ἅμα ὁποῦ ἐξήρπθη ὁ νέος εἰς τὴν θάλασσαν, καθὼς ποτε ἐπέρθη ὁ προφήτης Ἀββακούμ διὰ τοῦ ἀγγέλου εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, οὕτω καὶ αὐτὸς παρὰ τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, εἰς σχῆμα δύο αἰετῶν χρυσοπτέρων τῆ τοῦ Θεοῦ προμηθεΐα ἠρπάγη ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, καὶ ὡς ἦτον δεδεμένος, καὶ ὁ λίθος κοιμώμενος εἰς τὸν λαιμὸν του· τίς νὰ μὴ φρίξῃ καὶ θανατώσῃ εἰς τὸ τοιοῦτον τεράστιον θάνατον τῶν ἀρχαγγέλων; ἐπέρθη ἐν τῇ νικτικῇ ἐκείνῃ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, εἰς τὸν θείον ναὸν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου εἰς τὰ βημόθυρα ἀπέντες αὐτὸν οἱ θεῖοι ἀρχάγγελοι ἀβλαβῆ, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ νέος ἐσκοτισμένος ἀπὸ τῆς πνιγμονῆς τῆς θαλάσσης, καὶ τῆς ἀκροβατήσεως, καὶ ἐπὶ τὸν λίθον τοῦ τραχήλου του ἐπακουμβισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν του, ἐκείτετο εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ, κοιμώμενος ὑπνω βαθεῖ. Ὅτε δὲ ἦλθε καιρὸς ὁ διορισμένος τῆς ἀκολουθίας, κατὰ τὸ ἔθος ὁ κανδηλάπτης λαβὼν ἄδειαν παρὰ τοῦ ἡγουμένου διὰ νὰ κρούσῃ τὸν σημαντήρα, ἀνοίξας τὸν θείον ναὸν, εἰσῆλθεν πρῶτον διὰ νὰ ἀνάβῃ τὰς κανδήλας, καὶ ἐκεῖ ἀπρηγῆς ὁρᾷ ἔμπροσθεν τῆς ὡραίας πύλης τὸν νέον κοιμώμενον. Ἐντρομος δὲ ὅλος γενόμενος ὁ κανδηλάπτης διὰ τὸ θραύειν, καὶ τὸ πρᾶγμα φάντασμα εἶναι νομίσας, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐξῆλθε, καὶ ἀνήγγειλε τὸ ὄραμα εἰς τὸν ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ὡς δειλανδρον καὶ παιδαριώδη χλευάσας αὐτὸν, ἐπρόσταξε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν, τοῦ σταροῦ τὸν τύπον ἐν ἑαυτῷ σχηματίζων, καὶ λέγων, „Κύριε ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν σταυρὸν σου ἡμῖν δέδωκας κτλ. ὡς δὲ δις καὶ τρίς εἰσερχόμενος τὸ αὐτὸ ἔβλεπε, τὸ ἀνέφερε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸν ἡγούμενον. Τότε ὁ ἅγιος Νεόφυτος γνωρίσας, ὅτι τὸ φαινόμενον οὐκ ἔστι πλάνη καὶ φάντασμα, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ κανδηλάπτιου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπει τὸν νέον, παρ' οὗ ἐυγγελίσθη τὴν ἔνθεσιν τοῦ χρυσοῦ, κοιμώμενον ἔμπροσθεν

τῶν ἱερῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος, δεδεμένον χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ λίθον μέγαν μαρμάρων, ἔχοντα εἰς αὐτὸν ἐπακουμβισμένην τὴν κεφαλὴν του. Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἄξια θανατασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως θαύματα, ὅλος ἔκταμβος γενόμενος ὁ ἅγιος Νεόφυτος, ἔμεινεν ἐπακουμβισμένος εἰς τὴν ῥάβδον του ἄνωθεν τοῦ νέου ἱκανὴν ὥραν συλλογιζόμενος, καὶ τὰ ὁρώμενα περιεργαζόμενος. Ἐπειτα δὲ μὲ τὴν ῥάβδον του τὸν νέον μικρὸν ἔνυξεν, ὅστις ἐξυπνίσας, οὔτε αὐτὸς ἐγίνωσκε ποῦ εὗρισκετο, καὶ ἐζήτει μαθεῖν. Ὡς δὲ παρὰ τοῦ ἁγίου Νεοφύτου ἐπληροφορήθη ἔλθων εἰς ἑαυτὸν, ἀπήγγειλε τῇ ἐκείνου ἀγιότητι ὅσα ἔπαθεν ἀπὸ τούτους πατέρας ἐκείνους ἐξ αἰτίας τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους διαμοιράσαντες, ἔδωκαν καὶ εἰς ἐμὲ διὰ μοῖραν τοῦτον τὸν ἐπὶ τὸν τράχηλόν μου κρεμύμενον μέγαν λίθον, ὅπου ἐκάλυπτε τὸ χρυσίον, διὰ τὰ μὲ σίγη ταχύτερον εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· πῶς δὲ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐξῆλθον, καὶ πόθεν ἐνταῦθα εἰσῆλθον οὐκ οἶδα· ἐν μένον οἶδα, ὅτι ἦλθον δύο χρυσόπτεροι ἄετοι, καὶ ἀρπάξαντές με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, μὲ ἔφερον ἐνθά με βλέπετε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἅγιος ἐνώπιον, ὅτι ἐκείνοι οἱ δύο χρυσόπτεροι ἄετοι δὲν ἦτον ἄλλοι, παρὰ οἱ δύο παιμέριστοι ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γαβριὴλ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν δυνατὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν μετὰ θεὸν τὰς ἐλπίδας του ἀναδέμενος, ἀδιστακτικῶς ἐδάξθη, ὅτι καθὼς τὸν νέον ἠλευθέρωσεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, οὕτω καὶ τοὺς τρεῖς ἐκείνους καλογήρους δὲν θέλει ἀφήσωσι νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, προνοούμενος διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν, καὶ βουλόμενοι νὰ ἀπαρτισθῇ καὶ τελεσφορήσῃ τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον ἐξ ἐκείνου τοῦ θησαυροῦ. Διὰ τὰ προξενήσῃ ὁμοῦς ἐκπληξῶν τὸ θαῦμα περισσοτέραν εἰς τὴν ἀδελφότητα, ἅμα δὲ καὶ ἔλεγχον ἐνώπιον πάντων εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἐργάτας τῆς ἀνομίας (ἐπειδὴ καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἄραξαν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ αὐτοὶ κάτω εἰς τὸν ἄρσανᾶν), διώρισεν ὁ ἅγιος Νεόφυτος νὰ μείνῃ ὁ νέος καθὼς ἦτον ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος, κλεισμένος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἕως ὅτου νὰ ἀνέλθωσι καὶ αὐτοὶ· ἡ δὲ ἀκολουθία νὰ διαβασθῇ εἰς τὸν νόμον, χωρὶς νὰ φανερώσῃ ὁ κανδηλάπτης εἰς τὴν ἀδελφότητα τὴν αἰτίαν. Τὸ δὲ πρῶτον, ἀπ' οὗ ἐκρυψαν οἱ τρεῖς ἐκείνοι, ὡς ἐξῆρθε, τὸ χρυσίον, ἀνῆλθον ἀπὸ τὸν ἄρσανᾶν εἰς τὸ Μοναστήριον τοὺς ὁποίους κράξας ὁ ἡγούμενος ἅγιος Νεόφυτος, ἠρώτα περὶ τοῦ νέου, καὶ τοῦ θησαυροῦ, ὡς ἀγνοῶν δῆθεν πρὸς ὃν ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἰς μάτην ὁ κόπος τους, ἐπειδὴ καὶ ὁ νέος ἐψεύσθη, καὶ οὔτε χρυσίον μᾶς ἐφανέρωσεν, οὔτε τὸν

τόπον κἄν, ἐν ᾧ ἔλεγε ψευδόμενος ὅτι εὔρε τον θησαυρὸν· τὸν ὁποῖον ἐκ τῆς ἀ-
 γανακτήσεως ἡμῶν φοβηρίσαντες, οὐκ οἶδαμιν ποῦ ὑπῆγεν. Ὁ δὲ Ἅγιος προσποη-
 δεῖς, ὅτι ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους των, Ἄς κατέλθωμεν, εἶπεν, εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν νὰ δώσωμεν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς εἶναι δυνατὸς, νὰ ἀποστείλῃ
 ἡμῖν τὸ ἔλεός του ἄλλοθεν, ὡς οἶδε καὶ βούλεται. Καὶ οὕτω διὰ προστάγματός
 του ἔκρουσαν τὰς καμπάνας, καὶ συναχθέντες οἱ πατέρες, εἰσῆλθον ὁμοθυμαδὸν
 ἄπαντες εἰς τὸν δεῖον ναὸν, προηγουμένου τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν τριῶν ἐκείνων πα-
 τέρων οὔτινες, ὡς εἶδον τὸν νέον, καθὼς τὸν ἐξόψαν αὐτοὶ εἰς τὴν θάλασσαν δε-
 δεμένον χεῖρας καὶ πόδας, ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος κείμενον, καὶ ἐπὶ τὸν
 τράχηλον αὐτοῦ τὸν λίθον ὁποῦ ἐσκέπαζε τὸ χρυσίον, αὐτοὺς μὲν φόβος καὶ τρό-
 μος κατέλαβε, τοὺς δὲ λοιποὺς πατέρας, ὡς μὴ ἰδεασμένους πρότερον, ἀπορία καὶ
 ἐκπληξις ἐπὶ τοῖς ὀρωμένοις. Τότε δὲ καὶ ὁ νέος ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἤρ-
 ξατο ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων νὰ λέγῃ ὅσα παρὰ τῶν τριῶν ἐκείνων καλογήρων ἔπα-
 δε, καὶ τὴν βοήθειαν ὁποῦ εἶδεν ἀπὸ τοῦς δύο χρυσοπτέρους ἀετοῦς. Ὅταν δὲ
 ἤκουεν ἅπαντα ἢ ἱερὰ ἀδελφότης ἀπὸ στόματος τοῦ νέου τὸν μέγαν ὀκισθὸν εἰς
 θανασιμους ἁμαρτίας τῶν τριῶν παιτέρων ἐκείνων, ὡσαύτως καὶ τὴν ἐξαισίον θαν-
 ματουργίαν τῶν θείων ἀρχαγγέλων, ἐβόησεν ἐπὶ πολὺ „Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαν-
 μασιὰ τὰ ἔργα σου! οἱ δὲ τρεῖς ἐκεῖνοι καλόγηροι πέσαντες πρηνεῖς ἐπὶ τὸ ἔδαφος,
 παρεκάλουν θερμῶς καὶ μετὰ δακρύων τὸν ἅγιον Νεόφυτον, καὶ τὴν λοιπὴν ἀδελ-
 φότητα νὰ δεηθῶσι πρὸς Κύριον, καὶ εἰς τοὺς θείους ἀρχαγγέλους νὰ συγχωρή-
 σωσιν αὐτοῖς τὸ ἀνόσιον, ἄδικον καὶ παράνομον ἔργον ὁποῦ ἐποίησαν, ἔξομολο-
 γούμενοι παρῆσιᾳ, ὅτι αὐτοὶ ἐξόψαν τὸν νέον εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ κλέψω-
 σι τὸ χρυσίον, τὸ ὁποῖον, ἔλεγον, ὡς ἔχομεν ὁ καθ' εἰς τὸ μερίδιόν μας κρυμμένον
 κάτω εἰς τὸν ἄρσανᾶν, θέλομεν τὸ φέροι εἰς τὸ μοναστήριον σῶον καὶ ἀνελιπές.
 Κοινῆς λοιπὸν χαρᾶς γενομένης καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν, παρὰ τε τοῦ ἁ-
 γίου Νεοφύτου, καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων δι' ὅλα ταῦτα τὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην δο-
 ξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν ὑπερβαίνοντα, καὶ μάλιστα διότι οἱ θεῖοι ἀρχάγγελοι ἀ-
 πέδειξαν, διὰ τῶν τοιούτων φρικτῶν καὶ θυμασιῶν ὑπερφυσικῶν κατορθωμάτων,
 ὅτι ὡς κληρὸν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον, διὰ νὰ προστα-
 τεύσωσι εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ βοηθῶσιν αὐτῷ μὲ θείαν βούλησιν, κατὰ πάντα καὶ διὰ
 πάντα μέχρι συντελείας κόσμου. Εὐρέθη ἐνλογον νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν μακαρίαν
 καὶ δείκην δυάδα τῶν ἀρχαγγέλων ὁ περικαλλέστατος καὶ θείος ναὸς τοῦ ἱεροῦ

μοναστηρίου ὅπου πρότερον, ὡς ἐξρέθη ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἦτον ἐπ' ὀνόματι τοῦ
 ἁγίου Νικολάου· καὶ οὕτω ποιήσαντες ἀγρυπνίαν ὀλονύκτιον, καὶ δεῖαν καὶ ἱερὰν
 μυσταγωγίαν, καθιέρωσαν ἀρμοδίως καὶ δικαιοπρεπῶς ἔκτοτε ἐπὶ τοῖς πανσέπτοις
 ὀνόμασι τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, οἱ ὁποῖοι καὶ καθη-
 γίασαν αὐτὸ τὸ ἱερὸν μοναστήριον μετὰ τὰς ἀπείρους ἐν αὐτῷ θαυματουργίας των,
 καὶ διασώζουσι μετὰ Θεὸν ὑπὸ τῆν δυνατὴν αὐτῶν προστασίαν καὶ βοήθειαν, προ-
 νοῦντες ἄειποτε ὑπὲρ τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως· τοὺς δὲ μοναχοὺς ἐκεί-
 νους τρεῖς ὁ ἅγιος Νεόφυτος, ἀπ' οὗ παρέλαβε τὸ χρυσίον μετὰ τὸν λέβητα καθὼς
 ἦτον, κανονίσας ὡς ἱεροσύλους, φονεῖς καὶ ψεύστας, ἀπέβαλλε πρὸς καιρὸν ἀπὸ
 τοῦ μοναστηρίου, ἕως οὗ μετὰ δακρύων καὶ μετανοίας ἀληθεσιᾶτος πληρώσαντες
 τὸν κανόνα τους, ἐξιλέωσαν τὸν Θεόν, καὶ πάλιν κατέταξεν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐαγγή-
 χορείαν τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ἀδελφότητος, ἐκδημῶντας μετὰ καιρὸν θεοφιλῶς πρὸς
 Κύριον. Κατὰ δὲ τὸν πόδον αὐτοῦ καὶ ἔπειτα καθιστόρισε τὸν δεῖον καὶ ἱερὸν
 ναὸν πάνυ καλῶς ἀπὸ ἱστοριογράφων ἀρίστων, καὶ κατεκόσμησε πλουσίως ἀπὸ
 ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμψια, καὶ ἄλλα πάμπολλα συμφέροντα εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον
 προσεπέμψθησαν· τὸν δὲ ναὸν ἐκείνον Βαρνάβαν τὸν τοῦ Θεσσαλονικίου ἀρετῆν, ὡς αὐτὸς
 ἐζήτησε, ἐνέδυσσε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, Βαρνάβαν μετονομάσας αὐτὸν, τὸν ὅποιον
 καὶ ἐγύμνασεν εἰς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἀσκήσιν πνευματικὴν ἐπιτήδειον· ἀλλ' ἐπειδὴ
 καὶ ἡ φήμη τοῦ ἁγίου Νεοφύτου καὶ καθηγουμένου τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου
 ἤρξησεν ἐπ' ἀρετῆν προϊόντος τοῦ καιροῦ, καὶ παρὰ πάντων τῶν τοῦ ἁγίου ὄρους
 ὁσίων πατέρων, καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν ἐυλαβεῖτο καὶ ἐσέβετο, ἐκρινον ἔυλογον καὶ
 ἐρήφισαν αὐτὸν πρῶτον τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους· ὡς δὲ εἶδεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ
 τὸ ἀποσπῆ, παρέδωκε μετὰ γνώμην τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος τὸ ἱερὸν Μοναστήριον
 εἰς τὸν Βαρνάβαν διὰ τὰ ἡγουμενεύη, ὡς δοκιμασμένον παρὰ τῆς ἐκείνου ἀγιότη-
 τος, καὶ παρὰ πάσης τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος· αὐτὸς δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρωτάτον,
 καὶ διεκυβέρνησε τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ πρώτου κουνεχῶς καὶ ἀρίστως χρόνους ἱκα-
 νοὺς· ἴστερον δὲ παραιτησάμενος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον, ὅπου
 καὶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, γενόμενος πλήρης ἡμερῶν· οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπι-
 τελοῦσιν, ὡσαύτως καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἁγίου Ἐυθυμίου τοῦ δεῖου του δις
 τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἰδίως μὲν καὶ κατὰ μέρος τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Δοχεια-
 ρείου ἐν τῇ ἐννάτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, κοινῶς δὲ ὅλα τὰ ἱερὰ μοναστήρια καθ'
 τὴν εὐχαρίζουσι τὴν μνήμην πάντων τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει

τοῦ Ἄδωνος διαλαμψάντων. Ὅσον δὲ ἀγῶνα καὶ σπουδὴν ὁ μακάριος οὗτος καὶ τρισόβλιος ἅγιος Νεόφυτος κατέβαλλεν εἰς αὐτὸ τὸ ἱερὸν μοναστήριον, ἀπεδείχθη ἐκ τῶν προλαβόντων ὅσην δὲ καὶ οἴαν πνευματικὴν καρποφορίαν ἐν αὐτῷ ἐποίησεν, τίς ἂν δύναιτο περιγράψαι; πανταχόθεν γὰρ οἱ ἔρασαι τοῦ μονήρους βίου παραγενόμενοι, τὴν ἱερὰν αὐτῆν μονὴν κατελάμβανον, διάτε τὴν τοῦ θαύματος τελεσιουργίαν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις, καὶ διὰ τὴν παρὰ πάντων σωζομένην ἁγίαν ὑπόληψιν, καὶ σέβας σεπτὸν εἰς τὸν ἅγιον Νεόφυτον· οὗτινος διάδοχος ἐγένετο, ὡς ἄνω ἐρρέθη, καὶ τρίτος ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Βαρνάβας ὁ παρὰ τῶν ἀρχαγγέλων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης λυτρωθεὶς· ὅστις ὀπαδὸς καὶ μιμητὴς ἀπεδείχθη ἄριστος τοῦ γέροντός του καὶ πνευματικοῦ πατρὸς ἁγίου Νεοφύτου, εὐλαβούμενος παρὰ πάσης τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος, διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ταπεινώσιν καὶ ἀρετὴν, καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς θεῖους ἀρχαγγέλους ἀμετρόν του εὐλάβειαν ὅπου ἔσωζε, μὴ ἀμνημονῶν τῆς χάριτος ὅπου πρὸς αὐτὸν ἔκαμον. Ἐρύλαξε δὲ καὶ τὰς διαταγὰς καὶ τοὺς κανόνας τοῦ κοινοβίου ἀπυρατοπέτους, ὡς παρέλαβε παρὰ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς, καὶ μετὰ ἰδρώτων, καὶ πόνου πολλοῦ προσαπέκτησε καὶ ἄλλα πολλὰ κτήματά εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῆν μονὴν συμπροσόντα· ὥστε ὅπου καὶ τρίτος κτίτωρ ὑπῆρξε τῆς μονῆς ταύτης, ἐν ἣ καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὑποκείμενα ἐραρίτου διαγωγῆς καὶ πολιτείας ἀσκητικῆς διέβαιων ἡ ἡγουμενεία τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, καὶ οὐδέποτε ἐξέλειπον ἄνδρες ἐπ' ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ διαδουλλόμενοι, διὰ τὸ τοῦ τόπου πρὸς ἡσυχίαν καὶ ἄσκησιν πνευματικὴν ἐπιδείξιόν τε καὶ ἐπιτήδειον, πρὸς τούτοις καὶ διὰ τὸ παρακλητικὸν τῆς παραθαλασσίας του, καὶ τὸ τοῦ ἀέρος εὐκραές τε καὶ τερπνόν, καὶ τὸ πρὸς πάντα αὐταρκές τε καὶ ἀναπαντικόν. Ἐν μόνον ἦτον ἐκεῖνο ὅπου ἔδλιβε τοὺς πατέρας, καὶ μερίμους διὰ παντός ἐποiei, ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος προσγινομένη εἰς αὐτοὺς ἀσθένεια τῆς ποδαλγίας· ἀλλ' οἱ θεῖοι ἀρχάγγελοι τὸ ἀνεπηρέαστον τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς προβλέποντες, ὡς ἐπὶ τὸ προστατεύειν θεόθεν αὐτὴν κληρωσάμενοι, ἐθεράπευσαν ἐξαισίως μὲ τοιάνδε ἀξιοδιήγητον θαυματουργίαν.

Τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ σεβασμίου μοναστηρίου ὄντος ἐν ἀνύδρῳ τόπῳ καὶ ἀνοικίῳ, καθὼς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐρρέθη, ἔκαμε χρεία ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοι καὶ αοίδιμοι κτίτορες νὰ φέρωσι μὲ ἀλλάκια νερὸν εἰς τὸ μοναστήριον μακρόθεν ἕως τρία μίλια· τὸ ὁποῖον ἐνθα ἀνέβρουν ἦτον πότιμόν τε καὶ διειδές, κατερχόμενον ὁμῶς ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ὄσμιν τῆς γῆς διεφθείρετο ἡ ποιότης

του ἐκείνη, καὶ ἐπροξένει εἰς τοὺς πατέρας πόρους καὶ ὀγκώματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἄλλας πρὸς τούτοις ἀσθενείας, περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἡγούμενος Ματθαῖος τούνομα μετὰ τῶν λοιπῶν πατέρων μεγάλην φροντίδα καὶ πρόβλεψιν, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην διορθωσιν ἐστοχάσθησαν, εἰμὴ νὰ σκάψωσι τὴν γῆν πολλὰ βαθέα, καὶ διὰ σωληναρίων μεγάλων κεραμίων νὰ κατέρχεται τὸ νερὸν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ οὕτω μῆτε ἡ καύσις τοῦ ἡλίου νὰ διαπερῆ εἰς τόσον βάθος, ἀλλ' οὕτε ἡ ἀποφορὰ τῆς γῆς μέσα εἰς τὰ σωληνάγια νὰ ἤμπορῆ νὰ εἰσέλθῃ, ὅπου νὰ διαρραίνεται ἡ ποιότης τοῦ νεροῦ. Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν στοχασμὸς ἐβάνη εἰς ὅλους εὐλογος, καὶ δι' εὐχῆς τοῦ ἡγουμένου κυρ Ματθαίου, διορίσθη Θεόδουλος τις ἀδελφὸς, ἔμπειρος πολλὰ εἰς τοιαύτας βαναυσίμους τέχνας, καὶ προθυμότερος ἀπὸ τοὺς λοιποὺς εἰς τοῦτο συνδρομητῆς, διὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον, ὁ ὁποῖος ἐτοιμασθεὶς ὡς διορίσθη διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν αὐριον, ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ εἶδε κατ' ὄναρ τοὺς θείους ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, οὔτινες εἶπον πρὸς αὐτὸν „Διὰ Θεόδουλε, ἐπὶ ματαίῳ μελετᾷς νὰ ἐμβῆς „ ἐσὺ εἰς κόπους καὶ ἀγῶνας, καὶ τὸ μοναστήριον εἰς ἔξοδα ἀνωπελῆ, εἰς καιρὸν „ ὅπου μέσα εἰς τὸ μοναστήριον εἶναι νερὸν ἀξιόλογον, καὶ πᾶν ὡραῖον καὶ γλυκύτερον;“ ὁ δὲ Θεόδουλος ἅμα ὅπου ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαγγέλους τοῦ τοιοῦτου ποδητοῦ καὶ τερπνοτάτου μαθήματος, καὶ ἐβάνη πῶς ἐσηκώσῃ καὶ εἶπε. Παρακαλῶ σας, θεῖοι Ἀρχάγγελοι, δευρῶς, δείξατέ μοι ποῦ εὐρίσκεται τὸ τοιοῦτον νερὸν· οἱ ὁποῖοι πιάσαντές τον ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τόπον, ἔνθα φαίνεται τὴν σήμερον τὸ πηγάδιον τοῦ ἀγιάσματος εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ μὲ δικέλιον σκάψαντες, ὡς τοῦ ἐβάνη ἐβγήκεν νερὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου τῷ ἔδωκαν καὶ εἶπε, καὶ ἦτον πολλὰ γλυκὺ καὶ ἐξαιρετικόν· εὐδὺς δὲ ὅπου ἔπινε τὸ νερὸν ὁ Θεόδουλος, ἐξύπνησε μὲ χαρὰν καὶ μὲ τρόμον, καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἀρχαγγέλων, ἐκ τοιοῦτου τέπου φυσικὰ ἀνύδρου, ἀνίκμου καὶ ξηροῦ νὰ ἐβγάλωσιν νερὸν περισσὸν καὶ γλυκύτερον, (ἐπειδὴ καὶ ἐπίστευε πεποιθὼς πῶς ἡ τρισήλιος θεότης εἰς αὐτοὺς ἐμπιστεύεται πρὸς διακονίαν τὰ πάντα)· ἐφανέρωσεν εἰς τὸν καθηγούμενον κυρ Ματθαῖον, καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἀδελφότητα τὴν τοιαύτην ὄρασιν ὁποῦ καθ' ἕκαστον εἶδεν· οὔτινες χωρὶς νὰ δυσπιστήσωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἀρχαγγέλων, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ φρονοῦντες μὲ τὸν Θεόδουλον, ἀπῆλθον μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ὁ Θεόδουλος ὡδήγησεν κατ' ὄναρ παρὰ τῶν θείων ἀρχαγγέλων, καὶ ψάλλαντες παράκλησιν, ἔσκαψαν,

καὶ ἐκ τοῦ ἀνύδρου ἐκείνου τόπου, ὃ τῶν θανασιῶν σου Χριστέ Βασιλεῦ! ἐβ-
 γήκεν εὐδὺς νερὸν πότιμον καὶ γλυκύτατον περισσόν. Χαροποιηθέντες λοιπὸν οἱ
 πατέρες ἀπὸ τὸ ἀπρόσδοκητον τοῦτο καλόν, καὶ τοῖς θεοῖς ἀρχαγγέλοις μεθ' ὑμῶν
 εὐχαριστήσαντες, εἰς τὸ ἐξῆς ἀνερόκλητοι ἕμενον ἀπὸ τὴν ποδαλγίαν, εἰς χοῆσιν
 μόνον πιστοῦ μεταχειριζόμενοι αὐτὸ, καὶ ὄχι εἰς ἄλλην τινὰ ὑπηρεσίαν· οὐ τὸν ἀ-
 γιασμὸν αὐτοὶ, καὶ οἱ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀγίασμα μετ' εὐλαβείας ἐρχόμενοι ἀπελάμβαν-
 ον, καὶ ἄχρι τῆς σήμερον ἀπολαμβάνουσιν, ὡς λαματικὸν πάσης νόσου, καὶ πά-
 σης μαλακίας φυγαδευτικὸν· τὸ ἐποῖον διὰ τὰς πολλὰς θανατουργίας καὶ θερα-
 ραπείας, ὅπου ἔκαμνε κατ' ἐκάστην ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐγινεν ἑξακουστὸν, ὡ-
 στε ὅπου ἡ πῆμη του ἔφθασε καὶ ἕως εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ χίλια διακόσια ἐννενη-
 κοντα ἐννέα, ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ ἐξ χιλιάδες καὶ ὀκτακόσια ἐπτὰ, πιστοῦ βασιλέως καὶ
 αὐτοκράτορος Ῥωμαίων, ὀρθοδοξοτάτου Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος ἅμα
 ὅπου τὸ ἔμαθε, προσεκάλεσε τὸν καθηγούμενον κύρ Ματθαῖον εἰς τὰ βασίλεια, διὰ
 τὰ τοῦ ὑπάγῃ χάριν εὐλαβείας ἀγίασμα, καὶ τὰ μύθη ἀπὸ στόματός του τὰ περὶ τοῦ
 ἀγιάσματος. Καὶ ὡς ἐπιηραρορήθη ἀπὸ τὸν ἡγουμένον καταλειπειῶς τὸ τοιοῦτο
 τεράστιον θαῦμα τῶν ἀρχαγγέλων περὶ τοῦ ἀγιάσματος, καὶ τὰς λάσεις ὅπου δι αὐ-
 τοῦ συνεχῶς γίνονται, ἐξάρη χαρὰν εὐφρόσυνον, καὶ τὸ ἐλογίσθη ἔλεος παρὰ Θεοῦ
 εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καύχημα δὲ καὶ σεμιολόγημα τῆς βασιλείας του, ὅπου ἐπὶ τῶν
 ἡμερῶν του οἱ θεοὶ ἀρχάγγελοι ἠδέλησαν εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον πάλιν τὰ θανα-
 τουργήσωσιν. Ὅθεν καὶ διὰ βασιλικῶν του χρυσοβούλλου, ἀπιέρωσε τότε ἐν βασιλι-
 κῶν αὐτοῦ τζιφλίκιον, τὸ ὁποῖον ἄχρι τῆς σήμερον ἀπὸ τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον
 δεσπόζειται, Περγαδίκια καλούμενον, καὶ ἄλλα πολλὰ χαρίσματα εἰς τὸν ὀρθόδοξον κα-
 θηγούμενον κύρ Ματθαῖον βασιλικοπρεπιῶς ἐδώρησατο ὁ ἀείμνηστος, ζῆλον ἐνθεον
 ζηλωσάμενος ὁ τρισόλβιος, τὰ γίνῃ κτήτωρ τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς διὰ τῶν εἰς
 αὐτὴν βασιλικῶν του ὀρθόδοξων ἀναδημάτων, ἐπειδὴ οὐ μικρὰν τὴν εὐλάβειαν καὶ
 τὸ σέβας προσέλαβεν ἡ βασιλεία του εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν μονὴν ἐκ τοῦ γεγονότος
 θαύματος τῶν ἀρχαγγέλων. Ἐκποτε λοιπὸν οἱ ἐνασκούμενοι εἰς αὐτὸ τὸ μοναστή-
 ριον ὅσοι πατέρες, ἐλεύθεροι τυχάνοντες ἐκ τοῦ σκόλοπος τῆς ποδαλγίας, καὶ τὴν
 ἀσκητικὴν πολιτείαν ἀγγελουειδῶς μετερχόμενοι, ἐκ πάσῃ ὑπακοῇ πρὸς ὃν διήρχετο
 ἡ ἐπιστοσία τῆς ἡγουμενείας ὑπετάσσοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα συνέβη καὶ τὸ θαῦμα
 τοῦ πλοίου εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον, ὅπου οἱ θεοὶ ἀρχάγγελοι παραδόξως

αὐτὸ δι' ἀνέμου σφοδροῦ εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατευώδωσαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον, τοῦ ὁποίου ἡ διήγησις οὕτως ἔχει.

Ὅτε τῆς ἐσοδίας ὁ καιρὸς ἤγγιζεν, οἱ πατέρες τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου ἀπέστειλλον, μετὰ τινων μοναχῶν ἰδεάτων τῆς ναυτικῆς τέχνης, τὸ μοναστηριακὸν αὐτῶν καΐκιον, διὰ νὰ φέρωσι τὴν χρονικὴν αὐτῶν ἐσοδίαν τὸ σίτου ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ μετόχιά των εἰς τὸ μοναστήριον. Ἀπελθόντες λοιπὸν οἱ μοναχοὶ, ἐπρόρτωσαν τὸ καΐκιον ἀπὸ σιτάρι, καὶ ἀναπειάσαντες τὰ ἱστία, ἐπέστρεφον εἰς τὸ μοναστήριον. Καθ' ὁδὸν δὲ ἀνέμου σφοδροῦ ἐμψύσαντος, καὶ τῶν ναυτῶν μὴ δυναμένων κυβερνήσαι τὸ πλοῖον, ἔφθασεν αὐτὸ παρ' οὐδενὸς κυβερνώμενον εἰμὴ ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἀρχαγγέλους, εἰς τὴν Βαρβαρίαν, καὶ κατευωδώθη εἰς τὸν λιμένα τῆς Καρδαγένης, χωρὶς καὶ αὐτοὶ οἱ ναῦται νὰ τὸ καταλάβωσιν. Οἱ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης ἄνθρωποι, κατ' ἐκείνην τὴν χρονίαν εἶχον πείναν μεγάλην, καὶ ὡς εἶδον τὸ καΐκιον γεμάτον ἀπὸ σιτάρι, ἔτρεξαν μετὰ χαρᾶς, καὶ ἠγόρασαν ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς ὅλον τὸν σίτον, ἄλλον μὲ χρήματα, καὶ ἄλλον μὲ ἀλλαγὴν τῆς Ἰνδίας ἀρωματίων, ἢ τοῖ καρέλλας, μωσχοκαρίων καὶ ἄλλων Ἰνδιῶν εἰδισμάτων, ὑποχρεώσαντες μεθ' ὑποσχέσεως τοὺς μοναχοὺς καὶ ἀπόντας διὰ νὰ ὑπάγωσι καὶ αὐτοὶ σίτον εἰς αὐτοὺς. Οἱ δὲ μοναχοὶ λαβόντες τὰ τε χρήματα καὶ τῆς Ἰνδίας τὰ μυρωδικὰ, ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Καρδαγένης διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ μὴ ἠξέφροντες ποῦ ὑπάγουσι, ὡς ἀνίδεοι τῶν μερῶν ἐκείνων, ἄρῃσαν τὸ πλοῖον ὅπου ὁ ἀῆρ τὸ ὑπάγη· οἱ δὲ θεοὶ ἀρχάγγελοι θαυμασίως ἐνώδωσαν αὐτὸ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ ὁποία διὰ τὰς καταδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε μεγάλην στέρησιν ἀπὸ τῆς Ἰνδίας τὰ μυρωδικὰ, ὅπου οἱ μοναχοὶ τὸ καΐκιον εἶχον φορτωμένον· καὶ οὕτω τὰ ἐξηγόρασαν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως μετὰ μεγάλης τιμῆς ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες ἀπ' οὗ ἔλαβον τότε χρυσίον τῆς πωλήσεως τῶν μυρωδικῶν, καὶ ὅσα ἄλλα ἀριερώματα ἐπρόσπερον εἰς τὸ μοναστήριον οἱ ἐνδοξοὶ τῆς πόλεως, καὶ μάλιστα ὁ Βασιλεὺς τοῦ τότε καιροῦ, ἐσηκώθησαν ἐκεῖθεν, καὶ παρὰ τῶν ἀρχαγγέλων ὀδηγούμενοι, ἦλθον εἰς τὸ μοναστήριον, χωρὶς νὰ ἀργοπορήσωσιν εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδιον, περισσότερον ἀπὸ ἄλλαις χρονιαῖς ὅπου ἔφερον τὴν ἐσοδίαν τοῦ μοναστηρίου. Ὡς δὲ οἱ πατέρες εἶδον τὸ καΐκιόν τους καὶ ἐπλησίαζε, κατέβησαν ἅπαντες εἰς τὸν ἄρσανᾶν καὶ τὸ ὑπεδέχθησαν, νομίζοντες πῶς ἦτον φορτωμένον σιτάρι διὰ νὰ τὸ ἐκκενώσωσιν· ὡς δὲ ἐπλη-

ροπορήθησαν ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς ναύτας τοῦ πλοίου τὰ ὅσα καδ' ὁδὸν ἀπήντησαν θανμαστὰ συνανήματα, ἐδόξασαν τοὺς θείους ἀρχαγγέλους ἅπαντες, ὁποῦ παρτοιοτρόπως τὸ ἱερόν αὐτῶν μοναστήριον βοηθοῦσι καὶ ὑπερασπίζονται· δὲν ἀπέρασεν ὅμως πολὺς καιρὸς, καὶ ἐπειδὴ οἱ μοναχοὶ κατὰ τὴν ἐπόσχεσίν τους δὲν ἐπῆγαν τὸ σιγᾶρι εἰς τοὺς Μπαρπαρέσους, ἀλλὰ καὶ τὰ μυρωδικὰ τους ἐπώλησαν εἰς τοὺς πολίτας τοὺς ἐχθρούς των, ἐκίνησαν ἀρκετοὶ μὲ στόλον, καὶ ἦλθον εἰς τὸ μοναστήριον, ἐπὶ σκοπιῶ αὐτὸ μὲν νὰ κατεδαρίσωσιν ὀλοτελῶς, τοὺς δὲ πατέρας ἀνιλεῶς νὰ φονεύσωσιν· οἱ δὲ πατέρες κλείσαντες τὴν σιδηρὰν πόρταν τοῦ μοναστηρίου καὶ συναχθέντες, ἐφυλάχθησαν ἅπαντες εἰς τὸν μέγαν πύργον τοῦ μοναστηρίου. Ὡς δὲ οἱ ἐπάρματοι Σαρακηνοὶ ἄραξαν, ἅπαντες μετὰ μαχαιρῶν καὶ ἀλλαγαμῶν ὤρμησαν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἀκόμι πρὶν νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ μοναστήριον, ὦ τοῦ καινοῦ καὶ παραδόξου ἀκουσματος! εἶδον ἀοράτως τοὺς θείους ἀρχαγγέλους ὀπλοποροῦντας καὶ ἐπίπτους, καὶ συν αὐτοῖς πλήθος στρατιᾶς ἀγγέλων ὀρμώντων ἐναντίον εἰς αὐτούς· οἱ ὁποῖοι φοβηθέντες τὰς φλογεράς ὕψεις τῶν ἀρχαγγέλων, καὶ τὰς πυρίνους αὐτῶν ρουφαίας, ἐπέστρεψαν μὲ βίαν εἰς τὰ πλοῖά των, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἕως νὰ φθάσωσιν εἰς τὰ πλοῖά των, ἄλλοι ἀοράτως ἐφονεύθησαν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν θάλασσαν ἀπεπνήθησαν· ὅσοι δὲ ἐναπελείφθησαν, ἀνεχώρησαν κατησχυμένοι, καὶ ἐπαπειλοῦντες νὰ κάμωσιν ἄλλοτε τὴν ἔφοδόν τους εἰς τὸ μοναστήριον. Μαδόντες δὲ οἱ μοναχοὶ ὁποῦ ἦτον ἔξω μὲ τὸ καϊκίον ἐκεῖνο εἰς τὸ τζιφλικί, ὁποῦ παρὰ τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Ἀνδρονίκου ἀπιερώθη Περγαδικία καλούμενον, τὸν πολιορκίαν τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς Μπαρπαρέσους, φοβηθέντες μὴ τύχη νὰ ὑπάγωσι καὶ ἐκεῖ, τὸ μὲν καϊκίον ἐκεῖνο ἔκαυσαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπέταξαν δύο περιστραῖ, καὶ ἐκάδισεν ἢ μία πλησίον εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ ἢ ἄλλη μακρὰν ἕως δύο στάδια, καὶ εὐθὺς ἀνέβρυσαν καὶ εἰς τοὺς δύο τόπους ὁποῦ ἐκάδισαν ἀγιάσματα, τὰ ὁποῖα ἔκτοτε ἕως τῆς σήμερον ἐπιτελοῦσιν λάματα θανμαστὰ καὶ τεράστια· ἦτον καὶ μία εἰκὼν τῶν ἀρχαγγέλων εἰς τὴν κάμαραν τοῦ καϊκίου, καὶ καδὼς ἐπλησίασεν ἢ φωτία ἐκεῖ ἔσβυσεν· τὴν ὁποῖαν εἰκόνα πολλάκις οἱ πατέρες ἠθέλησαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸ μοναστήριον, πλὴν δὲν εἶναι θέλημα τῶν ἀρχαγγέλων· διὰ τοῦτο καὶ μένει ἐκεῖ εἰς τὸ προσκυνητάριον τοῦ ῥηθέντος τζιφλικίου ἕως τῆς σήμερον, ἢ ὁποῖα φαίνεται ὅπισθεν ὀλίγον καίμενη· οἱ δὲ μοναχοὶ ἐκρύβησαν εἰς τὸ δάσος τοῦ τζιφλικίου ἕως ὁποῦ οἱ Σαρακηνοὶ ἀνεχώρησαν. Τοιοῦτον λοιπὸν ἐστάθη τὸ διὰ τοῦ πλοίου φρικτὸν θαυ-

μα τῶν ἀρχαγγέλων, τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου διὰ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ πρόνοιαν ὅπου ἔλαβεν οικειοθελῶς νὰ ὑπερασπισθῆ, καὶ βασιλικοπρεπῶς ἐπισκερδῆ μὲ βασιλικὰ αὐτοῦ ἀναθήματα τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον, τοῦ ὁποῖου καὶ ἐπεβεβαίωσε πάντα τὰ ὀροδέσια, καὶ ὅσα ὑπὸ τὴν δεσποτείαν του ἔχει εἰς τὰ ἔξω μέρη μὲ βασιλικὸν αὐτοῦ ἱερὸν χρυσόβουλον, ἐν ᾧ καλεῖ μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις τὸ μοναστήριον αὐτὸ μετ' εὐλαβείας ἄκρας καὶ μὲ σέβας ἔνδεον Ἱερὰν καὶ Δαυματουγὸν Μονὴν τῶν Ἀρχαγγέλων, καὶ ἄλλας ἀκόμι βασιλικὰς του προσταγὰς εἰς αὐτὸν περιέχει ὑπὲρ τῆς διαφεντεύσεως τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου, κατὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἴσον ἐγένετο καὶ ὁ βασιλικὸς Βακουρναμὲς εἰς τὸ ὀθωμανικόν. Τοιούτης λοιπὸν λογῆς τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Δοχειαρείου, ἐν πολλοῖς καιροῖς καὶ χρόνοις, εὗρίσκετο εἰς ἀγαθὴν κατάστασιν, καὶ μηδενὸς τῶν πρὸς τροπὴν ἀναγκαίων οἱ ἐνασκούμενοι εἰς αὐτὸ ὅσοι πατέρες εἶχον ἔνδειαν ἢ ἐστέρησιν· πανταχόθεν γὰρ ἐβοηθεῖτο καὶ ὑπερασπιζέτο, ὡς περιβόητον γενόμενον ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων εἰς αὐτὸ γενομένων ἐξαισιῶν Σαυμάτων τῶν Δείων ἀρχαγγέλων. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου οἷς κτήμασιν οἶδεν ὁ Κύριος, καὶ ἡ βασιλεία μετετέθη πρὸς οὓς ὁ Θεὸς ἠθέλησεν, καθὼς καὶ ἄλλα, καὶ τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον ἀποκατέστη ἔρημον καὶ παντελῶς ἀκατοίκητον χρόνους ἱκανοὺς, ὥστε ὅπου καὶ ἐρύτιον ἐγένετο, ἀλλ' οἱ Δεῖοι ἀρχάγγελοι, οἱ προστάται καὶ ἔμποροι τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου δὲν ἄφησαν αὐτὸ ἀπρονόητον εἰς τὸ παντελές, ἀλλὰ διὰ Δαύματος φρικτοῦ καὶ Δαυμαστοῦ εἰς βελτίονα κατάστασιν τῆς πρώτης ἀποκατέστησαν, καὶ τὸ Δαῦμα συνέβη οὕτως.

Ἱερεὺς τις Γεώργιος τὸννομα μὲ ὀφρῖκιον οἰκονόμου τετιμημένος, ἐκ τῆς Ἀδριανουπόλεως καταγόμενος, ἦλθεν εἰς προσκύνησιν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους, οὗ ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες ἔργον τῆς λοιμικῆς νόσου ἐγένοντο· ὄθεν ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης του λύπης, μεγίστη κεφαλαγία αὐτῷ ἠκολούθησεν, ἅμα δὲ καὶ χειραγία, ὥστε ὅπου οὐκ ἐδύνατο νὰ ὑπηρετηθῆ εἰς τὰς χρείας του, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλων ὑπηρετεῖτο καὶ ἐτρέφετο· αὐτὸς λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα τῆς μεγίστης Λαύρας ἐξελθὼν, ἐπροσκύνησε πρῶτον τὸ ἱερὸν αὐτὸ καὶ σεβάσμιον μοναστήριον, φιλοφρονηθεὶς, ὅσον ἦτον δυνατὸν, παρὰ τῶν ἐκεῖσε ἁγίων πατέρων· εἶτα δὲ ὀδηγὸν παρὰ τῆς αὐτῶν ὁσιότητος λαβὼν ἓνα τῶν ἀδελφῶν, περὶήρχετο μετ' εὐλαβείας ἄκρας προσκυνῶν καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ μοναστήρια, καὶ δαφιλῶς ἐπιχορηγῶν ἐνὶ

ἐκάστω τὴν ἐλεημοσύνην του, ὡς ἐπὶ πολλῶ πλούτῳ καὶ εὐδαιμονίᾳ μεγίστη δια-
 πρέπων. Ὅταν δὲ ἔρθεσε καὶ εἰς τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον, ἐπειδὴ καὶ ἦτον παν-
 τέρημον, εἰσῆλθε μόνον διὰ τὰ προσκυνήση, καὶ τὰ ἀπέλθῃ εἰς ἕτερον μοναστή-
 ριον διὰ τὰ ἀναπαυθῆ. Αὐτὸς μὲν ἐν ἑαυτῷ τοιαῦτα ἐστοχάζετο καὶ διεμελέτα, καὶ
 οὕτως ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ μοναχοῦ ἑποῦ τὸν εἶχε διὰ ὁδηγὸν μαζύ του· οἱ δὲ
 δεῖοι ἀρχάγγελοι προνοήσαντες, διὰ τὴν ἀγαθὴν πάλιν ἀποκατάστασιν τοῦ ἱεροῦ
 αὐτοῦ μοναστηρίου ἄλλα οἰκονόμησαν, καὶ πανσθενῶς ἐψηφίσαντο· ἅμα δὲ ὁποῦ
 εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον, ἐπροσκύνησε πρῶτον τὸν δεῖον ἐκείνον
 καὶ ὑπερδαύμαστον ναόν, ὄντα ἐρείπιον καὶ σεσαθρωμένον, περὶ οὗ ἔμαθε παρά
 τινος μοναχοῦ ἐναρέτου, ὁποῦ ἦτον διωρισμένος ἀπὸ τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου ὄρους
 διὰ τὰ κάθηται καὶ ἀνάπη τὰς καρδίᾳς, πῶς ἀπὸ δαύματος φοικτοῦ καὶ ἐξαι-
 σίου τῶν δεῖων ἀρχαγγέλων ἐτελειώθη οὗτος ὁ νῦν σεσαθρωμένος καὶ ἐρείπιος
 δεῖος ναὸς· καὶ ἄρχησεν ὁ ἀσκητὴς ἐκεῖνος, ὡς ἐν συντόμῳ, καὶ διηγῆθη εἰς αὐ-
 τὸν τὴν τοῦ χρυσοῦ δαυματουργίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. **Εἶτα δὲ τὸν ἐπῆγεν**
ὁ ἴδιος καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα τῶν ἀρχαγγέλων, διηγούμενος κατ' ὁδὸν τὰς ὁσας δε-
ραπείας καὶ ἰάσεις αὐτὸ τὸ ἁγίασμα ἔκαμε τῆ συνεργείᾳ τῶν δεῖων ἀρχαγγέλων.
 Ὡς δὲ προσήγγισεν εἰς τὸ πηγάδιον τοῦ ἁγιάσματος, ἐζήτησε μετ' ἐυλαβείας ἄκρας
 τὰ χύσουν εἰς τὰς χεῖράς του ἀπὸ τὸ ἁγίασμα, ὅτι αὐτὸς μόνος του δὲν ἤμπο-
 ροῦσε, μετὰ τὸ τὰ ἦτον ἀργαὶ καὶ ἀκίνητοι ἐκ τῆς χειραλγίας αἱ χεῖρές του· Ἐνδὺς
 οὖν ἤτηλθεν ὁ ἀσκητὴς ἀπὸ τὸ πηγάδιον ἁγίασμα, καὶ ἐν ᾧ ἐπέχεεν εἰς τὰς χεῖ-
 ράς του, ἐπῶναζεν ὁ οἰκονόμος παπῶς Γεώργιος πανευλαβῶς καὶ μετὰ δακρύων·
 Θεοὶ ἀρχάγγελοι, θεραπεύσατε καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰς ἀκινήτους καὶ λελωβη-
 μένας χεῖρας· αἱ δὲ, ὦ τοῦ δαύματος! ἠνοίγησαν παρευδὺς, καὶ κατεσιάθησαν
 ὑγιεῖς αἱ πρότερον ἀκίνητοι καὶ κεκλεισμέναι χεῖρες, μετὰ τὰς ὁποίας αὐτὸς μόνος
 ἔπειτα λαβὼν ἐκ τοῦ ἁγιάσματος, ἔλουσε καὶ τὴν πάσχουσαν αὐτοῦ κεφαλὴν· καὶ,
 ὦ τῶν τεραστίων σου Χριστέ βασιλεῦ, ἃ διὰ τῶν ἀρχαγγέλων σου ἐκτελεῖς! πέπαι-
 ται καὶ ὁ πόνος παραχοῆμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὡσπερ καὶ τῶν χειρῶν· καὶ οὕ-
 τως ἐθεραπεύθη καὶ ἀπὸ τὰς δύο ταύτας χαλεπὰς ἀσθενείας, δοξάζων τὸν πανοικ-
 τείρονα Θεόν, καὶ τοῖς παμμεγίστοις ταξιαρχαῖς χάριτας ἀναπέμπων. **Μ'** ὄλον
 τοῦτο ὁ γενάδας ἐκεῖνος καὶ μακάριος ἐν ἱεροῦσι Γεώργιος δὲν ἔμεινεν ἐυχαριστη-
 μένος μόνον μετὰ τὰς δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐυχαριστίας εἰς τοὺς δεῖους
 ἀρχαγγέλους τὰ κάμη τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὸ μέγα ἔλεος ὁποῦ ἠξιώθη, τὸ ὁποῖον

ἦτον ὑπεράνω πάσης δοξολογίας, ἀμοιβῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἀνθρωπίνης· ἀλλ' ἀ-
 ναλογισάμενος τὴν πρὸς αὐτὸν θαυματουργικὴν χάριν τῶν ἀρχαγγέλων, καὶ τὸ ἐπί-
 κηρον τῆς ζωῆς ταύτης εἰς νοῦν δέμενος, πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἱερόν αὐτὸ μονα-
 στήριον τῶν ἀρχαγγέλων εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν καθορῶν, ἄδικον ἔκρινε
 καὶ παράνομον, ἂν εἰς τὰ ἴδια πάλιν ἀπέλθῃ, καὶ ἐπὶ ματαίᾳ διαδοθῇ ὁ ἑαυτοῦ
 πλοῦτος μετὰ θάνατόν του ἐνὶ καὶ ἄλλω τῶν συγγενῶν του, καὶ τὸ ἱερόν αὐτὸ
 μοναστήριον, ἐν ᾧ παρὰ τῶν ἀρχαγγέλων ἔλαβε τὴν ὑγίειαν του, νὰ ἀρήσῃ ἔρημον
 καὶ νὰ μὴ τὸ ἀναλάβῃ, αὐτὸ μὲν διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ καὶ συστήσῃ πάλιν μὲ τὴν
 βοήθειαν τῶν ἀρχαγγέλων, τοὺς δὲ θείους ἀρχαγγέλους νὰ ἀνταμείψῃ μὲ τὴν ἀπο-
 σίωσιν τοῦ ἑαυτοῦ του εἰς τὸ ἱερόν αὐτῶν μοναστήριον, τὴν δὲ ψυχὴν του νὰ διασῶσῃ
 μὲ τὴν περιβολὴν τοῦ μοναδικοῦ καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος· ὅθεν καὶ ἀπεπάσισεν,
 ὡς ἀπὸ θείας ἐμπνεύσεως φωτισθεὶς, νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτον θαύραστον ἔργον, δεη-
 θεὶς τῶν θείων ἀρχαγγέλων νὰ ἐυκολύνωσι τὰς δυσκολίας του. Ἐπιστρέψας λοιπὸν
 εἰς Ἀδριανούπολιν τὴν πατρίδα του, ἀπειπώλησε πάντα τὰ ὑπάρχοντά του κινητὰ
 καὶ ἀκίνητα, καὶ ἐν ἐυκολίᾳ κατὰ τοὺς σκοποὺς του τὰ πάντα διορθωσάμενος,
 κατέλαβεν αὐδὲ τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον μετὰ πόθου, χάριτος νὰ χρονοτριβίῃ
 ἐκεῖ πολὺ· καὶ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ὄρθον καὶ δικαίον, ἐν πρώτοις ἀπῆλθεν εἰς τὸν πρῶ-
 τον τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους, καὶ τὸν σκοπὸν του ἐξομολογησάμενος, ἐζήτηε ἄδειαν
 διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν μονήν. Ὁ δὲ πρῶτος ἐκεῖνος ἰδὼν τὸν ζῆ-
 λον τοῦ ἀνδρὸς, τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ πολυτάλαντον, μὴ ἀγνοῶν δὲ καὶ τὴν τοῦ
 μοναστηρίου ἐλεεινὴν ἐρήμωσιν, ἀλλὰ μάλιστα ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ καταστάσεως ἐννοια-
 ζόμενος κατ' ὑπερβολὴν, ἐγνώρισεν, ὅτι κατὰ πρόβλεψιν καὶ μὲ τέλος κηδεμονικὸν
 οἱ θεῖοι ἀρχάγγελοι τὸ πρὸς αὐτὸν γεγονός θαῦμα ἐποίησαν, ἵνα δι' αὐτοῦ ἡ ἱε-
 ρὰ αὐτοῦ μονὴ πάλιν ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν· ἀλλὰ καὶ ἡ γενομένη αὐ-
 τοῦ ἀλλοίωσις εἰς τὴν μοναδικὴν ζωὴν, καὶ ὁ φαινόμενος διακαῆς αὐτοῦ ζῆλος εἰς
 τὸ μοναστήριον αὐτὸ τὸ πτωχὸν ἐστοχάσθη, ὅτι οὐκ ἀνθρωπίνης δυνάμεως πέ-
 φυκεν, ἀλλὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου· διὰ τοῦτο καὶ εὐχαρίστως ἐδέχθη τὴν αἴτη-
 σιν τοῦ ἐυλαβοῦς ἐκείνου πρεσβύτου ἱερέως Γεωργίου, καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ
 θαυράστους εἶναι ἐπιβεβαιώσας, διὰ κοινῆς ψήφου καὶ γνώμης ὄλων τῶν ἡγουμέ-
 νων, ἀποκατέστησεν ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου ὄρους εἰς τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον τοῦ
 Δοχειαρείου ἡγούμενον, τὸ μοναδικὸν σχῆμα φορέσαντα πρῶτον παρὰ τοῦ ἐναρέ-
 του ἀσκητοῦ Δοχειαρείου, ὁποῦ ἀναπτε τὰς κανδήλας τοῦ μοναστηρίου, καὶ μετο-

νομασθέντα παρ' ἐκείνου Γερμανόν. Ὡς δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ θεάρεστον ἔφραση τὴν ἐπιστολίαν τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου ἀνεδέχθη ὁ κύριος Γερμανός, ἤρξατο ἀμέσως τῇ βοήθειᾳ τῶν δειῶν ἀρχαγγέλων νὰ περισφίγγῃ τὸ τειχόκαστρον τοῦ μοναστηρίου, νὰ ἀνακτίξῃ ὅσα διεβρώγῳτα αὐτοῦ μέρη καὶ κρημνισμένα ἐτύγχανον, νὰ ἀνακαινίξῃ τοὺς σεσαδρωμένους αὐτοῦ οἴκους εἰς κατοίκησιν πατέρων καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ κατὰ μικρὸν νὰ φροντίξῃ δι' ἐξόδων ἀδρῶν τὴν ἀπόκτησιν πάντων τῶν ὄσων ἐχρηξέ τὸ ἱερὸν μοναστήριον. Ἀρχισαν δὲ καὶ πατέρες νὰ συνάζωνται, ὑπὸ τῆς τοποθεσίας ἀρμοδίας οὔσης πρὸς ἡσυχίαν παρακινούμενοι, καὶ τῆς ἀρίστης διοικήσεως καὶ ἀγαθῆς οἰκονομίας τοῦ καθηγουμένου κυρίου Γερμανοῦ· ἦτον γὰρ ὁ ἀνὴρ μὲ προτερήματα φυσικὰ καὶ ἐπίεσακτα στολισμένος, ὥστε ὁποῦ καὶ παρὰ τῶν ἐμπειροτάτων ἐναρέτων ἀνδρῶν ἐδανιάζετο καὶ διεφημείτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ καθολικὸς ἱερεὺς ναὸς τοῦ μοναστηρίου ἐκείνος ὁ διὰ τοῦ εὐρεθέντος θεσαυροῦ ἀπαρτισθεὶς, καὶ τελειωθεὶς μὲ καλλονὴν καὶ ωραιότητα ὑπερδαύμαστον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αἰοιδίμου βασιλέως Νικηφόρου καὶ κτίτορος τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς, ἐκ τῆς παλαιότητος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐρημώσεως τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀπεριοκείψεως, εἶχε σαδρωθῆ καὶ κατακρημνισθῆ τὸ περισσότερον αὐτοῦ μέρος, ὥστε ὁποῦ δὲν ἐπεδέχετο διόρθωσιν, ἀλλ' ἐκ θεμελίου ἀνακαίνισιν, εὗρισκετο εἰς λογισμοὺς καὶ φροντίδας ὁ καθηγουμένος κύριος Γερμανός, μὲ τὸ νὰ κατεξώδευσε πάντα τὰ ἑαυτοῦ, καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ καταρύγῃ διὰ νὰ βοηθηθῆ καὶ ἠμπορέσῃ νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὡς ἀναγκαιότατον, διὰ νὰ μὴ ταλαιπωροῦνται οἱ πατέρες ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος καταπλεγόμενοι, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος καταπηγνύμενοι. Συμβουλευθεὶς λοιπὸν παρὰ τοῦ πρώτου καὶ τιμῶν σεβασμιῶν ἀνδρῶν τοῦ ἁγίου ὄρους, ἀδηγήθη διὰ νὰ καταρύγῃ εἰς τὸν θεοσεβέστατον καὶ ὀδοδοξότατον ἀδελφόν τότε καὶ ἡγεμόνα τῆς Μολδαυίας Κύριον Ἀλέξανδρον· εὗρισκον γὰρ μεγάλην παραμυθίαν καὶ ἀντίληψιν πάντες οἱ χρεῖαν ἔχοντες, ἐπειδὴ καὶ ἦτον ταχὺς εἰς βοήθειαν οὐ μόνον τὸ ἔνθεον ὕψος του, ἀλλὰ καὶ ἡ πανεκλαμπροτάτη Δόμνα του Κυρία Ρωξάνδρα, καὶ μὲ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἀμφοτέροι οἱ μακάριοι πολλὰ καλὰ εἰς τὰς ἡμέρας των ἐποίησαν· ἱερὰ μοναστήρια ἀνεκαίνισαν καὶ κατεπροίκισαν· θείους ναοὺς ἀνήγειραν καὶ κατεκόσμησαν· νοσοκομεῖα καὶ πτωχοτροφεῖα ἐποίησαν καὶ ἐσύστησαν, καὶ ἄλλα ἄπειρα θεάρεστα ἔργα οἱ ἀείμνηστοι κατώρθωσαν καὶ ἐδέσπισαν εἰς τὸ γένος μας διὰ μνημόσυνόν τους αἰώνιον. Ὅθεν δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ καιρὸς ὁ καθηγουμένος κύριος Γερμανός, ἀλλὰ διορίσας

ἓνα τῶν ἀδελφῶν διὰ τὰ ἐπέχη τὸν τόπον του εἰς τὸ μοναστήριον, ἔβαλλεν εἰς πρᾶ-
 ξιν τὸ μελετώμενον. Ὡς δὲ ἔφθασεν εἰς Μολδαβίαν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν ὑψηλό-
 τaton αὐθέντην, τὸν ὁποῖον μετὰ μεγάλης ἐυλαβείας καὶ διαδέσεως ἐυμενοῦς ὑπο-
 δεξάμενος ὁ θεοσεβέστατος ἡγεμὼν, ἠρώτα τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ του μαθεῖν. Ὁ
 δὲ καθηγούμενος διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἄκραν δεξιῶσιν τοῦ αὐθέντου θαδρότητας, ἀ-
 νέφερε πρὸς τὴν ἐκείνου θεοσεβῆ ὑψηλότητα ἅπαντα τὰ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μονα-
 στηρίου· δηλαδὴ τὰς ἐν αὐτῷ ἐξαισίους θαυματουργίας τῶν ἀρχαγγέλων, τὴν ἐν
 τοῖς προτέροις χρόνοις ἀγαθὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ πεπλοῦτησιν ἀνδρῶν ἐναρέ-
 των τε καὶ σοφῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἐρήμωσιν παντελῆ καὶ κατά-
 στασιν ἐλεινήν, καὶ τελευταῖον, τὴν ἣν ὑπέστη αὐτὸς ὁ ἴδιος φρικτὴν θαυματουργί-
 αν παρὰ τοῦ ἀγιάσματος τῶν ἀρχαγγέλων· ἅ πάντα ἐπεβεβαίωσαν ὅτε πρῶτος
 τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους, καὶ οἱ τῶν ἱερῶν μονατηρίων ἡγούμενοι ἐν τοῖς αὐτῶν
 γράμμασιν ὅπου ἔφερον ὁ κύρ Γερμανὸς πρὸς τὸν αὐθέντην διὰ σύστασιν του.
 εἰς τὰ ὁποῖα ἀκρόασιν προσεκτικὴν ὁ ἐυλαβέστατος καὶ θεοσεβέστος αὐόιδμος ἡ-
 γεμὼν δούς, καὶ τὴν καρδίαν κατανυχθεὶς ἐπὶ τοῖς παραδόξοις ῥήμασι τοῦ ἡγου-
 μένου, καὶ αὐτὸν ἐυλαβήθεὶς οὐ μειώσας διὰ τὸ ἀξιοσέβαστον τοῦ ἐποκειμένου
 του, ἀπεφάσισε κατὰ νεύσιν θεῖαν, ἵνα μὴ τὰ τοσαῦτα θαύματα τῶν ἀρχαγγέλων
 ἀλησμονηθῶσι, καὶ ἔκ νέου ἀνέκτισεν ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων μὲ πολυτελῆ αὐθεν-
 τικὰ αὐτοῦ ἔξοδα τὸν θεῖον ναὸν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, καὶ ἰστόρησεν ἔ-
 σωθεν ὡς τὴν σήμερον φαίνεται, κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ Ἀδάμ ἐπὶ χιλιάδες καὶ ἐβ-
 δομήκοντα ἕξ, ἀπὸ δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Σωτήριον ἔτος χίλια πεντακόσια ἑξήκοντα
 ὀκτώ, ἀποστείλας μετὰ τοῦ ἡγουμένου κύρ Γερμανοῦ καὶ τὸν πανιερώτατον τότε
 Μητροπολίτην ἅγιον Μολδαβίας κύρ Θεοφάνην, διὰ τὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν οικο-
 δομὴν τοῦ θεῖου ναοῦ, καὶ ἔπειτα τὰ ἐγκαινιάσῃ αὐτὸν, ὁ ὁποῖος καὶ ἦλθε με-
 τὰ τοῦ καθηγουμένου εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν μονήν. Ἀλλ' ὁ μὲν καθηγούμενος κύρ Γερ-
 μανὸς περὶ τὰ μέσα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ θεῖου ναοῦ ἀσθενήσας βαρέως, ἐξεδήμη-
 σε πρὸς Κύριον, ἀφήσας διάδοχον Θεόφιλον τινὰ ἱερομόναχον· ὁ δὲ Μητροπολί-
 της ἅγιος Μολδαβίας κύρ Θεοφάνης ἐπιστατήσας μετὰ τοῦ νέου καθηγουμένου
 κύρ Θεοφίλου, ἐτελείωσε πάνυ καλῶς τὸν θεῖον καὶ ἱερὸν ναὸν, τὸν ὁποῖον ἐγκαι-
 νιάσας λαμπρῶς καὶ ἐνδόξως, ἔγραψε πρὸς τὸν ὑψηλότατον αὐθέντην περὶ τοῦ θεῖου
 ναοῦ τὰ πάντα πῶς ἔλαβον τέλος αἴσιον κατὰ τὸν πόσον του, ὅτι ἡ πανιερότης
 του οὐκ ἠθέλησε τὰ στραφῆ πλέον εἰς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ παραιτησάμενος τὴν ἐπαρ-

χίαν του οικιοδελῶς, ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἀσκητικῶς εἰς τὸ ἱερόν αὐτοῦ μοναστήριον, ὅπου καὶ κοιμηθεὶς ἐν Κυρίῳ, ἐτάφη ἐν τῷ πρώτῳ νάρθηκι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ὡς φαίνεται ὁ μακάριος ἄνωθεν τοῦ μνημείου του ζωγραφισμένος μὲ τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ μὲ τοιόνδε κεχαραγμένον διὰ στίχων ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον·

Ὁ ἄριστος ποιμὴν ὁ τῆς Μολδοβλαχίας Θεοφάνης.

ἐπὶ ἔτους ζρς.

„ Τύμβε, πρὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ποῖος νέκυς,

„ εἰρομένῳ λέξον μοι τάχος, ὃν φέρεις.

„ Τὸν πᾶσιν ἐσθλὸν Θεοφάνην, ὃ ξένε,

„ Μολδοβλαχίας τὸν κλεινὸν ἀρχιεπίσκοπον.

„ Οὐ τὴν σοφὸν με παιδρὰ τοῦ λαμπροτάτου

„ Ἱερεμίου σύζυγος Ἐλισάβετ,

„ Ἀνθούσα τοῦδε προσγενῆς καὶ φιλικῆς,

„ Κοσμίῃ πρεπόντως, τηλόθεν μνείας χάριν.

„ Σχοιή δ' ἀμοιβὴν, ἐυχωλὴ τοῦτου πόλον,

„ ζώην τε συχνὴν, καὶ λαμπρὰν εὐτυχίαν.

Τοιοῦτος λοιπὸν νέος κτίτωρ, προστάτης καὶ ὑπερασπιστῆς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, ἐστάθη μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐκεῖνος ὁ αἰδιμὸς καὶ τρισόλβιος ἡγούμενός τῆς Μολδαβίας κύριος Ἀλέξανδρος, ὁ μετονομασθεὶς Παχώμιος μοναχὸς, ἐπειδὴ καὶ ἐνεδύθη τὸ ἀγγελικὸν καὶ μοναχικὸν σχῆμα εἰς τὰ ἔσχατά του ὁ ἀείμνηστος, προτιμῆσας ὁ μακάριος νὰ ἀποτεινᾷ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, καὶ νὰ ἄρῃ μᾶλλον τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὅπου εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ πανεκλαμπροτάτη Δόμνα του, ἡ κυρία καὶ δέσποινά Ρωξάνδρα ὄχι ὀλιγάτερον καὶ αὐτὴ ἐστάθη κτιτόρισσα καὶ ἐνεργεῖς τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς· ὅτι ὁ μὲν ὑψηλότατος καὶ θεοσεβέστατος ἀδέντης τὴν ἐκκλησίαν ἐκ βάθρων ἀνήγειρε καὶ καδιστόρισε, ἡ δὲ ἐκλαμπροτάτη καὶ ἐυσεβεστάτη Δόμνα ἐξηγόρασε, μὲ δόσιν μεγίστης ποσότητος ἐξ ἰδίων τῆς, πάντα ὅσα κατεκράτουν οἱ ἐξουσιασταὶ κινητὰ καὶ ἀκίνητα πράγματα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, καδῶς τὰ ἀθροτικά αὐτῶν χρυσόβουλλα διαλαμβάνουσι· καὶ οὕτως ἀνέλαβεν ἡ ἱερὰ αὐτῆς μονή, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ

ἐνδείου βοηθείας τε καὶ ἀντιλήψεως τοῦ μακαρίου ἐκείνου ἡγεμονικοῦ ζεύγους, καὶ διασώζεται ἄχρι τῆς σήμερον κτίτορας αὐτοὺς καὶ ἐυεργέτας μετὰ Θεὸν γνωρίζουσα, καὶ ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν πιστῶν Βασιλέων τῶν αἰοδιμῶν κτιτόρων αὐτῆς.

Τὶ δὲ καὶ περὶ τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου εἶποι τις ἂν; αὕτη ὡς ἄλλη σελήνη πολὺπρωτος ἔλαμψεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς εἰς τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον, καὶ ὡς ἄριστος κυβερνήτης, καὶ σοφὸς οἰκονόμος ἐξοικονομεῖ αὐτὸ καὶ διακυβερονᾷ, ἀνεπηρεάστους ἀπὸ πᾶσαν προσβολὴν καὶ ἐπήρειαν τοὺς ἐν αὐτῷ ἀσκουμένους ὁσίους πατέρας συντηροῦσα καὶ διαφυλάττουσα, γοργῶς δὲ καὶ προδύμως ὑπακούουσα, καὶ ἐλεοῦσα αὐτοὺς, καὶ πάντα τοὺς εἰς αὐτὴν μετ' ἐυλαβείας προσερχομένους ὀρθοδόξους χριστιανούς εἰς πᾶσαν ἰκεσίαν αὐτῶν καὶ παράκλησιν, ὡς κατ' ἔλεος διὰ θαύματος ἐκφωνήσασα τοῦτο, εἰς αὐτοὺς ἐχαρίσατο, ἔχει δὲ οὕτω τὸ θαῦμα.

Ἐξω καὶ ἐμπροσθεν τῆς κοινῆς τραπέζης τοῦ μοναστηρίου, ἦτον ζωγραφισμένη εἰς τὸν τοῖχον μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐξ ἀεισημομένων χρόνων· οἱ σεβασμιώτεροι τῶν πατέρων ὁμοῦς καὶ γραβατώτεροι δέκοντο νὰ ἱστορήσῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγίου Νεοφύτου, καὶ κτίτορος τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς, ὡς κατὰ παράδοσιν ἔχουσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἄλλους πρεσβύτας καὶ γηραιούς πατέρας, ὅπου εἶναι ἀπὸ τότε καὶ ἕως τῆς σήμερον χρόνοι ἑξακόσιοι τεσσαράκοντα τόσοι τῆς ὁποίας εἰκόνος ἡ μορφή καὶ τὸ ἐκτύπωμα δὲν διεπδάσθη, ἀλλ' οὔτε διελύθη τόσον, ὅσον ἀπῆτει ἡ πολυχρονιότης, καὶ πολυκαιρία τῆς χρονολογίας της· καὶ ἐκ τούτου γνωρίζεται, ὅτι παρὰ τῆς θείας προνοίας ἦτον προωρισμένον νὰ διαφυλαχθῇ, χωρὶς νὰ διαπυλαχθῇ τόσους χρόνους, καίτοι εἰς συνήθειαν καὶ μετρίαν τιμὴν σεβομένη, διὰ νὰ φανῇ εἰς τοὺς ἐσχάτους αἰῶνας δεδοξασμένη, θαυματουργὸς καὶ ἐπίσημος, καὶ μετὰ Θεὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς προστάτης ἐνδεριμος, καὶ κυβερνήτης ὑπέρομαχος, ὡς αὕτη μόνη της τῷ τραπέζῳ ἐδήλωσεν, ὅταν κατ' οἰκονομίαν εἰς αὐτὸν ἐθαυματουργήσεν. Ἐμπροσθεν λοιπὸν αὐτῆς τῆς θαυματουργοῦ ἁγίας εἰκόνος ἦτον διάβασις, ἐνδὲν οἱ πατέρες ἐπήγαινον εἰς τὴν τραπέζαν, ἀλλ' ὁ τραπέζης ὁμοῦς συνεχέστερον διέβαινον ἐκεῖθεν νύτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὡς ἀπῆτει τὸ διαζόνημά του· καὶ ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς θαδία ἀναμμένα ἔπρεφεν εἰς φανέρωσίν του. Κατὰ δὲ τὸ σωτήριο ἐτος ἀπὸ Χριστοῦ χίλια ἐξακόσια ἐξήκοντα τέσσαρα, διερχόμενος κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ τότε τραπέζης Νεῖλος καλούμενος, ἐμ-

de eim... 247

προσθεν τῆς εἰκόνος με δαδία ἀναμμένα, ἤκουτε τὰ ἐξῆς· „Ἄλλοτε νὰ μὴ διέλθῃς
 „ ἐντεῦθεν με δαδία, καπνίζων τὴν ἐμὴν εἰκόνα.“ Αὐτὸς δὲ μὴ συνιείς, ὅτι ἐκ τῆς
 εἰκόνος ἢ τοιαύτη φωνὴ ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπου, ὑπολαβὼν ὅτι τινὰς τῶν ἀ-
 δελφῶν πειράζει αὐτὸν, οὐκ ἐννοιάσθη τελείως, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὴν συνήθειάν του.
 Ἡμερῶν δὲ πολλῶν μὴ παρελθουσῶν, καδ' ἦν ὥραν ἢ πρώτη φωνὴ ἠκούσθη ἤκου-
 σε καὶ αὐδὺς φωνῆς οὕτω πρὸς αὐτὸν φθεγγαμένης. „Ὡ μοναχὲ ἀμόναχε, ἕως πό-
 „ τε ἀνευλαβῶς καὶ ἀπίμως καπνίζεις τὴν ἐμὴν μορφήν;“ καὶ σὺν τῇ φωνῇ ἀορασίᾳ
 αὐτὸν ἐπάταξεν· ὡς δὲ ἡ ὀφθαλμία τὸν δυστυχῆ κατέλαβε, τότε ἐμνήσθη τῆς προ-
 λαβούσης φωνῆς, καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι δικαίως ἔπαθεν, ἐπειδὴ οὐ προσέσχε τῇ ἐντολῇ
 τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας παρέβλεψε. Πρωίας δὲ γενομένης,
 εὖρον οἱ ἀδελφοὶ αὐτὸν πρηγῆ, ἐπὶ τὸ ἔδαφος τῆς διαβάσεως ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας
 εἰκόνος, μὴ δυνάμενον αὐτοὺς εἶδειν, τυφλὸς γὰρ ἦν· παρ' οὗ πληροσορηθέντες τὴν
 αἰτίαν, φόβον καὶ τρόμον συνέλαβον πάντες, μετ' ἐυλαβείας πλέον ἐκεῖθεν διερχό-
 μενοι, καὶ καρδίαν ἀκοίμητον κρεμάσαντες ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνος, προσέτα-
 ξαν τὸν νέον τραπεζάσῃν κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν προσφέρειν θυμίαμα· ὁ δὲ τυφλω-
 δὲῖς τραπεζάσῃς οὐκ ἠδέησε μήτε εἰς τὸν οἶκόν του ἀπελθεῖν, μήτε ἀνάπαυσιν
 παραμικρὰν ἐναντῶ δοῦναι, ἀλλ' ἐν στασιδίῳ παρέμεινεν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκό-
 νος, νύκτωρ καὶ μεδ' ἡμέραν παρακαλῶν μετὰ δακρύων καὶ ὀδυρμῶν τὴν ὑπεραγίαν
 Θεοτόκον νὰ συγχωρήσῃ, ὡς συμπαδεδστάτη μήτηρ τοῦ Θεοῦ λόγου, καὶ μεσίτρια
 τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴν ἐξ ἀπροσεξίας ἁμαρτίαν του· καὶ εἰς σημεῖον τῆς ἀ-
 φεσεώς του νὰ χάρισῃ εἰς αὐτὸν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἵνα θεωρῶν τὴν ἁ-
 γίαν αὐτῆς εἰκόνα, δοξάζῃ καὶ ἀνυμνῇ μετ' ἐυχαριστίας τὸ αὐτῆς Θεοδόξαστον
 πρωτότυπον· ἀλλ' οὐκ ἐψεύσθη ἕμως τῶν χρηστικῶν του ἐλπίδων, μήτε κατησχυμέ-
 νος ἔμεινε, ὕστερον ἀπὸ τόσας προσευχὰς καὶ ὀχετοὺς δακρύων ὅπου ἔχυσε τόσον
 καιρὸν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνος. Ἐπειδὴ καὶ ἡ πηγὴ τῆς εὐσπλαγχίας καὶ τοῦ
 ἐλέους, ἢ ταχίστη ἀντίληψις καὶ παραμυθία πάντων τῶν θλιβομένων, ἡ Κυρία
 ἡμῶν Θεοτόκος, κλίνασα τὸ οὖς αὐτῆς τὸ φιλάνθρωπον, ὑπήκουσεν ἐμμενῶς τῶν
 μετὰ συντετριμμένης καρδίας δερμῶν δεήσεων τοῦ δούλου της· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμε-
 ρῶν ἀπεκάλυψε τὰ ἐξῆς πρὸς αὐτὸν, φωνήσασα οὕτως ἐκ τῆς εἰκόνος καὶ ἐκ τρίτου·
 „Ὡ μοναχὲ, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου πρὸς με, καὶ ἔσο συγχωρημένος, καὶ βλέπων ὡς
 „ καὶ πρότερον· ἀνάγγελον δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐνασκουμένοις πατράσι καὶ συναδελφοῖς
 „ σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ λόγου, καὶ μετὰ Θεὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης μο-

„ νῆς τῶν ἀρχαγγέλων σκέπη καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία, προνοουμένη
 „ ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπέροχος κυβερνήτης· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οἱ μοναχοὶ ὡς καταπεύ-
 „ γωσι πρὸς ἐμὲ διὰ κάδε τους ἀνάγκην, καὶ γοργῶς δέλω ὑπακούω αὐτῶν, καὶ
 „ πάντων τῶν μετ' ἐυλαβείας καταπευγόντων εἰς ἐμὲ ὁρδοδόξων χριστιανῶν, ὅτι
 „ Γοργοῦπήκοος καλοῦμαι.“ Ἐνδὺς λοιπὸν μὲ τὴν χαριτωμένην ἐκείνην θείαν φω-
 νὴν αὐτῶν τῶν χαρμοσύνων λόγων, ἠρεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μοναχοῦ τραπε-
 ζάρη, μὲ τρόπον ὑπερφυσικὸν καὶ θαυμάσιον· ὥστε ὁποῦ κρότον ἔδωκεν εἰς ὄλον
 τὸ ἀγιῶνυμον ὄρος, καὶ πολλοὶ τῶν μοναχῶν, διὰ τὰ γένωσιν αὐτόπται τοῦ γεγο-
 νότος ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν τοιοῦτου τεραστίου θαύματος, ἀπήρχοντο τότε εἰς
 τὴν ἱερὰν αὐτὴν μονὴν ἀπὸ ὅλα τὰ μοναστήρια, καὶ προσκυνούντες τὴν ὑπεραγίαν
 Θεοτόκον τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον, ἐβλεπον καὶ τὸν τυρωδέντα καὶ πάλιν
 ὀμματωδέντα μοναχὸν καὶ ἐθαύμαζον· ὁ ὁποῖος ἅμα ὁποῦ ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς
 πατέρας τῆς μονῆς αὐτῆς, ὅσα ἢ θαυματουργὸς Γοργοῦπήκοος ἐπρόσταζεν αὐτὸν
 διὰ τὰ τοῖς εἰπῆ, ὑπαντες ὁμοθυμαδὸν προσήλθον ἔμπροσθεν εἰς τὴν θαυματουργ-
 γὸν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Γοργοῦπήκοου, καὶ εὐχαριστίαν προσοίσατες μετὰ παρα-
 κλήσεων, θαυμασιῶν καὶ κτηρῶν, τὴν εἰς τὴν ταπέζαν πλέον ἐκείθεν διάβυσσον
 ἐμπόδισαν, καὶ περισφάλισαν πάνυ σεβασμῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο
 τῆς ἁγίας εἰκόνας· καὶ ἐπειδὴ πρὸς δυσμῶς βλέπει, καὶ τόπος ἐνρύχωρος οὐκ ἦτον,
 πλαγιῶς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς θαυματουργοῦ ἁγίας εἰκόνας, ἀνήγειραν ἐνδὺς ἱε-
 ρὸν ναὸν περικαλλῆ καὶ θαυμάσιον, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς θαυ-
 ματουργοῦ Γοργοῦπήκοου· ὅπου εὐρίσκειται διωρισμένος εἰς ἱερομόναχος, ὁ πλέον
 ἐυλαβέστερος τῶν πατέρων καὶ δόκιμος, Προσμονάριος ὀνομαζόμενος, μὲ τὸ τὰ
 προσμένη, καὶ εὐρίσκειται τὸν περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ Προσκνητᾶριον τῆς
 θαυματουργοῦ Γοργοῦπήκοου, καὶ ψάλλει καθ' ἐκάστην ἑσπέραν καὶ προῖ παρα-
 κλήσεις ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνας. Ἐν δὲ τῇ ἑσπέρᾳ ἐκάστης τρίτης καὶ πέμ-
 πτης, ἀφεύκτως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἑσπερινοῦ, ποιεῖ ὁ ἐρημέριος ἐνδὺς ἐυλο-
 γητὸν ἔνδον τοῦ μεγάλου καὶ καθολικοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ἐξέρχονται κατὰ τάξιν
 ὅλοι οἱ πατέρες μετὰ παρατάξεως καὶ παρουσίας πολλῆς, καὶ ἀπέρχονται ἔμπρο-
 σθεν τῆς ἁγίας εἰκόνας τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπήκοου, ὅπου ψάλλεται κοινῇ
 παράκλησις μετὰ μέλους καὶ καταλύξεως παρὰ τῶν διωρισμένων ψαλτῶν τοῦ μο-
 ναστηρίου, καὶ μνημονεῖται ὁ ἐρημέριος πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὁρδοδόξων χρι-
 στιανῶν, προσδεόμενος καὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ δὲ Προ-

σμονάριος, ἅρ' οὗ τελειώση ἡ κοινὴ παράκλησις, καὶ ἀσπασθῶσιν οἱ πατέρες τὴν Δαυ-
 ματουργὸν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Γοργοῦπηκόου, ἐπισαροῖ, καὶ πάνυ καλῶς ἐντροπίζει τὸ
 ἱερὸν παρακλήσιον τῆς Γοργοῦπηκόου, ὅπου δις τῆς εβδομάδος τελεῖται ἡ Δεῖα
 καὶ ἱερὰ λειτουργία, ὁμοίως καὶ τὸ Προσκυνητάριον· καὶ φροντίζει καδ' ἐκάστην
 τὰ ἀνάπτυ τὰς κανδήλας ὅπου κρέμονται ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνας τῆς Γορ-
 γοῦπηκόου ὑπὲρ τὰς εἴκοσι τὸν ἄριθμὸν, ὅλαι παρὰ τῶν χριστιανῶν ἀπρωμέ-
 ραι διὰ τὰς Δαυματουργίας ὅπου κατὰ καιροὺς ἠξιώθησαν, ἐξ ὧν ἀκοίμητοί εἰσι ἐξ,
 τὸ δὲ ἔλαιον αὐτῶν ἀποστέλεται καδ' ἐκαστον χρόνον ἀπὸ ἐξ ἑυλαβεῖς χριστιανούς,
 ὅπου ἔλυτρώθησαν ἀπὸ Δαυασίμους κινδύνους, τὴν βοήθειαν ἐπικαλεσάμενοι τῆς
 ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Δαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου· ὅσας δὲ τερατουργίας καὶ
 ἐξαισία Δαύματα ἔκτοτε ἐποίησε, καὶ ποιεῖ καδ' ἐκάστην, γραφῇ παραδοῦναι εἶναι
 ἀδύνατον· ὡσάν ὅπου ὡς ἄλλη κολυμβήδρα τοῦ Σιλῶα ἀνεδείχθη Δαυμάσιος, τυ-
 φλοὺς ὠμιάτωσε, χλωὺς ἀνώρωσε, παραλύτους συνέσπιγξε, κατ' ἐξοχὴν τὰς στη-
 ρενοῦσας μητέρας ἐποίησε, ἐκ ναυαγίου κινδύνου πολλοὺς διεψύλαξεν, αἰχμαλώτους
 ἠλευθέρωσε, τὰς ἀκρίδας πολλάκις ἀπεδίωξε καὶ κατηράνισε, καὶ ἄλλας ἀπείρους
 Δαυματοργίας διὰ πάντος ἐκτελεῖ, πρὸς πάντας τοὺς μετ' ἑυλαβείας πρὸς αὐτὴν
 καταπεύγοντας ὁδοδόξους χριστιανούς· οἵτινες χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι, κηρύτ-
 τουσιν εἰς πᾶσαν τὴν ὑψηλίον, ὡς κηρυκτοὶ διαπρῦσοι, τὰ μεγάλα καὶ ἐξαισία
 Δαύματα, ὅπου γοργῶς καὶ ταχέως καδ' ἡμέραν ἐλεοῦνται καὶ ἐυσπλαγχνίζονται
 παρὰ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Δαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου. Καὶ ταῦτα μὲν
 ἄλλις, ἡγουν ἀρκετὰ, περὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκτελεσθέντων τερατουργῶν Δαυμάτων
 ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ σεβασμῆ μορῇ τοῦ Δοχειαρίου· ὅτι, ἂν καταλεπτῶς καὶ κατὰ μέρος,
 πάντα τὰ ἀπ' ἀρχῆς Δαύματα μέχρι τῆς σήμερον τῆς τε Δαυματουργοῦ Γοργοῦπη-
 κόου, καὶ τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν ὅπου εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ μοναστήριον, καὶ
 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ἐξαισίως ἐποίησαν, βουληθῆ τις περιγράψαι, ἢ δελε
 χρειασθῆ καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς εἰς τὴν
 περὶ αὐτῶν ἐκτύπωσιν· διὸ καὶ τὰ ἐπισημότερα συντομίας χάριν ἐκδόθησαν εἰς
 τύπους· ἅπερ οἱ ἀναγινώσκοντες ἐυσεβῶς ἄς πιστεύωσιν ἀδιστακτικῶς καὶ σταθε-
 ρῶς, ὅτι δὲν ἀδυνατεῖ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν βασιλίσσαν τοῦ οὐρανοῦ
 καὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς Δείους ἀρχαγγέλους τοὺς δύο μεγάλους Σατράπας
 τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ τῶν ἔλων· ὡσάν αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια, ἢ

καὶ ἐνδοξότερα ἢ μετριώτερα θαύματα νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τὴν σήμερον, ὅταν μετ' ἐυλαβείας καὶ συντετριμμένης καρδίας ἐπικαλεσθῶσι παρὰ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Νῦν δὲ καὶ διὰ τὰ λόγου, γραφῆς καὶ διηγήσεως ἄξια ἀρκτέον τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς τοῦ Δοχειαρείου, τὰ ὁποῖα μέγαν τὸν στολισμὸν παριστάνουσι καὶ τὴν θείαν ἐπάξιον, οὐ μόνον εἰς τοὺς χάριν προσκυνήσεως ἐυσεβεῖς θεατὰς καὶ προσκυνητὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κατὰ περιέργειαν ἐπίτηδες παραγινόμενους ἄλλοθεν εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος, ἐνεκα περιηγήσεως καὶ θεωρίας τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς μοναστηρίοις ἀξιοσεβάστων τε καὶ ἀξιοθέων ἀρχαιοτήτων· οἷον ὅτι λογιῆς ὑπάρχει ὁ ἀξιοθέατος καὶ περικαλλέστατος μέγιστος θεῖος ναὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου, τοῦ ὁποῖου τὶ πρῶτον, καὶ τὶ ὕστερον νὰ διηγηθῶ; Αὐτὸς εἶναι τεθεμελιωμένος εἰς τὴν μέσην τῆς ἱερᾶς μονῆς, καὶ ἐπάνω εἰς τέσσαρα κίονια, ἧγουν κολώνας μαρμαρένιας, περιρήμους καὶ θαυμαστάς διὰ τε τὴν λευκότητα, ὑψηλότητα αὐτῶν καὶ παχύτητα. Ἐπιστηρίζεται ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος κορυπὲς αὐτοῦ, εἰς μέτρον πολλὰ ὑψηλὸν καὶ μετάρσιον, ὁποῦ εἰς ἄλλο μοναστήριον τόσον ὕψος ἐκκλησίας δὲν εὐρίσκεται· ἐπειδὴ ὁ ἀρχιτέκτων ἐκεῖνος διὰ τὸ τοῦ τόπου κατωφέρεις, καὶ τὴν στενότητα τῆς αὐλῆς ὁποῦ συνίσταται ἀπὸ διάφορα τεξούλια, ἂν δὲν ἐκτείνε τὴν ἐκκλησίαν εἰς αὐτὸ τὸ ὑπερμετρον ὕψος, ἦδέλεν εἶναι σκοτεινὴ καὶ πολλὰ πληκτικὴ. Ὑποκάτω δὲ τοῦ μεγιστοῦ κορυπέ εὐρίσκονται καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη θόλοι, οἱ ὁποῖοι σχηματίζουσι τὴν ἐκκλησίαν εἰς τύπον σταυροῦ· οἱ δὲ χοροὶ αὐτῆς εἰσὶ μὲ τρόπον ἔντεχρον, ὥστε ὁποῦ ἡ περιπέφεια αὐτῶν δὲν ἐξέχει ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐν τῷ τείχει ἐμπεριέχεται· καὶ ἔξωθεν μὲν φαίνεται ἡ ἐκκλησία δρομικὴ, ἔσωθεν δὲ μὲ χοροὺς σταυρωτῆ. Ἐχουσι δὲ οἱ χοροὶ αὐτῆς καὶ σταπίδια ἔντεχρα ἀπὸ κυπαρίσσου κατασκευασμένα· ὁ δὲ ἡγεμονικὸς θρόνος τοῦ δεξιοῦ χοροῦ εἶναι καταχρυσωμένος, καὶ μὲ ἄριστον τέχνης τῆς λεπτουργικῆς ἐσκαλισμένος, ὁμοίως καὶ ὁ ἡγεμονικὸς θρόνος τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ· καὶ εἰς μὲν τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τὸν δεξιὸν ἐστὶ μία εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ· εἰς δὲ τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τὸν ἀριστερὸν, ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ κρέματα ἀπὸ μία ἀργυρᾶ κανδήλα ἐμπροσθεν αὐτῶν. Ἐχουσιν ἀκόμι καὶ ἀπὸ μίαν λαμπάδα εἰς δρακόντια, ἧγουν μανουάλια ἐπάνω· καὶ τὴν μὲν λαμπάδα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἀνάπτουσι τὸ ἑσπέρας τῆς κάδε Κυριακῆς, καὶ ψάλλουσι μετὰ τὸν ἑσπερινὸν τὴν παράκλησιν τῶν θείων Ἀρχαγγέλων· τὴν δὲ ἑτέραν λαμπάδα τὸ ἑσπέρας τῆς κάδε τετράδης, καὶ ψάλλουσι τὴν παράκλησιν τοῦ ἁγίου Νικολάου· καὶ τοῦτο γίνεται

ἄφρευκα εἰς ὅλην τὴν περίοδον τοῦ ἐνιαυτοῦ. Εἰς δὲ τὰς τέσσαρας περιφήμους κολώνας εἰσὶ τέσσαρα κουβούκλια κεχρυσωμένα, ἀπὸ τρεῖς κουμπέδες ἐπάνωθεν ἔχοντα, ἄξια θεωρίας διὰ τὸ ἔντεχρον τοῦ σκαλισματος αὐτοῦ· καὶ εἰς μὲν τὸ δεξιὸν κουβούκλιόν ἐστιν ἡ σύναξις τῶν Ἀρχαγγέλων, ἀξιοσέβαστος τῷ ὄντι καὶ ἀξιοπροσκύνητος εἰκὼν διὰ τὴν ἀρίστην αὐτῆς ζωγραφίαν, καὶ καλλονὴν ὑπερδαύμαστον, ἣτις ἐστὶν ἄνωθεν ἕως κάτω ἀργυρᾶ καὶ κατάχρυσος, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς κρέμονται κανδήλαι πέντε ἀργυρόχρυσοι καὶ πάνυ ὡραῖαι, ἐξ ὧν εἰσὶν ἀκοιμητοὶ τρεῖς· εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν κουβούκλιον ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ αὕτη ἅπασα ἀργυρᾶ καὶ σεβάσμιος· κρέμονται καὶ εἰς αὐτὴν ἄλλαι πέντε ἀργυρόχρυσοι κανδήλαι ἔντεχροι καὶ παλαιαὶ· καὶ εἰς τὸ τρίτον κουβούκλιον τῆς κολώνας, ὅπου ὁ δεξιὸς ἡγεμονικὸς θρόνος ἐπιστηρίζεται, ἔστιν ἡ σεβάσμιος καὶ προσκυνητὴ ἁγία εἰκὼν τοῦ Πατοκράτορος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ ζωγραφίαν καὶ αὐτὴ ἀρίστην, καὶ μὲ κανδήλας ὁμοιοῦδους ταῖς πρώταις· εἰς δὲ τὸ τέταρτον κουβούκλιον τῆς κολώνας, ὅπου ἀκουμπῆζει ὁ ἀριστερὸς ἡγεμονικὸς θρόνος, ὑπάρχει ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης, καὶ αὐτὴ ἀργυρᾶ καὶ μὲ τὰς αὐτὰς κανδήλας, καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθεῖα, μὲ τὴν ἑμμετροῦν με-
 ταξὺ τῶν ἀναλόγων, τόσον τὰ κεχρυσωμένα κουβούκλια, ὅσον καὶ αἱ ἀργυραὶ ἁγίαι εἰκόνες εἰς τὸν δεξιὴν μίαν εὐχαριστοῦ θεωρίαν. Πλησίον δὲ τοῦ κουβουκλίου τῶν θείων Ἀρχαγγέλων ἐν τοῖς δεξιοῖς· εἶναι καὶ τὸ προσκυνητάριον, ἔντεχρον καὶ ἀνάλογον πολλὰ εἰς τὰ μέτρα του, μὲ πέντε κουμπέδες ἄνωθεν, καὶ σκευασμένον ἀπὸ μπαγάδια καὶ σιτέφια, καθὼς καὶ τὰ ἀναλόγια καὶ τὸ δισκέλιον, ὅπου ἀναγνώσκεται παρὰ τοῦ ἱεροδιακόνου τὸ θείον καὶ ἱερὸν εὐαγγέλιον, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ εἶναι μὲ τέχνην ἀρίστην καμωμένα. Τὸ δὲ τέμπλον, καὶ αὐτὸ εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὴν δέαν ἐπάξιον, διὰ τὰς χάριτας ὅπου εἰς αὐτὸ ἔρρευσαν· ἐπειδὴ καὶ εἶναι στολισμένον μὲ ἐκείνας τὰς περιφήμους δεσποτικὰς ἁγίας εἰκόνας, ἀπὸ τὸν ἔντεχρον κάλαμον ἱστορημένας ἐκείνων τῶν θαυμαστῶν καὶ περιφήμων ἱστορογράφων Ἀλβανιτῶν, ἀπὸ δὲ γλυπτοκόμους, μεταξὺ τῶν Χιοπολιτῶν τοῦ τότε καιροῦ τοὺς ἐπισημοτέρους, σκαλισμένον μὲ ἀρίστην ἐπιτηδειότητα τῆς σκαλιστικῆς τέχνης, καὶ τεθειμένον εἰς τὰ μέτρα του μὲ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν, καὶ ἄνωθεν ἕως κάτω κατακεχρυσωμένον, καὶ κατὰ πάντα ἐπαινετὸν καὶ ἀξιοθέατον. Οὐκ ὀλίγην δὲ καλλονὴν καὶ ὡραιότητα προξενεῖ, εἰς αὐτὸν τὸν πάγκαλλον ἱερὸν ναὸν, καὶ ὁ κρεμάμενος ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ προὔντιζος χορὸς, καθὼς ἔμπροσθεν εἰς τὴν μέσην του

κρεμάμενον τὸν μέγαν καὶ πολύφωτον ἐκ προύνηζου πολυέλεον· ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ὁποῦ ἔξωθεν τοῦ χοροῦ κρέμονται μετ' ἄλλοις πολλὰ τακτικὸν καὶ ἀρμόδιον ὁποῦ, ὅταν ἀναφθῶσι, τὸν μὲν κουμπὲ καὶ τοὺς περίξ αὐτοῦ θόλους τῆς ἐκκλησίας παριστάνουσιν ὡς ἄλλο στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, αὐτοὶ δὲ φεγγοβολοῦσιν ἐν τῷ μέσῳ, ὡς ἀστέρες πολύφωτοι. Ὅταν δὲ καὶ εἰς τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν βῆμα ὁ φιλοθεάμων εἰσέλθῃ, αὐτοῦ θαυμάζει βλέπωντας τὸ μέγα καὶ πανθαύμαστον κουβούκλιον, ὁποῦ διὰ τεσσάρων κολωνῶν σκαλιστῶν ἴσταται ἐπάνω τῆς ἁγίας τραπέζης μετ' ἑπτὰ κουμπέδες· τῷ ὄντι ἀξιοθέατον, καὶ εἰς τὴν λεπτότητα τῆς λεπτοουργικῆς τέχνης πάντη ἀσύγκριτον μετ' ἄλλο τὸ τέμπλον καὶ μετ' ἄλλα ἑξω κουβούκλια, καὶ σπανίως εὐρίσκειται ἄλλο μετ' ἄλλοις τοιοῦτον ψιλὸν σκάλισμα, τὸ ὁποῖον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἔστι καταχρυσωμένον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ κρέματα τὸ ἅγιον ἀποπόριον, ἀργυροῦν καὶ πᾶν θαυμάσιον. Ὑποκάτω δὲ τῆς ἁγίας τραπέζης, ἐπίτηδες εἶναι ἐν δουλάπιον μέγιστον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται τοῦ μοναστηρίου οἱ χαριτόβρυτοι θησαυροὶ τῶν ἁγίων λειψάνων, μέσα εἰς κιβώτια διάφορα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀφιερώματα τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης καὶ προῶτον. Εἰς σιαυρὸς μέγιστος κτιτορικὸς, μετ' ἑπιπέδον ξύλον ἀρκιόν, ἀργυροχρυσωμένον καὶ μετ' ἑπιπέδον τράδια πολύτιμα, καὶ μετ' ἑπιπέδον μαργαρίτας στολισμένον· μέρος τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ τιμίου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου· ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου Βασιλείου Ἀμασειᾶς· ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου Φιλοθέου· μέρος τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Ἀναργύρου· εἰς δάκτυλος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· μέρος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος· δέρμα τοῦ ἁγίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ· μέρος τοῦ ἁγίου Νείλου· μέρος τοῦ ὁσίου Πέτρου τοῦ Ἀδωνίτου· δέρμα τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχidiaκόνου Στεφάνου· μέρος τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Φιλίππου· μέρος τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου· τὸ μανδήλιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβρύτου μετ' ἑπιπέδον μύρον, καὶ χῶμα ἐκ τοῦ τάφου του· αἷμα τιμιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου μετ' ἑπιπέδον χῶμα τοῦ τάφου του μεμιγμένον· μέρος τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους· μέρος τοῦ ἁγίου Πατριελεήμονος· ὁ ποῦς τοῦ ἁγίου Ἀχιλλείου· δέρμα τοῦ ὁσίου μάρτυρος Στεφάνου· ἡ χεὶρ τῆς ἁγίας Μαρίνης· μέρος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νικήτα· μέρος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος· μέρος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐυπλου· μέρος τοῦ ἁγίου Πολυεύκτου· μέρος τοῦ ἁγίου Κηρύκου· μέρος τοῦ ἁγίου Μητᾶ· ἡ χεὶρ τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς· μέρος

τῶν ἁγίων δισμυρίων τῶν ἐν Νικουμηδείᾳ καέντων μέρος τῶν ἁγίων τεσσαράκοιτα μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ λίμνῃ μαρτυρησάντων μέρος τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρησάσης· ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου· διὰ τὰ ὁποῖα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ ἅγιον ἄροτοφόριον, κρέματα μία μεγίστη κανδήλα ἀργυρόχρυσος, ἀεννάως καιομένη ἄνωθεν αὐτῶν. Εἰς αὐτὸ τὸ δουλάπιον φυλάττεται μέσα εἰς μίαν δῆκην καὶ ὁ λίθος ἐκεῖνος, ὅπου ἦτον σκέπη τοῦ χρυσίου, καὶ ἐγένετο ἀπὸ τοὺς καλογήρους ἐκείνους κλοιὸς βαρὺς ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ νέου, ὃν διέσωσαν οἱ Δεῖοι Ἀρχάγγελοι εἰς μαρτυρίαν τοῦ θαύματος, φόβον δὲ καὶ ἐκπληξιν τῶν ὁρώντων. Ἄνωθεν δὲ τοῦ ἱεροῦ συνδρόνου εἰσὶ καὶ δύο ἅγιοι εἰκόνες ἀρχαῖαι καὶ παλαιαί, ἡ μία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ ἄλλη τῶν Δείων Ἀρχαγγέλων, αἱ ὁποῖαι ἦτον εἰς τὰ δεσποτικά τότε, ὅταν ἔφερον τὸν νέον εἰς τὸν ναὸν οἱ Δεῖοι Ἀρχάγγελοι, ἀξιοσέβαστοι καὶ θαυμασταὶ· ὧν ἔμπροσθεν ἀεννάως καιόνται δύο κανδήλαι ἀργυραὶ· ἐκ δεξιῶν δὲ τῆς ἁγίας τραπέζης ὅπου εἶναι τὸ τυπικαρεῖον, καὶ ἐξ ἀριστερῶν, ὅπου εἶναι ἡ ἁγία πρόθεσις, ἐπάνω αὐτῶν εἰσὶ δύο δεῦτεροι κουμπέδες, καὶ αὐτοὶ πολλὰ ἀριόδιοι, ἐπειδὴ καὶ προσξενούσι τὸ ἀγαθαῖον πῶς ἐκ τῶν παραδυσταίων τους εἰς τὸ ἅγιον βῆμα. Τὴν δὲ καὶ περὶ τοῦ ἱεροῦ νάρθηκος αὐτῆς τῆς περικαλλεσιῶν ἐκκλησίας εἶποι τις ἄν; αὐτὸς προσξενεῖ εἰς τοὺς θεατὰς μίαν ξένην θέαν καὶ ἀσυνήθιστον, μὲ τὸ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν· ἔργον τῆ ἀληθείᾳ ἀξιοδέατον εἰς τὸ κάλλος, καὶ ἐπεύρεμα καινοτομίας, ἄξιον ἐκείνου τοῦ ἀξιολόγου ἀρχιτέκτονος. Οἱ δόλοι αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ νάρθηκος, καὶ οἱ δύο κουμπέδες, ὅπου ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχει, ἐπερείδονται εἰς τέσσαρας κολώνας πολλὰ περιέργους καὶ θαυμαστάς· ἐπειδὴ μὲ ὅλον ὅπου εἶναι κτισταὶ ἀπὸ μεγάλα κομμάτια κολωνῶν, ὅμως διὰ τὴν ἀρίστην καὶ ἐντεχρον συναρμοσολογίαν τους, φαίνονται ὡς αὐτοφυεῖς καὶ ἀκέραιαι· ἔχει δὲ καὶ τὴν προσήκουσαν αὐτοῦ στολὴν καὶ εὐπρέπειαν, ἥτοι μὲ θρόνον ἡγουμενικὸν πολλὰ εὐμορφον καὶ χρυσοῦν, μὲ πολυελέους τρεῖς, μὲ κανδήλας ἀργυρᾶς καὶ μὲ ὅλα τὰ λοιπὰ αὐτοῦ ἐπακόλουθα. Συνέχεται δὲ μὲ αὐτὸν καὶ δεύτερος μικρὸς νάρθηξ, ὅπου τελειώνει τὸ τεῖχος τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μὲ τοὺς νάρθηκὰς τῆς ὑπάρχει ιστορησμένη μὲ ἕμμετρον καὶ τεχνικωτάτην ζωγραφίαν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς θαυμαστοὺς καὶ περιβοήτους Κοῆτας τοὺς ιστοριογράφους, οἵτινες ἔχουσι ζωγραφισμένους ἐν τῷ μεγάλῳ νάρθηκι καὶ τοὺς μακαρίους καὶ ἀοιδίμους κτίτορας, τὸν θεοσεβέστατον καὶ ὁρθοδοξότατον Βοεβόδαν Κύριον Ἀλέξανδρον, σὺν τῇ εὐσεβεστάτῃ

Δόμνη του Κυρία Ῥωξάνδρα, ὁμοίως καὶ τὸν θεοσεβέστατον καὶ χριστιανικώτατον Βοεβόδαν Κύριον Μπόγδανον τὸν φίλτατόν τους υἱόν, σὺν τοῖς λοιποῖς αὐτῶν ἐκλαμπροτάτοις τέκνοις. Ἔστι δὲ καὶ μὲ λευκότετα μάρμαρα κατεστρωμένη ἅπασα ἡ ἐκκλησία, καὶ ἐκ μολύβδου ἄνωθεν οἱ πέντε κουμπέδες αὐτῆς, καὶ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον μέρος ἐσκεπασμένη· ἔξω δὲ τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει καὶ τρίτος νάρθηξ, δι' οὗ περιτριγυρίζεται ἅπασα ἡ ἐκκλησία. Ἀρίνω δὲ νὰ λέγω καὶ περὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἀμυρίων τε καὶ κειμηλίων τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ὡς ἐναγγέλια χρυσοτέυκτα, ἀργυρᾶ καὶ ἐκ σμάλτου κατεσκευασμένα θαναμαστὰ, ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερατικὰς στολὰς μετὰ ἐγκολπίων καὶ μητρῶν, θυμιατήρια καὶ πολυκάνδηλα, κιβώτια καὶ δισκοπότηρα, καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια, πολλῆς τιμῆς ἄξια καὶ θεωρίας· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν ἔχουσι βασιλεῖς ἀφιερωμένα, ἄλλα δὲ αὐδέονται, ἄλλα δὲ πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες, ὡς ἀπὸ τὰς σφραγίδας των καὶ ἕκαστον γνωρίζεται. Ἐξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν πάγκαλον καὶ κατακοσμημένην ἐκκλησίαν ὑπάρχουσι καὶ παρεκκλήσια δώδεκα, εἰς διάφορα μέρη ἔνδον τοῦ μοναστηρίου, ἐξ ὧν τὰ ἐκλεκτότερα εἰσι τῆς θαναματουργοῦ Γοργοῦπηκόου, καὶ τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄνωθεν τοῦ δευτέρου νάρθηκος, καὶ βλέπει μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁποῦ ἀναπληροῖ μὲ τρίτον ἔντεχρον καὶ ἐνμέθεον, παρεκκλήσιον καὶ κατηχουμένον τόπον, τὰ ὁποῖα εἰσι καὶ στολισμένα ἀξιοπρεπεῶς. Κατὰ δὲ τὴν ἀρκτιῶν πλευρᾶν τοῦ μοναστηρίου, ἔξωθεν τοῦ καθολικοῦ καὶ ἱεροῦ ναοῦ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ἔστι καὶ ἡ φιάλη, ὁποῦ τελεῖται ὁ ἀγιασμός μετὰ τὴν προσήκουσαν παράταξιν τὸν καθ' ἕκαστον μῆνα, λελατομημένη εἰς ἓν ἀντοφυῆς μάρμαρον λευκότετον, καὶ εἰς τὸ μέγεθος μέτριον, ἡ ὁποῖα ἐπειδὴ καὶ συνέχεται μετὰ τὸ πηγάδιον τοῦ θαναματουργοῦ ἀγιάσματος τῶν Ἀρχαγγέλων, ὑπάρχει σεβαστὴ μᾶλλον καὶ ἀξιοπροσκύνητος διὰ τοῦτο τῆς ὁποίας ἄνωθεν ἔστι τρουλωτὸς θόλος, ὃ ἔστι κουμπές, βασιάζόμενος ἐντέχνως ὑπὸ δέκα λευκοτάτων κολωνῶν, εἰς δύο στάσεις κυκλοειδῶς τεθειμένων, ὅλος ἔσωθεν ζωγραφισμένος ἀρίστως. Διὰ νὰ συμπερικλείηται ὁμοῦς ἡ φιάλη ἔχει καὶ ὀλίγην ὀρθομαρμάρωσιν, ἕως μίαν πῆγην πέραξ τῶν κολωνῶν, πολλὰ ἔντεχρον μὲ λευκότετα μάρμαρα αὐτοῦ εἰσὶ καὶ οἱ κίτιορες τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου ζωγραφισμένοι· ἐκ τῶν ἁγίων, ὁ ἅγιος Εὐδύμιος καὶ ὁ ἅγιος Νεόφυτος· ἐκ τῶν βασιλέων Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς, Ἀνδρόνικος καὶ Ἰωάννης οἱ Παλαιολόγοι, φέροντες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τὸ ἱερόν μοναστήριον· κατὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς, ἀπέναντι τῆς μεγάλης θύρας τοῦ καθολικοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἔστι καὶ ἡ κοινὴ τράπεζα τοῦ μοναστηρίου, μεγί-

στη πολλά καὶ ἀξιόλογος, ἥς κτίτωρ ὑπάρχει ὁ αἰδίδιμος πατριάρχης Ἰουστινιανῆς Κύριος Πρόχωρος, σχηματίζεται εἰς τὴν Δέσιν τῆς ὁ τύπος τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ, ἔχει καὶ ζωγραφίαν ἀπὸ ἐμπείρους ἱστοριογράφους ζωγραφισμένην, καὶ κατὰ πάντα ὑπάρχει λαμπρῶς ἐντυπωσιμένη, καὶ μὲ θεωρίαν τῆς θαλάσσης, ὅπου εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν προτέρημα, χαρμονῆς καὶ διασκεδάσεως πρόξενον. Μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῆς κοινῆς τραπέζης ἐστὶ καὶ τὸ καμπαναρεῖον ὑψηλὸν πολλὰ τετράπατον καὶ θαυμαστὸν, μὲ ἀρκετὰς καὶ μεγάλας καμπάνας· αὐτοῦ εὐρίσκεται καὶ τὸ μέγα ὠρολόγιον, αὐτοῦ κατοικοῦσι καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἐκκλησίας, ὁ τυπικάρης, καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς κανονάρχοι καὶ κανδηλάπται. Πλησίον εἰς τὸ καμπαναρεῖον κατὰ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, εὐρίσκεται καὶ τὸ νοσοκομεῖον μὲ καλοκαιρινούς καὶ χειμωνιάτικους οἴκους, καὶ μὲ παρεκκλήσιον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἐντυπωσιμένον πολλὰ καὶ ἐπιμελημένον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ γέροντας· ἄνωθεν δὲ τοῦ νοσοκομείου ἐστὶ καὶ ἡ βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία τὸ πάλαι ἤμαζε καὶ ἐπλούτει ἀπὸ βιβλία ἀξιόλογα, ὅλα μεμβράνινα καὶ παλαιά. Ἐχει δὲ καὶ περίξ τοῦ κάστρου τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης πολλούς καὶ διαφόρους οἴκους, ἀρμοδίους εἰς κατοίκησιν προεστώτων, καὶ λοιπῶν ἀδελφῶν καὶ πατέρων· ὑπερκοῦσαν ἑαυτοῦ καὶ θαυμάζονται ἀπὸ ὅλων τὰ ἀρχονταρίκια ἢ τοὶ τὰ ὀσπηρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπαύονται οἱ ἐυλαβεῖς προσκνηταί, καὶ ὅσοι ξένοι ἀπεράσουσιν· ἐπειδὴ καὶ εἰσὶν εἰς ἐξαιρετὸν τοποθεσίαν, μὲ οἴκους μεγαλοπρεπεῖς καὶ διαφόρους, πολλὰ καλὰ ἐντυπωσιμένους καὶ καλοστρωμένους, διὰ τὰ δεχθῶσιν ἀξιοπρεπῶς κάδε τάξεως, ἐπαγγέλματος καὶ καταστάσεως ἀνδρώπων. Πλησίον εἰς τὰ ἀρχονταρίκιά ἐστὶ καὶ ὁ μέγας κτιτορικὸς πύργος, ἀληθινὰ ἀξιοθέατος διὰ τὰς ὀχυράς αὐτοῦ καὶ ἀσφαλεῖς προφυλάξεις, καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του, καὶ τὸ ἐλικοειδὲς τῆς ἀναβάθρας του· ἔχει καὶ παρεκκλήσιον εἰς τὸν ἑβδομον αὐτοῦ πύργον τὸν τελευταῖον καὶ ἀνώτατον, τιμῶμενον εἰς τοὺς Δείους Ἀρχαγγέλους· εἰς τὸ ὁποῖον ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν, τελεῖται ὑπὸ τοῦ ἐρημιοῦ τῆς ἑβδομάδος ἡ θεία καὶ ἱερὰ λειτουργία. Ἐχει δὲ καὶ περιούλιον αὕτη ἡ μονὴ στενὴν μὲν καὶ ὄχι εὐρύχωρον, πληρὴ στολισμένον ἀπὸ λεμονιῶν, πορφυρικῶν καὶ νεραντζῆς, ὅπου ἐν καιρῷ τοῦ ἁνδους των ἐνωδιάζει ὅλον τοῦ μοναστήριον· τὸ ὁποῖον κλείεται ἀπὸ δύο σιδηρᾶς πόρτας, ἡ δευτέρα μέσα ἀπὸ τὴν πρώτην, ὧν ἄνωθεν ἐστὶ μέγας καὶ ὑψηλὸς πύργος, πολλὰ δυνατὸς καὶ ἀνελλειπῆς ἀπὸ τὰς ἀναγκαίας του ὀχυρᾶς προφυλάξεις· ἔχει καὶ καθίσματα ἀξιόλογα κατοικούμενα ἀπὸ προεστούς, αἱ εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ κάθισμα ἔχει παρεκκλήσιον τοῦ θείου Ἐυαγγελισμοῦ

τῆς Θεοτόκου. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο σιδηρῶν μεγάλων θυρῶν τοῦ μοναστηρίου, ἔστι δόλος τρουλωτὸς ἤγουν κουμπές, ὅπου προξενεῖ εἰς τὸν εἰσερχόμενον ἐνδὺς θείαν συστολὴν καὶ σέβας σεπτὸν, ἐπειδὴ καὶ βλέπει ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἐκεῖ εἰς τὸν κουμπὲν, ἅμα ἐποῦ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτην πόρταν τὸν Παντοκράτορα ζωγραφισμένον, καὶ περίξ αὐτοῦ τὰ δώδεκα ζώδια τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ εἰς τὰ πλάγια τὴν παραβολὴν τοῦ ἐμπιστότου εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τὰς δύο πύλας, τὴν στενὴν καὶ τὴν ἐυρύχωρον· ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ τὴν σύναξιν τῶν θείων Ἀρχαγγέλων, καὶ λοιποὺς ἄλλους ἁγίους ὅπου ἐκεῖ φαίνονται. Ἐξαπλοῦται δὲ καὶ ἡ περιμετρος ἅπαντα τοῦ τείχους τῆς Ἱερᾶς μονῆς ταύτης εἰς μίαν ἀρκετὴν ἔκτασιν μήκους καὶ πλάτους, σχῆμα τετραγώνου ἔχουσα· ἔξω δὲ καὶ ἀπέναντι τῆς σιδηρᾶς πόρτας πλησίον τοῦ μοναστηρίου ἔστι καὶ ἐν παρεκκλήσιον ἀρχαῖόν τε καὶ σεβάσιμον, ἐπὶ τοῖς σεπτοις ὀνόμασι τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Ὁνουφρίου, καὶ Πέτρου τοῦ Ἀδωνίτου· περίξ δὲ τοῦ παρεκκλησίου εὐρίσκονται καὶ πεζούλια κατεσκευασμένα ἐπιτηδες, μὲ σαπίδια καὶ παρμακλίκια ὡς πάγκαι, καὶ ἄνωθεν αὐτῶν δρόμα κλημάτιον μεγαλοπρεπεσιάτη, ὅπου ἐβγαίνουσι οἱ πατέρες εἰς πόπον κιοσκιῶ, καὶ διασκεδάζουσι τοὺς λογισμοὺς, περιδιαβάζοντες ἐκεῖθεν τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ὄρη. Ὀλίγον δὲ μακρὰν ἔξω ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου, εἶναι καὶ τὸ ξεροδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον μέρα ἀναπαύονται οἱ πτωχοὶ καὶ ζήτουλοι, προσέμενοι παρὰ τοῦ μοναστηρίου ἐυχαρίστως, καὶ ἐλεούμενοι κατὰ τὸ δυνατόν. Ἐξ δεξιῶν δὲ ἔξω τοῦ μοναστηρίου, κατὰ τὸν Ἐλαιῶνα οὐ πολλὰ μακρὰν, εἶναι καὶ τὸ κοιμητήριον, μὲ παρεκκλήσιον τῶν ἁγίων πατέρων ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον κάτωθεν εἶναι ὅλον θολογυρισμένον, καὶ ἐκεῖ ἀποδέτουσι, ὅταν κάμνωσι τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τῶν τεθνεώτων πατέρων· αὐτοῦ τὸ ἐσπέρας κάθε παρασκευῆς, καὶ τὸ πρωτὶ ἐκάστου σαββάτου, μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν, μνημονεύονται παρὰ τοῦ ἔρημερίου μὲ κόλυβα οἱ ἀπαιῶνος κοιμηθέντες ἐν αὐτῷ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, καὶ πάντα τὰ ὀνόματα τῶν θροδοδόξων χριστιανῶν, ὅπου οἱ ταξειδιῶται γράφουσι. Ἐξ ἀριστερῶν δὲ τοῦ μοναστηρίου ἔξω, καὶ πολλὰ κοντὰ εἶναι καὶ ὁ ἁειδαλέστατος καὶ ἐνανδέστατος ἀξιόλογος αὐτοῦ κῆπος μὲ κάδισμα εὐρυχωρότατον, καὶ μὲ παρεκκλήσιον τῆς θείας μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παλαιὸν καὶ ἀξιοσέβαστον. Ποιοῦσι δὲ ἀπεύκτως καὶ δις τοῦ ἐνιαυτοῦ πανηγύρεις οἱ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ μοναστηρίῳ ἐρασκούμενοι πατέρες, ἐοριάζοντες λαμπρῶς καὶ πανενδόξως, εἰς μὲν τὰς ὀκτῶ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς, τὴν σύναξιν τῶν θείων Ἀρχαγγέλων· καὶ εἰς τὰς ἑννέα τὴν μνήμην τῶν ἁγίων κειτόρων Εὐδουμίου καὶ Νεοφύτου, μνημονεύον-

τες καὶ τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων τὴν ἰδίαν ἡμέραν, μὲ κηροδοσίας καὶ μὲ κόλυβα, συγχωροῦντες αὐτοῖς ἐπὶ τῆς κοινῆς τραπέξης, μὲ ὄλον τὸ συνηθροισμένον πληθῶς τῶν πανηγυριστῶν μοναστῶν καὶ μιγάδων· εἰς δὲ τὰς ἑξ τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς, ὁμοίως καὶ ἀπαράλλaktως πανηγυρίζοντες, ἐορτάζουσι τὴν μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ· ἕνα μὲν ὅτι ἐπὶ τῇ θείᾳ του κλήσει ἐτιμᾶτο πρότερον τὸ ἱερόν αὐτὸ μοναστήριον· ἄλλο δὲ, ὅτι καὶ ἡ θεοσεβειάτη Δέσποια καὶ Κυρία Ῥωξάνδρα, ἡ ἀοιδίμος κτιτόρισα τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης, ὅτε μὲ ποσότητα πολλὴν ἑξ ἰδίων της ἄσπρων (τὰ ὅποια εἶχε διωρισμένα νὰ δοθῶσι διὰ μνημόσυρόν της μετὰ θάνατον) ἐξηγόρασε τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα τοῦ μοναστηρίου τούτου, ἔχουσα ἐυλάβειαν εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον, δι' αὐθεντικοῦ της χρυσοβούλλου προστάζει, καὶ εἰς ἐνοχὴν ἐπιτιμιῶν ἐκκλησιαστικῶν καθυποβάλλει, διὰ νὰ ἐορτάζηται κατ' ἔτος ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νικολάου λαμπρῶς καὶ πανευδόξως· ὅθεν καὶ οἱ πατέρες κατὰ τὴν ἐντολὴν ἀπαραβάτως μετὰ πανηγύρεως τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου ἐπιτελοῦσι καὶ εἰς δήλωσιν τῶν μεταγενεστέρων ἀδελφῶν, καὶ πληροφορίαν περὶ τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἀναγιώσκουσιν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ χρυσοβούλλον τῆς ἀοιδίμου παρεκλαμπροτάτης Δόμνης Κυρίας Ῥωξάνδρας τῆς δευτέρας ἡμέρας κατ' ἣν ἀνημνηρεύουσι, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν θείων Ἀρχαγγέλων, τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης, Νικηφόρου, Ἀνδρονικοῦ καὶ Ἰωάννου τῶν θεοσεβειῶν καὶ εὐσεβῶν πιστῶν Βασιλέων. Παχωμίου μοναχοῦ, Ῥωξάνδρας Δόμνης, Μπογδάνου Βοεβόδα καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ τῶν λοιπῶν ὁρθοδόξων καὶ θεοσεβῶν ἀδελφῶν, ὅπου κατὰ καιροὺς ἐλέησαν τὴν μονὴν ταύτην, καὶ ἐπροίκισαν μὲ αὐθεντικά αὐτῶν ἀπαιτήματα, ὡς τὰ αὐθεντικά αὐτῶν χρυσοβούλλα φανερώουσι· οὗς ὁ Κύριος καὶ πανοικτιρῶν Θεὸς, διὰ τῶν ἐμπροσθέντων δεήσεων τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς θαυματουργοῦ Γοργούπηχου, καὶ προστασία τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, κατατάξοι καὶ συγκαταριθμήσοι μετὰ τῶν ἁγίων κτιτόρων Εὐθυμίου καὶ Νεοφύτου, ἐν τῷ χορῷ τῶν ἁγίων· τοὺς δὲ τὸ παρὸν προσκυνητάριον μετ' εὐλαβείας ἀναγιώσκοντες ὁρθοδόξους χριστιανούς, καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, κατὰξιώσοι γενέσθαι τὰ τέλη αὐτῶν χριστιανικὰ, ἀνόδυνα καὶ εἰρηνικὰ· καὶ μετὰ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, χαρίσοι αὐτοῖς καὶ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ἧς γένοιτο πάντας ἡμῖν ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὃ πρόπει πάντα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς πρὸς τὰς κορας ἠνοίας τραπεζοκόμου Νείλου,
ὑποκατανοῦ τὰς τῆς ψυχῆς, Παναγνε, τοῦ Κυρίου σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

φέρων ἐν ταύτῳ καὶ θαυμάτων διήγησιν, ψαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ Γοργουπήκου, τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου. Ποίημα τοῦ ἐκ τῆς Νάξου Νικοδήμου μοναχοῦ τοῦ διδασκάλου.

Τῇ Θεοτόκῳ ἔκτενωσ.

Τῆς Θεοτόκου τῇ εἰκόνι προσδράμωμεν οἱ ἐν κινδύνοις, καὶ αὐτῇ νῦν προσπέσωμεν, ἀπὸ βαθέων κράζοντες καὶ πόνου ψυχῆς· Τάχος ἡμῶν ἄκουσον τῆς δεήσεως, κόρη, ὡς Γοργουπήκος φερωνύμως κληθεῖσα· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πρόμαχος ἡμῶν, καὶ ἐν ἀνάγκαις ἐτοιμὴ βοήθεια.

^{Ἱερὸν α'. ὁ εἰρμός, Τροῶν διαδούσας ἦχος πλαγ. τῷ δ'.}

Θαυμάτων τῶν Δείων σου τὴν πληθύν, καὶ τῶν τεραστίων, εὐφημῆσαι ἐπιχειρῶν, σου δέομαι, κόρη, ἐκ καρδίας, Γοργουπήκοε, χάριν παράσχου μοι.

Τίς οὐκ ἐκπλαγείη τῆς σῆς μορφῆς τὰ θαύματα, κόρη; ἐκ γὰρ ταύτης τῷ λειτουργῷ τραπέζης ἐφώνησας τρισάκις, Γοργουπήκοε, ὄδεν ὠνόμασαι.

Δόξα.

Πῶς σου τὸ τεράστιον ἐξείπειν δυνήσωμαι, κόρη; σὺ γὰρ πρόφην τὸν ἀπειδῆ, μοναχὸν ἀόμιματον εἰργάσω, καὶ πάλιν τοῦτον κατέστησας βλέποντα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, Δεία μονὴ τοῦ Δοχειαρίου· σὺ γὰρ ἔσχες τὴν τοῦ πατιὸς κυρίαν προστάτιδα καὶ σκέπην, καθάπερ αὕτη σαφῶς ἐπηγγεῖλατο.

^{Ἱερὸν γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.}

Τοὺς ἀτέκνους εὐτέκνους σὺ, Μαριάμ, ἔδειξας, καὶ τὰς στειρευούσας μητέρας, κόρη, ἐποίησας, Γοργουπήκοε, εὐφρανομένας ἐν τέκνοις· τίς οὖν οὐκ ἐξίσταται τὰ μεγαλεῖά σου;

Βουλγαρία κηρύττει τῆς σῆς μορφῆς **δαύματα**, ὃ **Γοργοῦπήκοε** κόρη, δύσις ἐώα τε· κρήνη γὰρ γέγονας βλύζουσα χάριτας πᾶσι τοῖς προσκαλουμένοις σου τὸ δεῖον ὄνομα.

Δόξα.

Τοῦ καρκίνου τὸ πάθος ἐκ τῆς χειρὸς οἴχεται τοῦ σεμνοῦ γυναιίου, **Παρθένε**, τῇ ἐπισκέψει σου, ὅθεν ἡ πάσχουσα, ἐκ τῆς ὀδύνης λυθεῖσα, χαίρουσα ἐκήρυτε τὰ χαριστήρια.

Καὶ νῦν.

Θαυμασιῶς ὠραιώδη ἢ σὴ εἰκὼν, πάνταγρε, καὶ ὑπὲρ ἀκτίνας ἡλίου φωτίζει ἅπαντας, **Γοργοῦπόκοε** τίς οὖν αὐτὴν ἐπαινέσει, ἤνπερ καὶ οἱ Ἄγγελοι φόβῳ καλύπτουσιν; **Ἐπάκουσον**, **Γοργοῦπήκοε** κόρη **Θεογενήτορ**, τῆς ἡμῶν ἰκεσίας, **Παρθένε**, τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀπέλασον τῆς ἀθυμίας τὰ νέφη ἐκ τῆς ψυχῆς μου, καὶ χαρὰν, ἀγνή, τῷ σῷ οἴκῳ παρασχοῦ μοι, ὡς ὑπάρχουσα τῆς χαρᾶς τὸ δοχεῖον.

Κοντάκιον, Προσβεία θεομή.

Πολέμοις, ἀγνή, πολλοῖς περικυκλούμενοι, ἐχθρῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων, δέσποινα, σοὶ δευμῶς κραυγάζομεν· **Θραῦσον** τὰ τούτων ὄπλα τῷ κράτει σου, καὶ εἰρηναίαν δὸς ζωὴν τοῖς σοῖς οἰκέταις, **Γοργοῦπήκοε**.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εἰς τὰ πέρατα ἅπαντα ἢ **δαυματουργός** σου εἰκὼν τεθρόλληται, καὶ νῦν πάντες ἐν τῷ στίματι τὴν **Γοργοῦπήκοον** προφέρουσι.

Καὶ κατ' ὄναρ, παντάνασσα, ἀλλὰ καὶ κατ' ὕπαρ, **Γοργοῦπήκοε**, φαινομένη τὰ **δαυμάσια** ἐκτελεῖς ἐν κόσμῳ τὰ παράδοξα.

Τίς σου, κόρη, τὸ ὄνομα ἐν ἀνάγκῃ πάσῃ ἐπεκαλέσατο, καὶ γοργῶς αὐτοῦ οὐκ ἤκουσας, ὡς **Γοργοῦπήκοος** ὑπάρχουσα;

Μακαρία γεγένησαι, ὃ **Δοχειαρίου** μονῆ ἐπίσημε, τὴν εἰκόνα γὰρ ἐπλούτησας **Γοργοῦπήκοου** τὴν πανσέβαστον.

Ἐ. δὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πῶς σου τὴν μορφήν ὁ ἀνάξιος θεάσωμαι, Γοργοῦπήκοε παντάνασσα, τοῖς κη-
χραμένοις ὀφθαλμοῖς μου τὴν πανάχραντον;

Θάλασσα καὶ γῆ τῆς εικόνας σου τὰ δαύματα, Γοργοῦπήκοε, κηρύττουσι τῶν σῶν
χαρίτων γὰρ ταῦτα ἄμφω ἀπήλαυσαν.

Κλέπτῃν φανεροῖς τὸν τὰ χρήματα συλήσαντα τὰ τοῦ πλησίον, Μητροσιάδενε,
καὶ ἀποδίδως δικαίως ταῦτα τῷ ἔχοντι.

Εἶδος τὸ σεπτὸν ἐμπερείας σου, πανύμνητε, ὡς φῶς λαμπρύνει πάντας βλέποντας,
καὶ προσκυνεῖν αὐτὸ πείθει καὶ κατασπιάζεσθαι.

Ἐ. δὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φιλόστοργος ὡσπερ μήτηρ ὄραδεῖσα, προσεκάλεις τὸν παῖδα πρὸς σεαυτὴν, ἕως
οὐδ' ἐλυτρώσω ἐκ τῆς χειρὸς τῶν ληστῶν, μητροσιάδενε· ἀλλ' εὖροιμέν σε καὶ ἡμεῖς
οἱ σοὶ δοῦλοι μητέρα φιλόστοργον.

Οὐκ ἔχομεν οἱ οἰκτροὶ οἰκέται σου ἄλλην, πλὴν σου προστασίαν καὶ σκέπην· διὰ
ἀγνή, ἐκ καρδίας βοῶμεν, ἀπὸ κινδύνου παρὸς ἐλευθερώσον τὴν μάσθραν σου
τὴν ἱερὰν, καὶ πιστοὺς τοὺς πρὸς σε καταρτίνοντας.

Ως ἔσωσας θαλαττίου κλύδωνος, τοὺς φωνήσαντας τὴν θείαν σου κλῆσιν, οὕτως
ἡμᾶς αἰσθητοῦ ναυαγίου καὶ νοητοῦ, Θεοτόκε, διάσωσον, καὶ ὄρμισον εἰς γαλη-
νοὺς σωτηρίας λιμένας τοὺς δούλους σου.

Ο κόσμος σε σωτηρίαν κέκτηται, καὶ θεομὴν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν· ὅθεν ἀ-
γνή, τῇ σεπτῇ σου εἰκόνι ἀπανταχόθεν προστρέχουσιν ἄνθρωποι· καὶ ἄπειρες
γοργῶς αὐτῶν σε ἐπήκοον, κόρη, εὐρίσκουσι.

Επάκουσον, Γοργοῦπήκοε κόρη θεογενῆτορ, τῆς ἡμῶν ἰκεσίας, Παρθέने, τῶν δού-
λων σου, καὶ λύτρωσαι ἐκ παντοίων κινδύνων.

Απέλασον τῆς ἀθυμίας τὰ νέφη ἐκ τῆς ψυχῆς μου, καὶ χαρὰν, ἀγνή, τῷ σῶ οἰ-
κέτῃ παράσχου μοι, ὡς ὑπάρχουσα τῆς χαρᾶς τὸ δοχεῖον.

Κοντάκιον. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Εν πελάγει δεινῶς τοῦ βίου χεμαζόμενοι, καὶ παντοίων παδῶν τρικυμῖαις πατού-
μενοι, καὶ σάλω περιπίπτοντες, παρθέने, πειρασμῶν, εἰς μορφήν σου τὴν σεπτὴν

καταφεύγομεν θεριῶς, ὡς εἰς λιμένα εὐδιον· ἔκτεινον ἡμῖν χεῖρα, ὡς Πέτρῳ ὁ υἱός σου, καὶ κλυδωνίου ἐκ παντὸς ἡμᾶς, κόρη, λύτρωσαι.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λευκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά· γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρδα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς· καὶ τῇ δε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθήσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τῶν λόγων αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρδα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν αὐτῇ, ἵνα μοι συναρτιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Μάρδα, Μάρδα, μεριμνᾷς καὶ τριβάζῃ περὶ πολλά, ἐνὸς δὲ ἔστι χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣ τις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας· αὐτὸς δὲ εἶπε· Μακάριοι γε, μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Δόξα. Πάτερ, λόγε, πνεῦμα: Καὶ τῶν Γοργοῦπήκου ταῖς δαίαις ἰκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Μὴ καταπισεύσης με.

Πάντων τὰ αἰτήματα, Γοργοῦπήκοε κόρη, πλήρωσον τῶν δούλων σου τῶν εἰς σὲ ἐκ πίστεως προσιόντων σοι, καὶ τὴν σὴν, ἄχραντε, ἐπικαλουμένους ἀρωγὴν τε καὶ ἀντίληψιν, ἐκ πάσης θλίψεως, καὶ ἀσθενειῶν καὶ κακώσεων ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος ἅπαντας ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ἵνα σε ὑμνῶμεν, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν σὸν υἱόν, ὃν ἐκδυσώπει, πανύμνητε, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥοδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῖς τυφλοῖς ἐχαρίσω ὀφθαλμῶν τὴν τοῦ βλέπειν, κόρη, ἐνέργειαν· ἀλλὰ ψυχῆς τὰς κόρας ἡμῶν καταρωτίσαις καὶ τοῦ σώματος, ἄχραντε, ὅπως ὑμνῶμεν ἀεὶ σεπτὰ σου μεγαλεῖα.

Τοῖς κωφοῖς τὸ ἀκούειν ἐδώρῃσω, Μαρία Γοργοῦπήκοε· ἀλλὰ καὶ ἡμῶν πάντων διάνοιξον τὰ ᾄτια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὅπως ὑμνῶμεν ἀεὶ σεπτὰ σου μεγαλεῖα.

Τῆς πληγῆς τῆς ἀκρίδος, ὥσπερ πάλαι ἐρρύσω τοὺς προσφυγόντας σοι, οὕτως ἡμᾶς ἐκ ταύτης, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης ἀπολύτρωσον, Δέσποινα, ὅπως ὑμῶ-
μεν ἀεὶ σεπτά σου μεγαλεῖα.

Ως ἠρώδωσας πρῶην τὸν παράλυτον, κόρη Γοργοῦπήκοε, οὕτως ἡμᾶς κατ' ἄμ-
φω, Δερμῆ σου προστασίᾳ παρειμένους ἀνόρδωσον, ὅπως ὑμῶμεν ἀεὶ σεπτά σου
μεγαλεῖα.

ᾠδὴ ἡ. Τὸν Βασιλέα τῶν ἑρραῶν.

Απὸ παντοίων ἀρρώστημάτων, Παρθένε, ἡμᾶς ῥῦσαι Δερμῆ σου προστασίᾳ, ὡ-
σπερ τούτων, κόρη, πολλοὺς ἐρρύσω πάλαι.

Πηγῆ Δαυμάτων, Γοργοῦπήκοε κόρη, ἡ εἰκὼν σου δέδεικται τῷ κόσμῳ, ἐξ ἧς οἱ
διψῶντες ἀρῶνται εἰς κόρον.

Απολωλότα σὺ φανεροῖς, Θεοτόκε, καὶ παρέχεις χάριν τοῖς εὐροῦσιν. Ὡς πολλὴ
ὑπάρχει εἰκόνοσ σου ἢ χάρις!

Τῆ προσταγῆ σου, Γοργοῦπήκοε κόρη, παιδαγοῦσι πάντα καὶ στοιχεῖα, ἐξ ὧν
πάντας ῥύη τοὺς σὲ προσκαλουμένους.

ᾠδὴ θ'. Κυρία Θεοτόκον.

Συνάχθητε προδύμως ἐν μονῇ τῇ θείᾳ Δοχειαρείου, νοσούντων συστήματα· ὁ
ιατρὸς γὰρ ἐν ταύτῃ μένει ὁ ἄμισθος.

Εἰκὼν ἡ ἱερά σου ἄλλη ἀνεδείχθη τοῦ Σιλωάμ κολυμβήθρα, πανύμνητε, ἀποκα-
δαίρουσα νόσους ψυχῆς καὶ σώματος.

Μονῆς Δοχειαρείου ὡς λαμπὰς ἐξῆλθε τῆς Θεοτόκου εἰκὼν ἡ πανσέβαστος, καὶ
καταλάμπει τοὺς ταύτην πιστῶς γεραίροντας.

Εἰκόνει τῇ ἀγία, Γοργοῦπήκοε, οἱ ἐν κινδύνοις προσπέσατε ἅπαντες, καὶ τῶν
Δαυμάτων τὴν χάριν ἄφθονον λήψετε.

Μεγαλνάρια.

Γοργοῦπηκόου τὴν Δαυμαστὴν καὶ σεπτὴν εἰκόνα προσκυνήσωμεν, ἀδελφοὶ, θαύ-
ματα τελοῦσαν, καὶ βρῶνσαν λάσεις, καὶ ταύτην μετὰ πόδου κατασπασώμεθα.

Εχοντες εικόνα σου τὴν σεπτὴν, ἀνύμνευτε κόρη, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγομεν ταύτῃ καιρῷ τῷ τῶν κινδύνων, καὶ ἐπηρείας πάσης ἀπολυτρούμεθα.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν· νῦν πάρεστι χρεία βοηθείας, κόρη, τῆς σῆς. Αὐτρωσαι οὖν πάσης ἀνάγκης καὶ κινδύνου, καὶ χεῖρα βοηθείας τάχιστα ὄρεξον.

Εχει μὲν, παρθένε, ὁ οὐρανὸς, σῶμα καὶ ψυχὴν σου ἐξαστραπτόντα φαεινῶς, ἔχει δὲ μορφήν σου μονὴ Δοχειαρείου τὴν ἐπικαλουμένην Γοργοῦπήκοον.

Αφρόν σου τὰ ὄμματα, Μαριὰμ, καὶ ἴδε ἐυσπλάγχχως τοὺς εἰκόνι σου τῇ σεπτῇ παρεσιῶτας, κόρη, καὶ σὲ παρακαλοῦντας, καὶ πλήρωσον αἰτήσεις τούτων, πανύμνητε.

Ιδοιμι, παρθένε, ψυχορραγῶν ἐν καιρῷ θανάτου τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν παραινυδομένην, καὶ ἰλαρῶς ὄρωσαν, καὶ ὄψεις τῶν δαιμόνων ἀποδιώκουσαν.

Τέτρομαι τῷ πόθῳ σου, Μαριὰμ, φλέγει με ὁ ἔρωσ καθορᾶν σου τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, παρθένε, τὸ κάλλος καὶ τὴν δόξαν, καὶ κόρον οὐ λαμβάνω τοῦ μεγαλύνειν σε.

Τὶ ἀνταποδώσομεν οἱ οἰκτροὶ δοῦλοί σου, παρθένε, ἀντὶ χάριτος τῆς πολλῆς, ἥνπερ ἀνεδείξω ἡμῖν χαρισαμένη εἰκόνα σου τὴν θείαν πλουτοῦν οὐράνιον;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Πάντων προστατίους ἀγαθῶν. ΑΘΗΝΩΝ

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν σοῦ ἀσπάζομένους εἰκόνα, Γοργοῦπήκοε, νόσων ἐλευθέρωσον ψυχῆς καὶ σώματος, ἐξ ἐστιῶν ἐπιδέσεως, λιμοῦ, λοιμοῦ, κόρη, ἀκρίδος χαλάξης τε, κάμπης καὶ ἄλλης πληγῆς, ἵνα ἐκ παντοίων κινδύνων, πάντοτε λυτρούμενοι πάντες σοῦ τὸ θεῖον ὄνομα δοξάζωμεν.

.Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς ἐκ πυθμῆος τοῦ βυθοῦ ἰδῶσθε τὸν παῖδα,
Ὅν τω καί μόνῳ ἀρχαγγέλοι, κυριλλου καὶ τὸ πνεῦμα.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

εἰς τοὺς θεοὺς Ἀρχαγγέλους ἀρχαῖοι, ἐπιθεωρηθέντες καὶ πάνυ καλῶς ἐσχάτως διορθω-
θέντες τῇ φιλοπόνοῳ χειρὶ, καὶ τῷ σοφῷ καλάμῳ τοῦ ἐν διδασκάλοις ἀρίστοι, καὶ
ἀοιδίου πατρὸς Κυρίου Νικοδήμου τοῦ Ναξίου.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τοὺς Ἀρχαγγέλους τῆς Τριάδος ἐυφημήσωμεν,
Τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, πάντες φιλέοργοι,
Οἱ σκεπτόμενοι ταῖς πτέρυξιν ἀμφοτέρων,
Καὶ δεινῶν παντοδαπῶν ἀπολυτρούμενοι,
Τῷ μὲν κράζοντες· Χαῖρε νόμου διάκονε.

Τῷ δὲ λέγοντες· Χαῖρε χάριτος Ἄγγελε.

Ἄγγελος ταγματάρχης τῶν ἄλλων Ἄγγελων, ἐπίσθης πρὸς Θεοῦ παντατίου,
ἐν σιγῇ νοερεῖ, Μιχαὴλ, φωτὸς ἐκ τοῦ πρώτου, φῶς ὄντως δεύτερον· δι' ὅσοι ἀ-
γαλλόμενος, ἐφύμνια φωνῶ τοιαῦτα.

Χαῖρε, νοὸς κοσμογόνου κτίσμα.

Χαῖρε, φωτὸς πρωτοφώτου χῆμα.

Χαῖρε, παραστάτα θεότητος πύρινε.

Χαῖρε, τῆς Τριάδος λειτουργεῖ ἀκάματε.

Χαῖρε, πνεῦμα θεοείκελον, ἄλλον πυριπλεγές.

Χαῖρε, ζῶον τὸ ἄθάνατον Θεοῦ ὑμολογικόν.

Χαῖρε, τοῦ ἐμπυρίνου οὐρανοῦ προστατεύων.

Χαῖρε, τοῦ διακόζμου νοητοῦ ὁ ἐξάρχων.

Χαῖρε, φωστήρ ἐγνωμόνων τάξεων.

Χαῖρε, πρηστήρ ἀχαρίστου πνεύματος.

Χαῖρε, δι' οὗ φύσις Ἄγγελων ἔστη.

Χπῖρε, δι' οὗ ὁ σατὰν κατεβλήθη.

Χαῖρε νόμου διάκονε.

Βλέπων τοὺς ἀχαρίστους ἐπαρθέοντας Ἀγγέλους, καὶ πίπτοντας ἐκ τοῦ ἐμπυρίνου οὐρανοῦ, ὃ δεῖε Μιχαὴλ, ὡς ἐυγνώμων δοῦλος σὺν ἀνεβόησας· Στῶμεν καλῶς καὶ πρόσχωμεν, ἄδοντες τῇ Τριάδι ὕμνον.

Ἀλληλούϊα.

Γνώσεων ἀποκρύφων, καὶ βουλῶν τοῦ ὑψίστου ἐράνης, Γαβριὴλ, μυστηπιόλος, τῶν μελλόντων πρόγνωσιν δηλῶν, καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια εἰσηγοούμενος βροτοῖς, δι' ὃ ἐπιέγομαι τοιάδε κελαδεῖν σοι πόδιον.

Χαῖρε, φωτὸς ἀγνώστου διόπτρα.

Χαῖρε, Θεοῦ μυστηρίων μύστα.

Χαῖρε, ἀποκρύφων βουλῶν τηλεσκόπιον.

Χαῖρε, τῶν ἀρρήτων Θεοῦ μηκτήριον.

Χαῖρε, γνώσιν κρυφίμυστον ἐλλαμπόμενος νοῦ.

Χαῖρε, ταύτην ὀμνούμενος τοὺς ἀνθρώπους ἐν φωτί.

Χαῖρε, εὐαγγελίων δεῖον ὁ ὑπερέτης.

Χαῖρε, χαροπαρόχων πραγμάτων ὁ ὑποσήμετος.

Χαῖρε, παλλῶν ἀδήλων ἡ δήλωσις.

Χαῖρε, συγνῶν μελλόντων ἡ πρόγνωσις.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ εἰσῳκίσθη.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ λύπη ἐξῳκίσθη.

Χαῖρε χάριτος Ἀγγελε.

Δανὴλ τῷ Προφήτῃ, ὑπὲρ πάντας Προφήτας ἐδήλωσας μυστήριον ξένον, ἐλεύσεως Χριστοῦ τῆς φοικτῆς καὶ οἰκονομίας, Γαβριὴλ μέγιστε, καὶ τοῦτον ἐσυνέτισας Θεῶ σὺν ἐυθυμία ψάλλειν,

Ἀλληλούϊα.

Εῶν ἐπωνυμίαν, Μιχαὴλ δεῖε νόε, δυνάμεως Θεοῦ ἀνεδείχθης, δυνατὸς ἐν πολέμοις αἰεὶ, καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ πάλῃ ἐνίσχυσας, νικῶν ἔθνη ἀλλόφυλα· δι' ὃ σου δύναμιν γεραίρω.

Χαῖρε, πυρὸς δραστήριε μάλλον.

Χαῖρε, φλογὸς ὀξύτερος πέλων.

Χαῖρε, Αἰγυπτίων ποντίσας στρατεύματα.

Χαῖρε, Χαναταίων τροπίσας συστήματα.

Χαῖρε, ὅτι ἐδυνάμωσας Μωϋσῆν καὶ Ἀαρών.

Χαῖρε, ὅτι ἐνεδάφυνας Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ.

Χαῖρε, τῶν Ἀσσυρίων στρατιὰν ὁ συγκόψας.

Χαῖρε, τῶν Ἀμοῦραίων τὸν Σηὸν ὁ πατάξας.

Χαῖρε, τοῦ Ὁγ τῆς Βασάν ἀναίρεσις.

Χαῖρε, νεκροῦ Μωσέως ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, δι οὗ ἄσεβεῖς ἐκποροῦνται.

Χαῖρε, δι οὗ εὐσεβεῖς ἀνυψοῦνται.

Χαῖρε νόμου διάκορε.

Ζῆν ἡμᾶς ἐναρέτως, Μιχαὴλ Ἀγγελάρχα, δυσόπτησον Θεὸν παῖς πρεσβείαις, τοὺς τὴν σύναξίν σου τὴν σεπτὴν ἐκ πόδου τελοῦντας, καὶ καταξίωσον, ζωῆς τυχόντας κρείττονος, σὺν σοὶ Θεῷ τὸν ἕμνον ψάλλειν.

Ἀλληλούϊα.

Ηλδες ἐκ τοῦ ὑψίστου, Γαβριὴλ Δαίμονε, χάρις εὐαγγέλια φέρων, πρὸς τὴν Ἀνναν καὶ Ἰωακείμ, καὶ λύων τὴν τούτων ἀγονὴν στειρώσιν· δι ὅ σοι εὐφρανόμενοι ἐκ πίστεως ἀναβρᾶμεν.

Χαῖρε, καλῶν ἀγγελιαφόρε.

Χαῖρε, στειρωῶν χαρὰ τεκνοφόρε.

Χαῖρε, τῶν ἀκόρπων δεόσδοτος κάρποισις.

Χαῖρε, τῶν ἀτέκνων Δεάρεστος τέκνωσις.

Χαῖρε, ὅτι τῷ Δεοπροπάτορι γόνον ἠνεγκας σεπτόν.

Χαῖρε, ὅτι τῇ Δεοπρομήτορι γαστρὸς δέδωκας καρπόν.

Χαῖρε, τῆς ἀπαιδίας τὰ δεσμὰ διαλύων.

Χαῖρε, τῶν γεννωμένων τὴν χάριν προμηρύων.

Χαῖρε, πολλῶν πατέρων ἡ καύχησις.

Χαῖρε, καλῶν μητέρων παράκλησις.

Χαῖρε, δι οὗ βροτῶν αὖξεται γένος.

Χαῖρε, δι οὗ προαγγέλλεται γόνος.

Χαῖρε χάριτος Ἀγγελε.

Θεοτόκου Μαρίας τῆς τοῦ κόσμου κυρίας ἐλδούσης ἐν ναῷ τοῦ Κυρίου, ἀπεστάλης σὺ, ὦ Γαβριὴλ, κομίζων προδύμως τροφήν οὐράνιον, καὶ διεγείρων πάντοτε ταύτην Θεῷ κραυγάζειν οὕτως.

Ἀλληλούϊα.

Γκέτας γενομένους τῷ Θεῷ, ταξίαρχα, προπάτορας τοὺς πάλοι ἐρρύσω ἐκ πολλῶν κακῶν, ὦ Μιχαήλ, καὶ τοῦ Ἰουδαίου λαοῦ γεγένησαι ἄεὶ προσπορευόμενος· δι' ὅσοι προσφωνῶ τοιαῦτα.

Χαῖρε, σφαγῆς Ἰσαὰκ λυτρώσας.

Χαῖρε, χαρᾶς Ἀβραὰμ πληρώσας.

Χαῖρε, τοῦ διψῶντος Ἰσμαήλ ἢ ἀνάψυξις.

Χαῖρε, τῆς κλαιούσης Ἄγαρ ξένη παράκλησις.

Χαῖρε, στύλος ὁ πυρίμορφος ὁδηγῶν τὸν Ἰσραήλ.

Χαῖρε, νέφος χρυσοσύνδετον τοῦτον σκέπον ἐν ὁδῷ.

Χαῖρε, ὁ διασώσας πρωτότοκα Ἑβραίων.

Χαῖρε, ὁ ἀποκτείνας πρωτότοκα Αἰγύπτου.

Χαῖρε, λαμπρὸν Ἰουδαίων καύχημα.

Χαῖρε, στεφθρὸν τοῦ νόμου πείραγμα.

Χαῖρε, λαὸν ἐξ Αἰγύπτου ἐξάξας.

Χαῖρε, εἰς γῆν καλὴν τοῦτον εἰσάξας.

Χαῖρε νόμου διάκονε.

Καταβάς ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ Θεὸς μέγας, καὶ μέλλον νόμον δοῦναι Ἑβραίοις, διὰ διακονίας τῆς σῆς καὶ μεσιτείας, Μιχαήλ μέγιστε, τοῦτον Μωσῆ λελάληκε καὶ ἐδίδαξε μέλπειν οὕτως.

Ἀλληλουῖα.

Ἀνθρώπων ἐξαιτοῦντι καὶ λαοῦ σωτηρίαν ποτὲ τῷ ἱερῷ Ζαχαρίᾳ ἐν ταῷ Θεοῦ, ὦ Γαβριήλ, ἐμήνυσας Δεῖου Προδρομοῦ γέννησιν· δι' ὅσου ἐξιστάμενος τὰ εὐαγγέλια κραυγάζω.

Χαῖρε, βροτῶν μείζονα μηνύσας.

Χαῖρε, πατρὸς τὸν Ἄγγελον δείξας.

Χαῖρε, Ζαχαρίου τερπνότατον λάλημα.

Χαῖρε, Ἐλισάβετ γλυκύτατον ἄκουσμα.

Χαῖρε, ὅτι ἐυηγγέλισας τὸν βαπτιστὴν τοῦ Χριστοῦ.

Χαῖρε, ὅτι προκατήγγειλας τὸν δεύτερον Ἥλιου.

Χαῖρε, τῆς μετανοίας τοῦ κήρυκος ὁ κήρυξ.

Χαῖρε, φωτὸς τοῦ λύχνου ἢ πανεύηχος σάλπιγξ.

Χαῖρε, ἀρχῆς τῆς χάριτος φῶνημα.

Χαῖρε, ἀνγῆς ἡμέρας τὸ μήνυμα.

Χαῖρε, βαλβίς τῆς βροτῶν σωτηρίας.

Χαῖρε, κρηπίς οὐρανῶν βασιλείας.

Χαῖρε χάριτος Ἄγγελε.

Μέλλον ὁ Θεὸς λόγος δι ἡμᾶς σαρκωθῆναι, σοὶ μόνῳ τὸ μυστήριον τοῦτο ἐνεδάφρησεν, ὦ Γαβριήλ, καὶ σὲ ὑπηρετήν τούτου προέκρινε, τὸ δαῦμα λογιζόμενον καὶ ἑαυτὸν, καὶ ψάλλοντα οὕτως.

Ἀλληλούϊα.

Νεανίας τρεῖς πάλαι ἐκ φλογὸς τῆς καμίνου ἐφόδῳ, Μιχαὴλ ταγματάρχα, ἐν αὐτῇ φανείς διαπρεπῆς, τῷ εἶδει λαμπρὸς τε καὶ θεοείκελος, ὡς ἐξίστασθαι τύραννον τῷ δαύματι δι ὃ βοῶσοι.

Χαῖρε, πυρὸς ἀκαμάτου σβέσις.

Χαῖρε, φλογὸς αἰζώου ψύξις.

Χαῖρε, τῶν παρθένων παίδων ἀποκνήστις.

Χαῖρε, τῶν ἀσπίλων σωματίων ἢ ψέλας.

Χαῖρε, ὅτι σὺ ἐξέπληξας τὸν τύραννον σὴ μοῦρῃ.

Χαῖρε, ὅτι σὺ ἐνίσχυσας τὸν προσήτην Δαυὶδ.

Χαῖρε, ὃ τὸν προσήτην Ἀββακούμ ἐξαρπάσας.

Χαῖρε, εἰς Βαβυλῶνα τοῦτον ταχυκομίσας.

Χαῖρε, στεφθὸν Γεδεὼν ἐκνίκημα.

Χαῖρε, λαμπρὸν τοῦ Μαδιάμ ἥτιμα.

Χαῖρε, δι οὗ βασιλεῖς δυναμοῦνται

Χαῖρε, δι οὗ τύραννοι ἐκπτοοῦνται.

Χαῖρε νόμου διάκονε.

Ξένον δαῦμα ιδόντες, Βαλαάμ τε ὁ μάντις, καὶ ὕστερον Δαβὶδ ὁ προσήτης, σὲ ὦ δεῖε Μιχαὴλ, ταχέως πεσόντες, σοὶ προσεκύνησαν· ὁ μὲν φόβῳ δεσμούμενος, ὁ δὲ Θεῷ κραυγάζων οὕτως.

Ἀλληλούϊα.

Οἷος ἀστρατηφόρος, ὀλος ἠγλαϊσμένος, καὶ ἕλος χαριέστατος ἤλδεις πρὸς τὴν κεχαριτωμένην, Γαβριήλ, τῆς χαρᾶς κομίσων τὰ εὐαγγέλια· δι ὅσου καὶ γαννύμενος χαιρετισμῷ σε χαιρετίζω.

Χαῖρε, χαρᾶς ἀλήκτου ὁ κήρυξ.
 Χαῖρε, ἀρᾶς τῆς πάλαι ὁ πέλυξ.
 Χαῖρε, πεπιωκότος Ἄδὰμ ἢ ἀνόρθωσις.
 Χαῖρε, ἀδυμίας τῆς Εὐᾶς παράκλησις.
 Χαῖρε, λόγου ἐνσαρκώσεως ὑψηγόρε ἐρημηεῦ.
 Χαῖρε, Θεοῦ καταβάσεως ἔνδοξε μυσταγωγέ.
 Χαῖρε, ὁ χαίρων Χαῖρε χαριτωθείση λέξας.
 Χαῖρε, ὁ λύτην πᾶσαν τᾶ Χαῖρε διαλύσας.
 Χαῖρε, ἀστὴρ μηνύσας τὸν ἥλιον.
 Χαῖρε, φωστὴρ φῶς δείξας ἀπρόσιτον.
 Χαῖρε, δι οὗ ὁ κόσμος ἐφωτίσθη.
 Χαῖρε, δι οὗ τὸ σκότος ἠφανίσθη.

Χαῖρε χάριτος Ἁγγελε.

Ποιμέτη ἀγραυλοῦσι γέννησι τοῦ σωτήρος ἐμψυχας, Γαβριήλ, χαίρων καὶ τοὺς μάγους, ὡς ἀστὴρ λαμπρὸς, ὠδήγησας τοιούτου εἰς τὴν προσκύνησιν, καὶ πάντας ἐ-
 συνείσας τῷ γεννηθέντι κράζειν οὕτως

Ἀληθοῦια.

Ῥωμαλέος προστάτης τῆς νέας διασθεῖς ἐδάχθης, Μιχαὴλ φασπρόρε καὶ λαοῦ πισιῶν χριστιανῶν ὑπέρμαχος μέγας γνῶσις πάντοτε, δεινῶν πολλῶν λυτρούμε-
 νος, καὶ συγκινῶν αὐτοὺς βοᾶν σοι.

Χαῖρε, λαοῦ τοῦ νέου τὸ τεῖχος.
 Χαῖρε, ἐδνῶν χριστωνύμων σδένος.
 Χαῖρε, Ἄποσιόλους πολλάκις ῥωσάμενος.
 Χαῖρε, ἀδλοπόρους σιερόους ἐργασάμενος.
 Χαῖρε, ὅτι Πέτρον ἔσωσας ἐκ δεσμῶν καὶ φυλακῆς.
 Χαῖρε, ὅτι σὺ ἀπέκτεινας τὸν Ἡρώδη παρευδύς.
 Χαῖρε, τῆς ἐκκλησίας ἀπροσμάχητος φύλαξ.
 Χαῖρε, αἰφειζόντων ὁ ἀμπέτιμος πέλυξ.
 Χαῖρε, στερεὸν ὀσίων ἐνίσχυμα.
 Χαῖρε, λαμπρὸν ἱεραρχῶν ἔρεισμα.
 Χαῖρε, δι οὗ ἡ πίστις ἐφαπλοῦται.

Χαῖρε, δι οὗ ἡ πλάνη ἐκμειοῦται.

Χαῖρε νόμου διάκονε.

Συντελείας τοῦ κόσμου, Μιχαήλ, γενομένης, σάλπιγγα τὴν ἐσχάτην σαλπύσεις, ὑφ' ἧς οἱ νεκροὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐγεθθέντες, φόβῳ παρασταθήσονται τῷ ἀδεκάστῳ βήματι, κράζοντες μετὰ σοῦ τὸν ὕμνον.

Ἀλληλουῖα.

Τάξεώς σου τὸ ὕψος ὄνομα σὸν ἐμφαίνει σαφῶς, ὃ Γαβριήλ φωτοφόρε· Δεανδρώπου γὰρ κλήσιν πλουτῶν, εἰκότως καὶ Δεανδρώπου δέδειξαι λόγου λειτουργὸς ἄξιος· δι ὃ σε καὶ γεραίρω ὕμνοις.

Χαῖρε, δι οὗ μνήστῳ ἐμνήθη.

Χαῖρε, δι οὗ κόρη παρελήφθη.

Χαῖρε, ὃ καλέσας Ἰησοῦ τὸ ὄνομα.

Χαῖρε, ὃ μηνύσας τῷ κόσμῳ σωτήρια.

Χαῖρε, ὅτι ἐξημάτισας τῷ μνήστορι Ἰωσήφ.

Χαῖρε, ὅτι ἐφυγάδευσας εἰς Αἴγυπτον Ἰησοῦν.

Χαῖρε, ὃ ἐξ Αἴγυπτου Χριστὸν ἀνακάλεσας.

Χαῖρε, Ναζαρετ πόλιν οἰκῆσαι ὃ μηνύσας.

Χαῖρε, πιστοὺς μάγους μυησάμενος.

Χαῖρε, αὐτοὺς Ἡρώδου ἐτσάμενος.

Χαῖρε, δι οὗ Ἰησοῦς διεσώθη.

Χαῖρε, δι οὗ Ἡρώδης ἐνεπαίχθη.

Χαῖρε χάριτος Ἀγγελε.

Υπερδεν δείου λίθου τοῦ ζωοδόχου τάφου καθήμενος, Γαβριήλ, λευχείμων, καὶ λάμπων ὡσεὶ ἀστραπὴ, Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν ἐυηγγέλισας ταῖς γυναιξὶ Μιχλαίετε, βοῶν ἀνταῖς, καὶ ἕδων ὕμνον.

Ἀλληλουῖα.

Φῶς τοῦ κόσμου ὑπάρχεις, Μιχαήλ στρατάρχα, ἀγάζων τῶν πιστῶν διανοίας, καὶ πρὸς Δεῖαν γνῶσιν ὀδηγῶν, καὶ πρὸς σωτηρίαν φωτίζων ἅπαντας, κακίας τοῦ ἀλάστορος ῥυόμενος αὐτοὺς βοῶντας.

Χαῖρε, πιστῶν προστάτα ἀπάντων.

Χαῖρε, πηγὴ ποικίλων θαυμάτων.

Χαῖρε, τῶν νοσούντων ἀδάπανος ἰασίς.
 Χαῖρε, αἰχμαλώτων ταχεῖα ἀνάρῳσις.
 Χαῖρε, ὅτι ἐπροστάτευσας Δοχειαρίου μονῆς.
 Χαῖρε, ὅτι ταύτην ἔσωσας Σαρακηνῶν τῆς ὁρμῆς.
 Χαῖρε, τοῦ βυθισθέντος λύτρωσις νεανίου.
 Χαῖρε, τοῦ κεκρυμμένου φανέρωσις χρυσίου.
 Χαῖρε, πηγὴν βλύσας ἀγιάσματος.
 Χαῖρε, τελῶν δαύματα δι' ὕδατος.
 Χαῖρε, ναοῦ Δοχειαρίου δεῖε κοσμήτωρ.
 Χαῖρε, μονῆς ταύτης ὁ ἀντιλήπιωρ.

Χαῖρε νόμου διάκοιτε.

Χάρων δεῖαν χαρίζου, Μιχαήλ, τοῖς τελοῦσι τὴν σύναξιν τὴν σὴν μετὰ πόδου, καὶ ἐν τῇ ἐξόδῳ τῆς ζωῆς σε καλοῦσι βοηθὸς πάντη, καὶ ἐξαιρέτως φύλαξον τοὺς ἐν τῇ μονῇ σου ταύτῃ ἐκβοῶντας.

Ἑλληνοῦία.

Ψάλλον παρανομιῶς τῆ Θεοῦ ἐνσαρκώσει περὶ τὴν δοξολογίαν μαδόντες, παρα σου, ὡ δεῖε Ταβρηλ, σοὶ τὰ χαριστήρια πόδου ψάλλομεν, καὶ σὲ ὡς ἀγαθάγγελον γεραίροντες, οὕτω βοῶμεν.

Χαῖρε, χαρὰ τῶν κελυπημένων.
 Χαῖρε, φρουρὴ τῶν κακουχομένων.
 Χαῖρε, πενομένων ὁ πλοῦτος ὁ ἄσυλος.
 Χαῖρε, τῶν πλεόντων λιμὴν ὁ σωτήριος.
 Χαῖρε, ὄπλον κραταιότατον βασιλέων ἐυσεβῶν.
 Χαῖρε, καύχημα περὶδοξον ἱερέων ἐυλαβῶν.
 Χαῖρε, Δοχειαρίου τῆς μονῆς ὁ προστάτης.
 Χαῖρε, ὁ πλοίου ταύτης Δαυμαστὸς κυβερνήτης.
 Χαῖρε, τῶν σὲ τιμώντων ὑπέρμαχε.
 Χαῖρε, ψυχῶν νυμπαγωγὴ ἄριστε.
 Χαῖρε, πιστῶν ἐκ Θεοῦ ἑυλογία.
 Χαῖρε, καλὴ μοναστῶν ὁδηγία.

Χαῖρε χάριτος Ἁγγελε.

Ωὲ Ἀρχάγγελοι Σεῖοι, Μιχαὴλ Γαβριήλ τε οἱ θρόνον τοῦ Θεοῦ παρεστῶτες, τὰ ἐφύμνια ταῦτα ἡμῶν, ὡς λεπτὰ τῆς χήρας, ἀποδεξάμενοι, γενένης ἡμᾶς ῥύσασθε, ἵνα σὺν ὑμῖν ψάλλωμεν.

Ἀλληλούϊα.

Εἶτα πάλιν τὸ κοντάκιον

Τοὺς Ἀρχαγγέλους τῆς Τριάδος ἐνσημήσωμεν
Τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ πάντες φιλέορτοι,
Οἱ σκεπόμενοι ταῖς πτέρυξιν ἀμφοτέρων,
Καὶ δεινῶν παντοδαπῶν ἀπολυτρούμενοι,
Τῷ μὲν κράζοντες, Χαῖρε νόμου διάκορε,
Τῷ δὲ λέγοντες, Χαῖρε χάριτος Ἄγγελε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

AKAΔHMIA

AΘHNΩN

Λάδη τοῦ τύπου ἐκ παραδρομῆς.

Σελίς.	Στίχ.	Ἐντὶ τοῦ	Τιθέσθω.
β.	9.	Πρωτοσύγκελος	Πρωτοσύγκελλος.
ζ.	10.	περὶ	πρὸς
—	—	αὐτήν	αὐτήν.
4.	28.	τὸν	τὸν
7.	22.	μονογενῆς	μονογενῆς
—	30.	ἔσπευδε	ἔσπευδε
8.	2.	ἐορτάζετο	ἐορτάζετο.
—	10.	οὐ	ὁ
11.	6.	χριστομίμητος	χριστομίμητος
12.	13.	φοίξῃ	φοίξῃ
—	14.	νυ-	νυ-
—	18.	ἀεροβατήσεως	ἀεροβατήσεως.
—	19.	ἐκέτετο	ἐκέτετο.
—	27.	σταροῦ	σταροῦ.
13.	14.	τῆς	τῆς
—	26.	ἱεροῦ	ἱεροῦ.
—	27.	εἰς	εἰς
—	32.	ιος	πος
14.	24.	ἀνελλιπὲς	ἀνελλιπὲς
—	31.	ἔνλογον	ἔνλογον
15.	27.	ἕστερον	ἕστερον
17.	32.	ψάλλαντες	ψάλλαντες
18.	30.	ἐν	ἐν
20.	17.	θάλασσαν	θάλασσαν
—	21.	τὴν	τὴν
24.	18.	κατεξώ-	κατεξώ-
25.	1.	ἔβαλλεν	ἔβαλλεν
27.	29.	νύκτωρ	νύκτωρ
28.	25.	ἐνσπλαγγίας	ἐνσπλαγγίας

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Handwritten text at the top of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text arranged in columns, possibly a list or index, with some numbers visible on the right side.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Νικόλαος Γαμβούζης
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000024791

1147

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

935
967

1902

